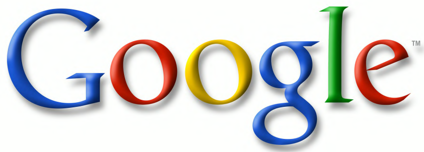

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

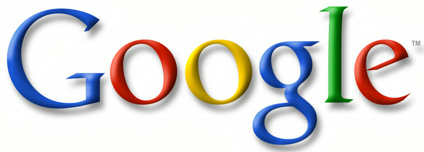
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på http://books.google.com

ESEARCH LIBRARIES
07581550 0

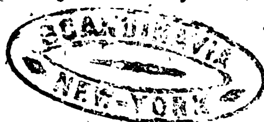

Amalia Mansfield,

af

Madame Cottin.

Tredie Deel.

Oversat

af

J. J. Østrup.

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

Kiøbenhavn, 1823.

Paa den beekenske Boghandlings Forlag.

Trykt hos P. D. Kiøpping.

PUBLIC LIBRARY
530771
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1931 L.

Amalia Mansfield.

Firsindstyvende Brev.

Albert til Blanca.

München, 4de August.

Jeg reiser, for at see Dig igien, Blanca, og jeg føler, i det jeg nærmer mig til Dig, Sorgen over at have forladt min Søster aftage; imidlertid, da jeg ei vil prale for Dig af et Offer, som jeg ei har giort, tilstaaer jeg Dig, at uagtet den levende og dybe Kiærlighed, som stedse kalder mig derhen, hvor Du er, skulde jeg mindre have hørt dens Røst, end Pligtens, som bød mig ei at forlade min Søster, dersom denne ømme Veninde ikke grædende paa sine Knæe havde bedet mig for hendes hele Livs Roligheds Skyld ei at sætte min Lykke i Vove. Albert, sagde hun til mig med denne dybt indtrængende Tone, som udgiør hendes største Ynde, og som ogsaa klæder Dig saa vel, Blanca, naar Du vil bruge den: Albert, i den Tilstand, hvori jeg er, er den eneste Kraft, som er mig

tilbage paa Jorden, at see dig lykkelig; dersom et Ophold fra din Side fortørnede Blancas Forældre, eller gav Anledning til en ny Tilbøielighed hos hende, forgiæves skulde jeg da bede Himlen om Kraft til at leve for dig, den skulde ei give mig den, Albert .... Lov mig da at reise, min Broder, at reise strax. Og i det hun talede saaledes, opløftede hun sine bedende Hænder til mig. Jeg saae, at hendes Samvittighed var betynget ved det Onde, som mit Ophold i Schweiz kunde giøre mig, at min Afreise vilde giøre hende mere rolig, og jeg nægtet ikke, at da jeg bestemte mig til at komme tilbage til den Pige, som er mig saa kiær, med det Haab, at modtage en Haand, som skal udgiøre mit Livs Glæde, var det min Søsters Bønner, der bevægede mig dertil. Jeg kiender Dig tilstrækkelig, Blanca, for at være overbeviist om, at denne Tilstaaelse ikke vil fornærme Dig: jeg vilde ikke sige det samme om de fra min Søster udslupne Ord, om den nye Tilbøielighed, Du kunde fatte; det er muligt, at en saadan Mistanke støder Din Stolthed. Imidlertid, min Veninde, betænk, at det er ikke mig, som har sagt eller befrygtet det, og at Amalia, som kiender Dig mindre, og som overordentlig elsker Dig, har uden at fornærme Dig kunnet ladet sig betage af ugrundede Bekymringer; man maa maaskee have bemærket Dig med et Hiertes hele Interesse, som er Dig saa hengivent, som mit, for at overbevise sig om, at der er Grændser, som Du ei vil kunne overskride, og at Du aldrig vil kunne hengive Dig til Moerskabet af et uskyldigt Koketterie paa Troskabs

Pligts og Dyds Bekostning. Du vil erindre Dig, at jeg ofte har sagt Dig, at dersom det var tilgiveligt undertiden at give efter for denne Tilbøielighed, var dog Banen dertil farlig, fordi den, naar man stedse overlod sig dertil, blev til Nødvendighed, og fordi det var lettere at overvinde den, end at styre den. Men Tiden til Advarsler er forbi, Blanca, og da Du bestandig elsker mig, skylder jeg Dig kun Taksigelser. Af alle Feil, som Du kunde have, er der intet uden Ligegyldighed, som jeg ei skulde kunne tilgive Dig; bliv fri for den, o min Blanca! og Du skal ikke feile i nogen anden Henseende. Svar mig nogle Ord, jeg beder Dig, til Prag, hvor jeg er nødt til at opholde mig tre Dage.

Eet og firsindstyvende Brev.

Blanca til Albert.

Slottet Woldemar, 9de August.

Jeg har modtaget Dit Brev i det Sorgens Huus, hvor jeg opholder mig siden min Tantes Tilfælde, og jeg forsikkrer Dig, at da jeg har det skrækkelige Syn af Ernstes Affindighed og den elendige Tilstand, hvortil Lidenskabernes Heftighed kan henriver, for Dine, kan jeg ei andet end bifalde det Herredømme, som Du har over Dine, og Roligheden i Din Hengivenhed for mig.

Jeg skulde vel have Noget at svare paa de Formaninger, som Du giver mig, endskiøndt Du siger, at

Du ikke giør det; men for at begynde denne Undersøgelse, vil jeg vente til Du kommer her, for at Du desto hurtigere kan retfærdiggiøre Dig, og jeg desto hurtigere tilgive Dig.

Du skulde see Ernst, Du vilde vist beklage ham: hans Hoved er ligesaa svagt, som hans Legeme; en langsom Feber fortærer ham, og hans Fornuft synes i visse Øieblikke at forlade ham. Jeg blev overrasket ved det Udtryk, som Efterretningerne om Din Ankomst giorde paa ham: i det Øieblik, da han hørte tale derom, kom en heftig Sindsbevægelse istedetfor hans Ubevægelighed, og istedetfor den sørgelige Taushed, som han vedligeholdt, gientager han ofte: Albert kommer; jeg skal see ham; ja, jeg skal see ham, jeg skal tale med ham.

Hvad der end er Aarsag til denne sære Phantasie, vil du dog vist give efter for den; om end Menneskeligheden ei formaaede Dig dertil, skulde Venskab byde det; thi Ernst taler om Amalia med Interesse. Den Erindring, som han har om hende, kommer fra et følsomt Hierte, og jeg forsikkrer Dig, at han ikke betragter hende med samme Øine, som hans Moder. Jeg troer endnu, at den Følsomhed, som Du veed at forbinde med Fornuften, og at den Blidhed, hvormed Du præker Dyden, skulde giøre mere Virkning paa Ernstes Siel, end hans Vens ubøielige strænge Sædelære. Jeg disputerer ofte med Adolf, og om Du ogsaa endnu vilde skiænde paa mig, maa jeg dog tilstaae, at jeg ei uden Fornøielse seer, at jeg er den eneste, for hvem han giver efter: naar man sætter

lidt Priis paa Herredømme, finder man Behag i at fængsle det, som giør Modstand, og at see det svagt mod sig, som er stærkt mod alt Andet. Imidlertid, Albert, vær vis paa, at jeg kun hovmoder mig lidet af disse lette Seire, og at den Fornøielse at offre dem for Dig, giver dem deres største Værdie i mine Øine.

Adolf er ei elskværdig som Ernst; han forbauser, og rører ikke; om jeg end ikke elskede Dig, skulde jeg maaskee kunne høre ham, men aldrig svare ham.

Jeg reiser i Morgen til Dresden, for at Du der kan træffe mig ved Din Ankomst; jeg har tusinde private Ting at sige Dig, og her er jeg omgiven af for mange Vidner for at haabe at see Dig efter mit Behag. Du veed vel, at naar en anden er tilstede med Dig, er jeg imod Dig, som imod en anden, og denne Foranstaltning er hverken mig eller Dig tilpas, haaber jeg.

To og firsindstyvende Brev.

Amalia til Grandson.

21te August, Kl. 10 Aften.

Hvor gierne vilde jeg have skaanet min Velgiører, min Ven, min anden Fader, for den Sorg, jeg maa foraarsage ham! — Jeg kan det ikke; Himlen veed, at jeg kan det ikke . . . . Jeg reiser, jeg efterlader Dem mit Barn, . . . Jeg er overbeviist om, at De vil beskytte det. Trøst ham, om det er mue-

ligt, over den Ulykke, at have havt mig til Moder; for denne uskyldige Skabning at tilgive selv den, som er Aarsag til min Død. O min Onkel! naar jeg river mig ud af min Søns Arme, naar jeg forlader Dem, naar jeg synes utaknemmelig og unaturlig, troe da, at en uundgaaelig Skiæbne, stærkere end jeg, bortriver mig. Farvel, min Onkel! . . . Det skal maaskee blive for lang Tid, det Farvel. Ak! jeg besværger Dem, had mig ikke! —

P. S. Underret ikke Albert om min Afreise, førend De har havt Efterretning fra mig; lov mig det, min Onkel, det er den sidste Gunst, som jeg anraaber Dem om: dette Venskabsbeviis, som De vil give mig, er af største Vigtighed for mig; men dersom jeg inden en Maaneds Forløb ei har skreven Dem til, staaer det Dem frit for at tilkiendegive min Broder min Flugt.

Min Broder vil bære Omsorg for min Søn, og lære ham at elske Dem, som hans Moder elskede Dem.

Tre og firsindstyvende Brev.

Adolf til Blanca.

Slottet Woldemar, 11 August.

De befaler mig, Frøken, at underrette Dem hver Dag om Deres Tantes og Deres Fætters Tilstand; jeg skal adlyde Dem; men ak, jeg har intet Trøstende at sige Dem.

Ernst, mere nedtrykt ved Sorgen, end ved Feberen, har ei forladt sin Seng siden Deres Bortreise; ved den mindste Larm lytter han og lader sig underrette, om det er Grev Albert, der kommer; naar hans Haab er ham betaget, lukke hans Oine sig øieblikkelig. Frue Woldemar forlangte igaar at see sin Søn; jeg bad hende vente nogle Dage endnu, og forsikkrede, at hverken den ene eller den anden vilde have Kræfter til at udholde en saadan Sammenkomst. Uden at vide nøiagtigen, til hvor høi en Grad Ernst er syg, har hun, uden Tvivl fordi hun frygter, at han kunde være istand til at formilde hende, ikke paastaaet det.

Jeg haaber, Frøken, at see Dem om kort Tid underrettet om den Hemmelighed, som De saa heftigen ønsker at vide. Ernst vil betroe den til Grev Lüneberg, og denne vil uden Tvivl strax meddele den til det rene Hierte, som har hengivet sig til ham. Lykkelige og hellige Fortrolighed! den er den sidste Frugt af en dydig Kiærlighed, og den kostbareste Skat, som Mennesket kan nyde paa Jorden.

Ernst ønsker, at jeg skal reise til Dresden for at overtale Grev Albert til at komme herhid: jeg tænker at reise overmorgen. Jeg haaber, at min Nærværelse ikke skal være Dem ubeleilig, og paa Grund af den Aarsag, som leder mig, vil De tilgive mig, at jeg kommer og forstyrrer Dem i de første Oieblikke af Deres Gienforening med den Mand, De elsker.

De har forladt Woldemar, Frøken, med den Overbeviisning, at jeg havde et haardt Hierte, som Ernst

kes Ulykker kun libet rørte.
længe har troet, at der var ing
stort Mod jo kunde overvinde,
en strafværdig Svaghed hengav
man maatte bebreide sig; men
her, er min Mening stærkt fora
man ikke kan tæmme sit Hierte;
kunde ønske det, og at der gives
Dyden maaskee ikke kunde trøsl
Frøken, at det, som De kalder r
haftighed, ei har kunnet holde
Ernst og ved Deres Grunde, og
har anvendt for at formilde den.

Fire og fiirsindstyı

Ernst til At

O, Adolf! hvilken uvent
Hvorledes skulde jeg i min Fo
Tankers Forvirring kunne opg
skeet? Hvilken naadig Gud har
himmelsk Haand har ledet mig?
det Amalias: det er hende, so
bage fra Graven, for at gi
Vildfarelser, som indhyllede mi
jeg seer Haabet om at tilhør
Jeg vil da kunne trykke hende
Sporene af hendes Taarer, sige

høre hendes overstaaede Bekymringer! O Adolf!
! den Verden, hvor jeg var, er forvandlet til
iden, og jeg er ei mere paa Jorden, hvor man
er Taarer.

Det vil være mig umueligt at give Dig en nøi=
Beskrivelse over denne ligesaa lykkelige som over=
tlige Hændelse . . . . o! ja tilvisse overordent=
Skulde Du troe, at min Moder har ladet sig
e? Hun har følt Skræk for sin Søns Blod, og
ænkte jeg ei paa at forskrække hende; jeg vilde
øre op at lide . . . . Jeg havde tilbragt Nat=
plaget med de skrækkeligste Drømme; Amalia
ig for mig under alle Skikkelser, truende, bekla=
om, fortvivlende, stedse med en Fod i Graven.
kaldte mig for at rive hende ud af den, og jeg
ei gaae til hende; en ubekiendt Kraft holdt
tilbage, og jeg følte Noget opstige mod mit
e, der trykkede det, som om en Slange havde
et sig om det. Dagen adspredte ikke disse skræk=
Syner; stedse saae jeg overalt Amalia nærved
e, kastende det sidste Blik til mig . . . . Jeg
ei længere udholde en saa skrækkelig Tilstand;
at vide, hvad jeg vilde, hvad jeg giorde, uden
nke paa andet, end at ende mine Ulykker, gik
ed til min Moder, forvildet, ude af mig selv.
greb en Kniv, som jeg saae paa hendes Bord.
at see mig, ved at see, hvad jeg begyndte paa,
dte hun et Skrig; Frygt ikke, Moder, sagde jeg
ende, jeg kommer ei for at bryde min Eed, men
har ei svoret at flye hende hisset over Graven.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Amalia Mansfield,

af

Madame Cottin.

Tredie Deel.

Oversat

af

J. J. Østrup.

g
it,
be
er,
ens,
enne
havde
old et
hun til
udgiort
saa vel,
den Til,
m er mig

PUBLIC LIBRARY
530771 A
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1931 L

Amalia Mansfield.

Fiirsindstyvende Brev.

Albert til Blanca.

München, 4de August.

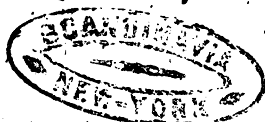
Jeg reiser, for at see Dig igien, Blanca, og jeg føler, i det jeg nærmer mig til Dig, Sorgen over at have forladt min Søster aftage; imidlertid, da jeg ei vil prale for Dig af et Offer, som jeg ei har giort, tilstaaer jeg Dig, at uagtet den levende og dybe Kiærlighed, som stedse kalder mig derhen, hvor Du er, skulde jeg mindre have hørt dens Røst, end Pligtens, som bød mig ei at forlade min Søster, dersom denne ømme Veninde ikke grædende paa sine Knæe havde bedet mig for hendes hele Livs Roligheds Skyld et at sætte min Lykke i Vove. Albert, sagde hun til mig med denne dybt indtrængende Tone, som udgiør hendes største Ynde, og som ogsaa klæder Dig saa vel, Blanca, naar Du vil bruge den: Albert, i den Tilstand, hvori jeg er, er den eneste Trøst, som er mig

Amalia Mansfield,

af

Madame Cottin.

Tredie Deel.

Oversat

af

J. J. Østrup.

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

Kiøbenhavn, 1823.

Paa den beekenske Boghandlings Forlag.

Trykt hos P. D. Kiøpping.

PUBLIC LIBRARY
530771
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1931 L

lukke Øinene for Fruentimmernes Fordærvelse, laster jeg endnu mere dem, som forgribe sig paa deres gode Rygte. Amalia er ulykkelig, det eneste Gode hun har, er Ernstes Kiærlighed og hendes Dyd; er det ikke nok at ville berøve hende det første, uden at søge endnu at sværte det andet? De, hendes naturlige Beskytterinde baade ved Deres Kiøn og ved Deres Blod, har De uden at gyse kunnet bringe det første Stød mod denne Ulykkeliges kostbareste Gode? Jeg skal i det Mindste uden afgiørende Grunde aldrig opløfte Stemmen mod Amalia: blot derfor, at jeg ei har noget Beviis mod hende, troer jeg hende uskyldig og uden Feil; i Øvrigt, om hun ei skulde blive det ved Dyden, saa vilde hun, fordi hun elsker Deres Søn, blive det af Interesse. Jo mere man tiltroer hende Ønsket at ægte ham, desto mere maa man troe hende sikker for al Svaghed; thi hun maa vente af den stolte Ernstes Characteer, at han ikke vil tage den til Kone, som havde begyndt med at være hans Maitresse.

Det er sandt, Frue, at Amalias Breve ere adresserede til mig; jeg sender tvende i Dag til Deres Søn, derved siger jeg allerede, at jeg ei underskriver Deres Forlangende. Disse Breve ere Ernstes Eiendom, det er ham alene jeg bør give dem til; min Samvittighed bebreider mig ei den Rolle, som jeg var tvungen til at paatage mig, og jeg troer, at De ei skulde blive strængere end den, naar de vidste alle de Omstændigheder, som jeg bør fortie; i Øvrigt, var jeg end saa skyldig, som jeg synes Dem at være, saa

tilbage paa Jorden, at see dig lykkelig; dersom et Ophold fra din Side fortørnede Blancas Forældre, eller gav Anledning til en ny Tilbøielighed hos hende, forgiæves skulde jeg da bede Himlen om Kraft til at leve for dig, den skulde ei give mig den, Albert ... Bov mig da at reise, min Broder, at reise strax. Og i det hun talede saaledes, opløftede hun sine bedende Hænder til mig. Jeg saae, at hendes Samvittighed var betynget ved det Onde, som mit Ophold i Schweiz kunde giøre mig, at min Afreise vilde giøre hende mere rolig, og jeg nægter ikke, at da jeg bestemte mig til at komme tilbage til den Pige, som er mig saa kiær, med det Haab, at modtage en Haand, som skal udgiøre mit Livs Glæde, var det min Søsters Bønner, der bevægede mig dertil. Jeg kiender Dig tilstrækkelig, Blanca, for at være overbeviist om, at denne Tilstaaelse ikke vil fornærme Dig: jeg vilde ikke sige det samme om de fra min Søster udslupne Ord, om den nye Tilbøielighed, Du kunde fatte; det er muligt, at en saadan Mistanke støder Din Stolthed. Imidlertid, min Veninde, betænk, at det er ikke mig, som har sagt eller befrygtet det, og at Amalia, som kiender Dig mindre, og som overordentlig elsker Dig, har uden at fornærme Dig kunnet ladet sig betage af ugrundede Bekymringer; man maa maaskee have bemærket Dig med et Hiertes hele Interesse, som er Dig saa hengivent, som mit, for at overbevise sig om, at der er Grændser, som Du ei vil kunne overskride, og at Du aldrig vil kunne hengive Dig til Moerskabet af et uskyldigt Koketterie paa Troskabs

Pligts og Dyds Bekostning. Du vil erindre Dig, at jeg ofte har sagt Dig, at dersom det var tilgiveligt undertiden at give efter for denne Tilbøielighed, var dog Vanen dertil farlig, fordi den, naar man stedse overlod sig dertil, blev til Nødvendighed, og fordi det var lettere at overvinde den, end at styre den. Men Tiden til Advarsler er forbi, Blanca, og da Du bestandig elsker mig, skylder jeg Dig kun Taksigelser. Af alle Feil, som Du kunde have, er der intet uden Ligegyldighed, som jeg ei skulde kunne tilgive Dig; bliv fri for den, o min Blanca! og Du skal ikke feile i nogen anden Henseende. Svar mig nogle Ord, jeg beder Dig, til Prag, hvor jeg er nødt til at opholde mig tre Dage.

Eet og firsindstyvende Brev.

Blanca til Albert.

Slottet Woldemar, 9de August.

Jeg har modtaget Dit Brev i det Sorgens Huus, hvor jeg opholder mig siden min Tantes Tilfælde, og jeg forsikkrer Dig, at da jeg har det skrækkelige Syn af Ernstes Affindighed og den elendige Tilstand, hvortil Lidenskabernes Heftighed kan henriver, for Dine, kan jeg ei andet end bifalde det Herredømme, som Du har over Dine, og Roligheden i Din Hengivenhed for mig.

Jeg skulde vel have Noget at svare paa de Formaninger, som Du giver mig, endskiøndt Du siger, at

givet Anledning til en Begivenhed, som jeg vil aflægge Dig Regnskab for, og som har bragt de interesserede Partier meget nær Sandheden. I øvrigt tilkjendegiver jeg Dig, at de ere de sidste, som jeg modtager; dersom der kommer et tredie, skal jeg sende det tilbage med Oplysning. Ernst, Du vil aldrig kunne vurdere det Venskab, jeg har maattet have for Dig, for lige til denne Dag at taale, at mit Navn tiente til Paaskud for en Usandhed; og dersom Din Sygdom ikke havde giort mig svag, skulde jeg for længe siden have talt. — Igaar spiste jeg Frokost hos Baron Geysa med Grev Albert, da Amalias andet Brev blev mig bragt af min Tiener. Jeg sad hos Blanca, hendes Fader og Moder havde forladt os, Grev Albert besaae nogle Bøger, som stod i en liden Bogsamling ved Døren; William kom ind, spurgte om mig og præsenterede en Pakke; Albert rakte Haanden ud, tog den og gav mig den: Seglet og Skriften bragte ham til at skielve. „Det er fra Amalia," raabte han overordentlig bestyrtet.

Fra Amalia? gientog Blanca. Ved disse Ord følte jeg mit Ansigt blusse, og bestemt, hellere at udsætte mig for Mistanke, end at forraade Din Hemmelighed, slog jeg Øinene ned mod Jorden og lagde Brevet i min Lomme. De læser det ikke? sagde Greven med tilbageholdt Sindsbevægelse. — De seer det vel, svarede jeg, og saae rolig paa ham. — Hvilken forfærdelig Hemmelighed! raabte Blanca, og slog Hænderne sammen. Jeg smilede bittert og svarede Intet. Jeg haaber, at Hr. Reinsberg ikke lader sig

bede om at oplyse det, føiede Greven til, og at han maa føle, at Amalias Broder har Ret til at blive underrettet om alt det, som angaaer hende. — Jeg beder Dem ikke at spørge mig, sagde jeg til ham; thi det beroer ikke paa mig at tilfredsstille Dem. „Det beroer ikke paa Dem, ... Min Søster skriver Dem til, og jeg maa ikke vide Aarsagen dertil? Hr. Reinsberg, denne Hemmelighed er en Fornærmelse; for Amalias Ære maa den strax opdages." — Jeg kan ei betroe Dem en Andens Hemmelighed. — „Vover De at give mig at forstaae, at den tilhører min Søster, og at den ikke kan blive mig aabenbaret?" — Jeg siger ikke det, min Herre, jeg vil ei give Dem Noget at forstaae; jeg erklærer Dem blot, at Deres Spørgsmaal ere unyttige, og at deres Trusler ikke skulle bringe mig til at bryde Tausheden. — Gud! raabte Blanca, skulde det være muligt, at Amalia ...? Greven afbrød Blanca heftig: jeg forbyder at fatte nogen Mistanke mod Amalias Uskyldighed; Englene kunde ikke være renere. „Hr. Reinsberg," vedblev han, i det han nærmede sig til mig og tog min Haand, „aldrig har nogen Broder elsket sin Søster, som jeg elsker Amalia; dersom De har Interesse for hende, dersom De er underrettet om en Hemmelighed, som angaaer hende, hvem skulde De da betroe den, dersom det ei var til den ømmeste Ven, som hun har i Verden? I Himlens Navn! befrie mig fra min Uvished; jeg vil ei længe kunne udholde den." — Jeg vilde ønske det, svarede jeg rørt, men jeg kan det ikke; alt hvad det er mig muligt at sige Dem, er, at jeg al-

drig har seet Deres Søster, og at dette Brev ei er til mig. — Det er ei til Dem, udraabte Blanca, hvilken Oplysning! Ernstes lange Fraværelse, den hemmelige Lidenskab, som udtærer ham, dette ubekiendte Fruentimmer, som hans Moder nægter ham, og som Adolf ei vil nævne . . . „Skulde det være mueligt at det var saaledes?" sagde Greven veemodig, og holdt sine Hænder for Ansigtet, „og at Amalia ikke havde tilstaaet sin Broder det?" Der har vi den sande Bevæggrund til de Spørgsmaale, han gjorde mig, vedblev Blanca heftig, til den Interesse, med hvilken han hørte mig, da jeg talede om Amalia, til hans Bevægelse, da han saae hendes Portrait paa Lüneberg, til den skrækkelige Strid med hans Moder, som nær havde kostet dem begge Livet, der er ingen Tvivl mere, alt er vist: tal, tal dog, Reinsberg; det var det, som Ernst vilde skiule. —

Jeg troede allerede at have sagt Dem, Frøken, svarede jeg alvorligen, at jeg ei var underrettet om hvad dette Brev indeholdt; jeg udbeder mig af Deres Godhed, at ville vel erindre Dem det, for at spare mig for Spørgsmaale, til hvilke jeg ei skulde kunne svare uden at krænke Taushedens Pligt. Under denne Samtale stod Grev Albert ubevægelig ved Kakkelovnen, og støttede bestandig Hovedet paa sine Hænder. Imidlertid, da han blev vaer, at jeg vilde forlade Værelset, gik han hen imod mig og sagde til mig: „Troer De, at Grev Woldemar er istand til Morgen at modtage mit Besøg?" — Jeg troer det, jeg har i Morges havt et Brev fra ham, som unde

etter mig om, at han er meget bedre, og jeg kan forsikkre Dem, at det vilde være ham en Fornøielse at see Dem. Uden at svare mig, gik han igien til Kakkelovnen, hvor han tog samme Stilling. Jeg hilsede Blanca og gik bort.

Du vil faae dette Brev i Aften Klokken ti, og i Morgen vil Du udentvivl før ti have Grev Lüneburgs Besøg. Gid Du kunde modsætte Dydens ædle Mod alle de Angreb, som Hændelserne giver Dig, Dit Hierte og Dine Rettigheder til Priis for! Gid Du kunde gaae som Seierherre fra en Strid, hvor der kun hører een Svaghed til at giøre Dig ulykkelig for stedse. O Ernst! lad mig i Dig finde den Mand, som jeg har kiendt tilforn, og lad Stoltheden af at eie en saadan Ven bringe mig til at glemme baade de Bekymringer, som Du veed jeg har, og dem, som jeg ei siger Dig.

Du vil i denne Pakke finde indsluttet alle de Breve, som Du har skrevet mig til siden dit ulykkelige Bekiendtskab med Amalia.

Otte og fiirsindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

Woldemar, 16 Aug., Kl. 6 Aften.

O, min Elskede! min Hustrue! mit Hiertes Afgud! den Dag er da kommen, paa hvilken alle mine Hemmeligheder blive Dig opdagede, og paa hvilken jeg kan underrette Dig om, hvem det er, som Du el-

ker! Kiære Amalia, har en hemmelig Røst aldrig sagt Dig, at vi vare fødte for hinanden? og har Du aldrig følt, at for at elske Dig, som jeg har giort, har min Kiærlighed maattet begynde med mit Liv? O Du min Selskabsøster fra Buggen, som først bragte mit Hierte til at banke, Du eneste Gienstand for min Tilbedelse, glem Henrik Semler, glem Adolf; husk blot, at Ernstes Haand blev Dig bestemt, at Dit Løfte var givet ham, at Din Bestemmelse var at forenes med ham . . . . . Amalia, den er opfyldt . . . . Ak! lad ved dette fatale Navn Dit Hierte ikke vende sig fra mig, lad det tværtimod blive min Undskyldning, min Trøst! Ernst er den Eneste i Verden, som Du kunde tilgive at have skiult Dig sit Navn, i det Øieblik Du bandt Dig til ham; Ernst ene kunde elske Dig nok for at overvinde Din Tantes Hævngierrighed, og erholdt Samtykke til vort Ægteskab. O min Amalia! dette Samtykke er givet: min Moder samtykker i at kalde Dig sin Datter. Ja, jeg tilstaaer det, mit Hierte er beruset af Glæde ved at skrive disse Ord; de ere Seglet paa min Lykke, de bevise Dig Uendeligheden af den Kiærlighed, for hvilken alt maa vige: Stolthed, Hævn, Fordomme have stræbt forgiæves at stride mod den; den har knust dem alle med sin Magt, og nu kommer den for ved Dine Fødder at bede Dig om Belønning for dens Seier og Tilgivelse for at have bedraget Dig i saa lang Tid. O min Amalia! troer Du, at jeg havde havt Styrke nok til at forstille mig for Dig, dersom Dit Liv ei havde beroet paa denne Vildfarelse.

Kiære Amalia, læs alle disse Breve til Adolf, som jeg lægger ved dette; de skulle underrette Dig om, hvorledes jeg har stridt: fra det første Øieblik, jeg saae Dig, blev jeg mod min Villie overvunden, og da jeg ikke haabede at erholde Din Kiærlighed uden at skiule Dig et Navn, som skulde have afskrækket Dig, besluttede jeg at forestille mig i denne Bestræbelse var vist nok meget besværlig; men at give slip paa Dig var umueligt, og dersom jeg i det lykkeligste Øieblik i mit Liv, i hvilket jeg forboblede min Tilværelse, endnu havde Mod til at bedrage Dig, da maae Du istedenfor at anklage Din Elsker, Amalia, beklage ham over at være tvungen dertil; forestil Dig, hvad en Usandhed har maattet koste ham i et saadant Øieblik! troer Du, at han havde været istand dertil, dersom han ei havde befrygtet, at Sandheden kun bragte Dig Døden? Husk paa det skrækkelige Indtryk, som det blotte Navn af Ernstes Ven foraarsagede Dig; Du faldt tilbage uden Bevidsthed; dersom jeg havde sagt mit, skulde Du aldrig være kommen til Dig selv igien. Imidlertid, Amalia, jeg vilde have sagt Dig det, dersom jeg havde kunnet bevæge Dig til at flye med mig, at glemme hele Verden, kun at leve for os; da skulde Du ved Altarets Fod have erfaret, at Gienstanden for Dit lange Fiendskab var den, til hvilken Du svor en evig Kiærlighed. Maaskee vil jeg nu velsigne Dig for at have standset den forvoyne Heftighed, med hvilken jeg vilde bevæge Dig til Flugt; imidlertid, dersom Du havde hørt mig, vilde vi have været samlede. Den sorgfulde Bekymring, som vist

sig i begge Dine sidste Breve, skulde ikke trykke mit Hierte; der skulde ikke være indtrængt den dødelige Skræk ved Tanken om "de tusinde Projecter, som ulme i Dit Bryst". O min Amalia! Du græder, og jeg er ikke tilstede! et koldt Papiir skal bringe Dig min Glæde, min Kiærlighed, mine Taarer, og jeg skal ikke følge det! jeg har lovet det; endnu nogle Dage maa jeg være langt fra Dig; det er paa dette eneste Vilkaar, at Din Haand er forsikkret mig. Ak! der er kun dette Gode i Verden, som kunde opveie den Priis! Hør, min Amalia, Du kiender min Moder; dersom min Kiærlighed har kunnet bevæge hende, har den dog ikke aldeles forsonet hende med vort Ægteskab, og maaskee skulde hun endnu hellere have ønsket, at jeg fandt min Lykke ved en anden end ved Dig. Hun forlanger, at et Ophold af to Maaneder i Wien skal gaae foran vort Ægteskab, fordi hun haaber, at de glimrende Fester ved Hoffet, og Synet af den unge Prindsesse, som hun bestemmer mig, skulle drage mig fra Dig; men min Amalia vil ikke frygte det; hun kiender alt for vel dette Hierte, indtaget af hendes Billede; hun veed, at de skiønne Fruentimmer ikke røre mig, og at der kun lever een for mig i Verden. O min fortryllende, min guddommelige Kone! lad ikke Din Delicatesse krænkes, dersom min Moders Stolthed endnu opsætter vor Lykke: hvem skulde opbringes mere end jeg over denne skrækkelige Venten, dersom min Kiærlighed ikke giorde mig Alt let? Gid Din maa virke det samme! Skiøndt min Moders Opførsel bliver en Fornærmelse, saa sæt Dig ei op med hende,

formild hende derimod: Du, som saavel veed at trænge ind i Hiertet og bevæge de ømmeste Strenge, tving min Moder til at elske Dig, og ved at vise hende dit Værd og den Sødhed man føler ved at elske Dig, skal Du straffe hende nok for at have kunnet hade Dig saa længe. — Jeg har ikke seet Din Broder siden hans Tilbagekomst. Jeg har været syg, meget syg: O min englelige Veninde! Engang skal Du udøse Taarer ved Fortællingen om mine Ulykker; men da skal din ulykkelige Elsker aftørre dem, og Glædens Taarer skulde flyde i deres Sted .... Fortryllende Fremtid! at giensee dit Øiekast, dit Smiil, at trykke Dig til mit Hierte, at eie Dig for stedse, denne skal min Skiæbne blive! Du elsker mig og Du skal tilhøre mig. Ak! hvor alle Bekymringer forsvinde ved disse Ord: Du elsker mig og Du skal tilhøre mig. Amalia! jeg beklager mig ei mere, jeg velsigner mine Lidelser, og jeg gyser ikke mere uden over den Tanke, at have været nær ved at tilintetgiøre en Tilværelse, der er bestemt til saa megen Lykke.

Jeg vilde tale til Dig om Din Broder, men jeg kan ei mere samle mine Tanker; de ere endnu saa forvirrede .... jeg har skrevet i Dag, og mit Hoved er endnu meget svagt .... Amalia, Du veed ikke, at min Forstand har været forvildet en kort Tid. Ak! da jeg maatte give slip paa Dig, hvorledes skulde jeg kunne bevare den og ikke døe? Da den forlod mig, skilte den mig ved en Deel af min Ulykkes Fø-

telse; jeg tvivlede i det mindste i min Afskindighed, og denne Tvivl skylder jeg mit Liv.

Jeg venter Din Broder i Morgen tidlig; jeg skal sige ham Alt, Amalia; er det ikke at udføre Din Villie? er han ikke Din Ven? at tale med ham om vor Lykke, er det ikke at forøge hans? Han skal vide, hvad vi ere for hinanden; han skal see min, Din Kiærlighed; han skal erfare, at det er kun sammen vi kunne leve, han skal bevæges over vore Lidelser, han skal tale med mig om Dig, han skal kalde mig sin Broder; jeg skal troe allerede at være lykkelig; ja, ja, lad ham indsee, at dette Hierte tilhører Dig; jeg vil intet skiule for ham, intet uden denne guddommelige Lykke, som jeg har følt i dine Arme, og som blot den Himmel maa kiende, som har skabt den, og den Engel, som jeg erholdt den fra.

Jeg vil ei vente paa at have seet Din Broder, for at slutte dette Brev: det vilde giøre en Dags Ophold, og en Dag er et Aarhundrede; men i Morgen skal jeg skrive Dig til igien; jeg skal skrive Dig til hvert Øieblik. Nu, Amalia, da alle mine Hemmeligheder ere Dig bekiendte, og da jeg ei mere er fordømt til den utaalelige Qval at skiule Dig nogen Ting, skal Du ei mere bebreide mig min Taushed, Du skal ikke mere sige mig: hvorfor skriver Du mig ikke mere til?

Ni og firsindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

17de August, Midnat.

Neppe havde jeg i Morges sendt mit Brev bort, da jeg hørte en Vogn i Gaarden, og et Øieblik derefter kom Grev Albert ind i mit Værelse; jeg har ikke seet ham siden min Barndom, men jeg kiendte ham strax paa hans Liighed med dig; disse kiære Træk bragte en saadan Bevægelse i mit Hierte, at uden at betænke den Agtelse og Høflighed, jeg skyldte Greven, styrtede jeg mig i hans Arme, vædede ham med mine Taarer og udbrød: O min Broder! min Broder! Denne overordentlige Modtagelse syntes at forurolige ham: uden at tilbagestøde mine Kiærtegn svarede han Intet dertil, og i det han faldt paa en Stoel, som var nær ham, raabte han, med Hænderne sammenlagte mod Himlen: Det er da sandt! det er ham! Jeg var beklemt, jeg vilde tale og jeg kunde ikke, jeg skiælvede, som om jeg havde været hos Dig. Jeg støttede mig paa din Broders Stoel; jeg tog hans Haand mellem mine, lagde den paa mit Hierte, og sagde til ham: O Albert, dersom De vidste al den Kiærlighed det giemmer. Han tog sin Haand bort og afbrød mig med disse Ord: Var det muelig, at Amalia har elsket Ernst, og at hun har skiult det for sin Broder? — Ak! sagde jeg til ham, endog i dette Øieblik, veed Amalia endnu ikke, at det er Ernst, som hun elsker, —

Hvorledes, min Herre! De har bedraget Amalia? — Ja, jeg har bedraget hende, og det meget længe. — De har bedraget min Søster, og De tilstaaer det med denne Rolighed, og De frygter ikke at en fornærmet Broder.... O Albert! det er aldrig med Rolighed, at jeg taler om hende. Men hvorfor skulde jeg frygte Dem? troer De at elske Amalia mere end jeg elsker hende? troer De, at hendes Lykke skulde være Dem kiærere end den er mig? troer De, at al Deres Venskabs Iver havde kunnet bestemme min Moder til denne Forening? For Udbruddet af min Kiærlighed lykkedes det. — Frue Woldemar samtykker i, at De ægter min Søster, udbrød han med megen Forbauselse. Dersom jeg efter to Maaneders Ophold i Wien vedbliver at ønske dette Ægteskab, har hun lovet ei mere at sætte sig derimod. — De bedrager mig ikke, Ernst? — Denne Mistanke fortørnede mig, han saae min Bevægelse og vedblev i en mildere Tone: De har bedraget min Søster. — Kiære Albert, sagde jeg til ham, denne Forstillelse, der var undskyldelig i den første Tid, og som næsten blev en Pligt til Slutningen, giver Dem ikke Ret til at tvivle om min Oprigtighed. — Jeg vil troe det, svarede han. Der er iøvrigt i deres Udseende, deres Lader, deres Tale, en Oprigtighed, en Hengivelse som fordrer Tillid; og nu, da jeg er rolig for Amalias Vel, eftersom De elsker hende og De har erholdt Deres Moders Samtykke, saa fortæl mig alle Omstændigheder ved denne forunderlige Hændelse, jeg kan høre dem med Rolighed. Jeg satte mig hos ham, jeg begyndte paa den Dag, da DU frelste mit Liv, og

skildrede ham, hvorledes jeg levede hos Dig. Uden- tvivl har Sandheden og Varmen, jeg talte med, rørt ham, thi mere end eengang saae jeg hans Taarer. Jeg udbredte mig med Fornøielse over saa behagelige Erindringer: men det var, især naar jeg talte om dine Dyder og min Tilbedelse, at hverken jeg kunne høre op at tale eller Din Broder at høre. Endelig, da jeg kom til det Øieblik da jeg vilde overtale Dig til at flygte, og til de rørende Grunde for dit Afslag, trykkede han min Haand og udraabte: Værdige, yp- perlige Væsen! hvorledes har du kunnet fortie din Al- bert et Offer, som i det det berøvede Dig hans Ag- telse, skulde have giort Dig saa lykkelig......? Men jeg er det, jeg er det i høi Grad. De er Amalia vær- dig, De alene veed at elske hende, som hun fortiener at elskes. I alt dette er jeg ene skyldig: med mere Strenghed skulde jeg have sparet dem begge mange Sorger. Havde jeg strængt opfyldt de Pligter, som min Fader havde paalagt mig, saa havde jeg aldrig forladt min Søster, jeg havde modsat mig hendes Gif- termaal, jeg havde tvungen hende til at vente Dem, naar hun saae Dem, havde hun elsket Dem, og ingen Skye havde formørket deres Liv. — Fortryd ei en Ef- tergivenhed, hvis Aarsag var saa ædel, sagde jeg med Varme. Dersom ingen Hindring var kommen mellem os; dersom min store Kiærlighed ikke havde overvun- det min og min Moders Stolthed, da skulde Amalia ei saavel have vidst hvor høit hun er elsket. — Han saae paa mig, Taarerne stode ham i Øinene: Ernst, sagde han til mig, hvor deres Ord ere mig velgiø-

rende! kiære og høitelskede Søster! saadant et Hierte maatte du have; hvorledes skulde du ikke have skiænket ham Dit? Endelig skal jeg see Dig, i Dit Fædreneland lykkelig og æret, og det er Dem Ernst, som jeg vil skylde en saadan Lykke: Ak! hvorledes skal jeg afbetale det hos Dem? — De giver mig Amalias Haand, og De spørger mig om det! — O Ernst! raabte han, trykkende mig i sine Arme, hvor det er mig behageligt; ved at kalde Dem min Broder at føle, at der er uigienkaldelige Bestemmelser, som man ikke kan undgaae. Albert blev hele Dagen hos mig, vi spiste alene paa mit Værelse; vi talte kun om Dig; Din Broder selv havde kun den Tanke, den om Blanca beskieftigede ham ikke et Dieblik. Hvem er Du da, himmelske og ubegribelige Qvinde, som kan indgyde et saadant Venskab, at den Kiærlighed, man bær til andre Fruentimmer ikke skulde ligne den? Ak! naar jeg seer med hvilken Varme Din Broder elsker Dig, kan jeg da undre mig, at uden din Kiærlighed, skulde Verden og Livet intet være for mig.

Min Moder har ikke seet Greven, da hun var upasselig; men da hun vidste, han var i Huset, lod hun ham giøre Undskyldninger og Complimenter med en Godhed, som henrykkede os begge. Nu Amalia, mangler der ikke mere i min Lykke end at høre fra Dig. Jeg udregner med en uudsigelig Utaalmodighed alle de Dage som jeg skal vente for at modtage Svaret paa det Brev, som jeg skrev til Dig i Gaar. Dersom der er Tid endnu, saa send det til din Broder i Dresden, som vil besørge mig det til Wien, hvor jeg

udentvivl vil være, naar det kommer her. Da vi endnu ikke veed, hvor vi skulde logere i denne Bye, har min Moder foresat sig at tilbringe nogle Dage paa Landet hos Prindsen af B..... jeg ønsker ikke at Du directe skriver mig til, thi jeg foretrækker endnu dit Brevs Forsinkelse for Frygten at det skal gaae feil.

O min Elskede! Du mit andet Jeg! hvorfor kan jeg ikke efter mine Ønskers Behag, nedstyrte Maaneder, Timer, Øieblikke som endnu skille mig fra Dig! hvorfor kan jeg ikke see den Dag fremskinne, som skal forene os! denne lykkelige, denne glædelige Dag, som skal fortsættes lige til vor Livs Ende, og maaskee paa hiin Side. Ak! dersom Kiærlighed er den Følelse, som meest opfylder Hiertet, da er det fordi det er den, som seer længst ud i Fremtiden, og som i det den bringer den Visshed med sig, at endog Evigheden ikke vil kunne svække disse Nydelser, ikkun betragter dem som Begyndelsen til en Lyksalighed uden Ende.

Jeg skal skrive til din Onkel; jeg kan det ikke i Dag; jeg føler, at om jeg endnu havde Tid, var det for Dig alene at jeg skulde anvende den; men jeg skal skrive ham til, jeg vil erholde hans Tilgivelse forbi han elsker Dig inderlig og du elsker ham, vil jeg elske ham og ogsaa blive ham kiær. Farvel min Amalja, mit første, mit eneste Gode, Farvel. Naar dette lykkelige Brev er mellem dine Hænder, skal der allerede være færre Ønskers og Adskillelses Dage.

Halvfemsindstyvende Brev.

Frue Woldemar til Adolf.

22 August.

Vi reise til Wien om tre Dage, Adolf, dn følger ikke med os. Mine Begreber om Pligt ere for meget forskiellige fra Dine til at jeg skal kunne være tilfreds med de Raad som Du kan give min Søn. Jeg seer alt for silbig den store Feil, som jeg har begaaet ved at vælge et Menneske til Ernstes Ven, som ei var skabt for at være det: jeg burde have forudsat, at den, som ei kunde have Følelse for sin Værdighed, vilde søge at udrydde den i andres Sjæl, og jeg bør ei undre mig over nu at see ham glemme den Afstand som adskiller os, frækt at behandle en Velgiørerinde som har trukken ham ud af Støvet, som sin Lige, og at regne Utaknemmelighed i Classe med Dyder. Jeg haaber imidlertid, at Du vil have Agtelse for min sidste Befaling, og at Du ei skriver mere til min Søn.

Et og halvfemsindstyvende Brev.

Adolf til Frue Woldemar.

Dresden 25de August.

Deres Brev, naadige Frue, har brudt alle mine Baand og deres Fornærmelser fritage mig fra at Erkiendtlighed. De maa ikke haabe at have ydmyget mig; jeg har tvertimod, ved at læse det, følt, hvor

adeligt Blod er lidet i Sammenligning med Siælens Adel. I det de overvælder mig med Fornærmelser har De kun beskiæmmet dem selv; og Baronesse v. Woldemar, stolt af sine Forfædre og af sin Rigdom, men krænkende alle Retfærds og Menneskeligheds Rettigheder, sætter sig under Adolf, berøvet Fødsel og Formue, men ubøielig i Retfærdighedens og Ærens Grundsætninger.

Jeg har allerede sagt Dem, at jeg ikke modtog Befalinger af Dem; dersom De havde været retfærdig, skulde jeg have kunnet adlydt; men nu har De intet at befale mig; mit Venskab for Ernst er over Deres Magt, og jeg skylder Dem ingen Regnskab for min Opførsel mod ham.

Amalias Dagbog.

12te August, Kl. 9 Aften.

I det Mørke, hvormed man omgiver mig, kan jeg Intet opdage, uden at jeg er bleven uværdigen bedraget og at jeg nærmer mig Graven, over hvilken maaskee Bagvaskelsen endnu skal forfølge mig, jeg vil efterlade en Dagbog: jeg skal deri skrive alle mine Tanker, alle mine Handlinger, fra den Tid af da intet Væsen mere har bekymret sig om en Ulykkelig.... jeg vil det for at aabenbare en ubegribelig Troeløshed, for at vise Uskyldigheden de ulykkelige Følger af en Lidenskab, og for at give Lettroenheden Beskyttelse mod et forførisk Skin af Dyd, som har giort mig ulykkelig.

Jeg veed ei paa hvilket Sted, hvilken Dag jeg skal ophøre at live, men dersom det Menneske, i hvis Hænder denne Samling kommer, har en Søster, et Barn, dersom hans Hierte har Plads for Medlidenhed, dersom han har nogen Agtelse for en Døendes Ønsker, besværger jeg ham at lade disse Papirer bringe til Grev Albert v. Lüneborg til Dresden.

12te August, Kl. 11 om Aftenen.

Med hvilken blid Rolighed har min Onkel sagt mig Farvel! dersom han havde vidst, at det var det sidste.... det sidste! O! Himlen beskytte ham og giøre ham ufølsom ved min Flugt! Gid Rolighed maa blive i det Huus som har modtaget mig, i det Hierte som har elsket mig! Lad Amalia kun blive glemt, endog hadet af sin Velgiører, men gid hun ei maa koste ham en Taare!.... En aldeles uimodstaaelig Nødvendighed befaler mig at reise: jeg seer Afgrunden aabne sig for mig; men saa afskyelig den end er, frygter jeg mindre for at falde deri, end for længere at udholde det Onde, som nager mit Hierte.... Jeg forlader min Søn, han sover, jeg skal ikke see hans Taarer, jeg skal ikke høre disse Skrig som sønderrive mit Hierte; medens han sover, kan jeg flye ham..... Naar han vaagner, skal hans uskyldige Røst kalde paa hans strafværdige Moder; hans Moder svarer ham ikke mere, men han bliver ikke uden Støtte.... O dydige Albert! du, som ikke mere vover at kalde dig min Broder, du skal understøtte den forladte Fader- og Moderløse, han skal ei blive alene i Verden som

jeg ... alene? har jeg sagt: af Ulykkelige! var da kun det? det er den værste Grad af din Ulykke, at føle, at du ei skal døe alene, og at du i din Skiæbne indvikler denne Skabning, din Skam og din Fortvivlelse..., denne Skabning, som hviler under dit Hierte for der uophørlig at opvække Skræk og Nag. O, var jeg bleven dydig, havde jeg ikke tabt uden min Lykke, da skulde jeg have kunnet leve for min Søn og for min Søn og for Albert! Uskyldigheden, udbredende sin Trøst over mit bedrøvede Hierte, skulde have viist mig Himlen som Tilflugt og Evigheden som Belønning, men at henslide Dage opoffrede til Skiændsel, ikke at vove at kaste mig i en Guds Arme, som fordømmer mig, at føle mig uværdig til min Broders Venskab, til mit Barns Agtelse, og at bære Frugten af min Skam, uden endnu at vide, maaskee uden nogensinde at vide, hvem den Troløse er, som blev dets Fader, det er en saa gyselig Straf, at Religionen, skrækkelig, truende, Intet har som kan veie op derimod, for den Ulykkelige, som afsindig ved Sorgen vilde vove at forgribe sig paa sit Liv... O min Broder! hvilket Exempel for dem, som troede ikke at burde tæmme deres Lidenskaber! jeg var født sædelig, jeg agtede Dyden, man fandt mit Hierte godt og ædelt, men jeg hengav mig ubesindig til den første Følelse, som beherskede mig, og jeg tabte min Familiens, mine Venners Agtelse, jeg blev min Broders Ulykke, og jeg blev tvungen til at blive landflygtig, jeg troede stedse at skulle være rolig, men snart følte jeg, at en uovervindelig Tillokkelse under Venskabs Navn rev mig

med sig: jeg lukkede Øinene, jeg vilde ikke see, at et nyt Uveir trak op over mig: det første havde ikke forvoldt uden min Ulykke; dette har fremvirket min Skam, det har berøvet mig Alt; jeg er forloren, vanæret; den, som du kaldte din dydige Søster, din blide Amalia er maaskee nær ved at begaae en skrækkelig Forbrydelse.... jeg vover ikke selv at betragte alle mine Tanker.... Og du, som skiules af et hemmeligheds fuldt Slør, hvorledes skulde du ei være ansvarlig, dersom jeg viste mig bedækket med dit Barns og mit Blod, for Guds Domstoel.... Ak! skulde denne Tanke alene ikke holde mig tilbage?.... Nei, jeg skal ikke nedkalde Himlens Forbandelse over dit Hoved; jeg skal taale Livet for at frelse dig fra ubegrændset Nag. Aldrig skal der tilstøde Dig en Ulykke fra Amalia, og jeg vil ikke døe førend jeg har tilgivet dig.... Men jeg maa kiende dig, jeg maa see dig engang endnu, det er mit faste Forsæt..... Det er Midnat, Taarnuhret slaaer.... Ak! saaledes talte jeg samme Klokkeslag den Nat... ulykkelige Nat, skrækkelige Nat, da jeg fandt dig næsten døende paa Trappen til mit Værelse, og da jeg opvarmede dig ved mit brændende Hierte, gav dig Livet for at skiænke dig mit; og i det Øieblik vovede du at bedrage din Hustrue og svige Sandheden! jeg veed endnu ikke hvad du da skiulede for mig; men hvor frygteligt det og havde været, i den Afgrund hvortil du henrev mig, havde det været mindre barbarisk at dræbe mig end at bedrage mig... Jeg tilføier Intet: dersom disse Linier engang, vædede med mine Taarer, komme til dig, skulle de nok-

som søge dig hvad jeg har maattet lide ved at skrive dem. Gid det maa blive din eneste Straf...... Øieblikket er der, jeg maa reise; Vognen venter mig, neden for Bierget..... O min Søn! min stakkels Søn! Farvel!....

Fortsættelse af Amalias Dagbog.

19de August.

Siig, grusomme Menneske! er du tilfredsstillet ved den Lidenskab, som sønderslider mig? er dens Herredømme skrækkeligt nok? og laber den Magt, som du udøver mod mit svage Hierte, dig ønske Noget? Ak det er for dig og for dig ene at jeg har forladt min Søn: jeg har seet hans Søvn, hans uskyldige Smiil; jeg vædede hans Ansigt med mine syndige Taarer og jeg blev.... men du kaldte mig og jeg adløb. Ak! hvem kan beskrive en bedrøvet Moders Taarer? Medens jeg steg ned af Bierget, svævede min klagende Søns Skygge omkring mig, jeg troede at høre ham sukke. „Lad mig være, raabte jeg, lad mig gaae hen at søge Faderen til det andet Offer....“ Neden ved Bierget satte jeg mig paa en Steen for endnu at betragte Slottet: hvormange Gange har jeg seet dig der sidde ved min Side, men du var der ikke mere; en skrækkende Taushed indhyllede det hele; Maanen udbredte over alle Gienstande sit kolde og melancholske Skin, og syntes ikke at oplyse dem uden for at vise mig at jeg var alene i Verden. Jeg rev mig ud fra mine sønderrivende Betragtninger. Vognen førte mig

langt bort fra min Søn; men dersom den havde ført mig nærmere til dig og du elskede mig endnu!.... O du som jeg kun kiendte ved den Kiærlighed, som jeg bar for dig, og som har ingen anden Tilværelse end den, som du vil give mig, dersom jeg en eneste Gang endnu kunde føle dit Hierte slaae mod mit, og din Stemme sige mig, at Amalia er dig kiær, skulde jeg ikke beklage mig over min Skiæbne, og jeg skulde døe i Fred.

Om faa Dage skal jeg være hos Grevinde Simmeren, der uden Tvivl venter denne skrækkelige Sandhed af mig, som jeg skiælver for at opdage i hvor meget jeg længes derefter.

Fortsættelse.

27de August.

Jeg har ikke havt Mod til at staae af hos Grevinde Simmeren: i det Øieblik, da jeg skulde kiende min Skiæbne, skielvede jeg for, hvordan den skulde blive, og jeg forhalede denne frygtelige Oplysning endnu i een Nat. Jeg er i et elendigt Vertshuus, Regnen slaaer strømmeviis mod mine Vinduer: Stormen ryster Huset; en dunkel Lampe oplyser neppe Papiret, hvorpaa jeg skriver, jeg tænker paa Dagen i Morgen, og mellem Skræk og Haab, fremskynder og forhaler jeg ved mine Ønsker den Dag, som skal komme.... hvad skal den underrette mig om? Jeg skal besøge Adolfs Moder, hun skal tale med mig om ham; men er det Adolf jeg elsker? Hvad vil Grevinde Sim-

meren tænke, naar hun seer mig komme til sig? Den som du virkelig skylder hende Livet, har du da givet hende Underretning: skal hun modtage mig som sin Datter? eller skal hun støde mig tilbage som et strafværdigt Fruentimmer som du har giort dig et grusomt Spøg af at forføre? du selv, hvor er du? Du har skrevet mig til fra Dresden hvor du ikke var; nu da du siger at være der, finder jeg dig maaskee her; maaskee sover du i dette Øieblik rolig paa Slottet Simmeren, medens jeg nogle Skridt fra dig vaager grædende, og mine Tanker farer om i Verden for at søge dig der.... O dersom det var sandt, dersom det var muligt, at jeg i Morgen.... Med hvilken Langsomhed Timerne liste sig, Natten vil ikke faae Ende; Dagen vil aldrig frembryde: Tiden standser for mig alleene for at forlænge den dødelige Uvished, som trykker mit Hierte.

Fortsættelse.

29de August.

Det var nær Middag da jeg kom op paa Slottet. Jeg spurgte efter Grevinde Simmeren; man sagde mig at hun var syg, og at førend man kunde indføre mig i hendes Værelse maatte man erkyndige sig om hun var istand til at modtage mig. Jeg vovede ikke at fremsige Navnet Adolf: det Navn, som eene beskiæftigede min Tanke, som jeg troede at see skreven paa alle Væggene, døde paa mine Læber, da jeg forsøgte at udtale det: min Kraft kunde ikke formaae det.

Jeg blev allene i Salen, medens man meldte mig hos Grevinde Simmeren. Dersom han er hos sin Moder, naar man melder, at Madam Mansfeld er der, sagde jeg til mig selv, vil han ile herhid, og ved den mindste Bevægelse, som skeete i Huset rystede hele mit Legeme med saadan Heftighed at jeg frygtede for at tabe Samlingen, ja jeg frygtede det, thi jeg vilde ikke døe uden at have seet ham. Jeg hørte Nogen komme: i det Øieblik da Døren aabnedes, holdt jeg Haanden for Øinene for ikke at see, hvem der gik inde, og jeg ventede med en uudsigelig Ængstelighed den Stemme, som vilde tale: det var den samme Tieners, som forlod mig; han sagde mig, at Grevinden havde erfaret min Ankomst med megen Glæde, og ventede mig utaalmodigen. Jeg reiste mig for at følge ham; men ved Indgangen til Værelset standsede jeg, jeg kunde ei mere trække min Aande. Hvorfor skal jeg skielve saaledes? sagde jeg til mig selv, han er ikke hos sin Moder, sikkert er han der ikke. Imidlertid spurgte jeg Tieneren førend jeg gik ind: Er Grevinden alene? Men min Stemme var saa svag, saa qvalt, at han ikke hørte mig, og da han ei vovede at spørge mig igien, meldte han mig. Ved disse Ord hørte jeg et Skrig; jeg styrtede frem.... Grevinden var alene. Er det Dem, min kiære Amalia, sagde hun til mig, i det hun reiste sig op fra Canapeen, hvor hun laae, og strakte begge Armene mod mig, er det og Dem som jeg seer igien? Ak! jeg skulde dog endnu have een Fornøielse i Verden. Jeg omfavnede hende taus; siden da jeg betragtede hende, fandt jeg hende bleg, mager,

nedslaaet; dette saa rolige, saa muntre Physiognomie, som for fem Maaneder siden forskjønnede hende, viste kun den dybeste Bedrøvelse. Er det Uenighed med hendes Søn, som har bragt hende i denne Tilstand, spurgte jeg mig selv? Men dersom det var sandt, skulle hun da modtage mig med saa megen Godhed? Hun bemærkede min Forandring: „De finder mig meget forandret sagde hun til mig; men Amalia, mit Ansigt er det mindre end mit Hjerte: det har modtaget skrækkelige Stød, virkelig meget skrækkelige, da det er en Søns Haand, som giver dem.“ Ved disse Ord tænkte jeg, at Adolf havde sagt hende Alt, dens Navn undtagen, som han elskede. Jeg spurgte hende, hvor han nu var; hun svarede mig i Dresden. Jeg betragtede hende derpaa taus, da jeg ventede at hun skulde forklare sig: „Min Søn har nedbrudt mit Livs Roe“ vedblev hun, „ved at drive Dyden til Barbarie, han anseer en arm Qvindes Svaghed som en Forbrydelse!“ — Som en Forbrydelse!... Hm! Adolf! — Jeg kunde ikke vedblive, saa mange forenede Sorger betoge mit Hjerte, at jeg stod maalløs, taus og næsten uden Bevægelse. „Hvad feiler Dem sagde hun med Deeltagelse til mig, De synes meget bevæget? Jeg støttede mit Hoved paa hendes Skulder uden at svare hende, fordybet i denne Tanke:“ den Mand, som jeg elsker, er det den Adolf, som har talt saa frygtelige Ord? og dersom det ei er ham, hvem er han da? „Og ved en uvilkaarlig Bevægelse udstrakte jeg Haanden som for at tilbagestøde det skrækkende Spøgelse, som siden Blancas sidste Brev, syntes des

gjærlig efter at forfølge mig. Grevinde Simmeren trykkede min Haand med Ømhed, og sagde med en smigrende Stemme: „Min unge Veninde, jeg finder ogsaa Dem meget forandret: skulde De have havt Bekymringer? — Bekymringer, svarede jeg med et bittert Smiil; ja jeg har havt Dem; De har gjort mig syg. — Deres Ophold i Schweitz har da været Dem ulykkeligt. — O meget! meget! Frue Grevinde! — „De har gjort vel i at forlade det. Og de vil nu indaande den fædrelandske Luft? — Jeg veed ei, om jeg skal vove at gaae til Dresden. — Troe mig mit Barn, udsæt Dem ikke for nye Ydmygelser; bliv hos mig.... — Hvorledes! sagde jeg, De skulde beholde mig med Frue Woldemars Villie? — Ei hvorledes Amalia, erindrer De Dem ikke mere, at jeg allerede har foreslaaet Dem det engang? — Og deres Forfatter har ikke forandret sig? — Ak, min Amalia siden jeg ikke mere vover at gjøre Regning paa min Søns Kjerlighed, saa tænk med hvilken Iver jeg skulde stræbe efter at beholde Dem hos mig; men maaskee har jeg forhen været alt for strafværdig, til at De kunde ansee mig for værdig til at være Deres Veninde. — Ak! Grevinde tael ikke saaledes til mig, raabte jeg og skjulte Ansigtet.... Hvorfor skulle jeg tale anderledes Amalia? jeg har ikke saa meget tabt Smag for Dyden, at jeg ikke skulde agte Deres. — Det er nok.... nok udbrød jeg, da jeg ikke kunde udholde de Berømmelser som fordobblede min Skam. — Gode Amalia, min Fortrydelse rører Dem; De har tilforn seet mig roligere. Ak! jeg nærmede mig mit

Livs Ende, uden at have følt min Skam; men min Søns første Miekast lod mig kjende den; og Straffen kom efter at være udebleven længe, kun alt for skrækkelig.... Ulykkelige Moder, at maatte bebreide mig mit eneste Barns Ulykke! Ulykkelige Moder, at have givet Livet til en Skabning, som forbander denne ulykkelige Gave og seer intet i sin Fødsel uden Skam! endnu mere ulykkelige Moder, at blive anseet for strafværdig af sin egen Søn! O Amalia! vær særdeles forsigtig! dersom en Lidenskab nogensinde drev Dem over Pligtens Grændser, tænk paa mig; lad mit Exempel skrække Dem, og hav i Erindring at af alle Ulykker er ubentvivl den den frygteligste, at give Livet til en Skabning, som har Ret til at foragte Dem. —Medens hun talede, følte jeg det banke i mit Bryst. Jeg hørte den skrækkelige Spaadom, og jeg skulde ikke døe.... pludselig greb en voldsom Fortvivlelse mig; jeg reiste mig hastigere for at gaae. Hvor gaaer De dog hen, spurgte hun mig, i det hun gjorde en Bevægelse for at holde mig tilbage? — Jeg gaaer bort for at bestille Heste. — Men Deres Forsat Amalia er dog ikke at forlade mig strax? — om en Time. — Ak; min Gud, min kjære, hvad siger De mig? kom, jeg besværger Dem, kom, sat Dem et Mieblik hos mig. Jeg kom tilbage til mit Sted. „Jeg forsikkrer Dem, Amalia, at De ei er vel, og at jeg ei vil lade Dem reise; De er overordentlig bleg, og De synes lidende. — Ja jeg er det; ja jeg lider meget; men min Svaghed trænger til Bevægelse og jeg kan ikke opholde mig længere. Mit kjære Barn, da jeg

saae Dem, var min største Falelse at betroe Dem mine Bekymringer; men jeg tager meget feil, eller De siger mig ikke alle Deres." Jeg svarede ikke. „De siger mig da Intet?" Jeg rystede med Hovedet. „Og De forlader mig, min Datter?" Med dette følte jeg Kaarerne igjen, og jeg faldt paa Knæe for hende raabende. Ak! Grevinde, hvilket Navn! jeg Deres Datter! og De kunde have villet det — Ak! min Amalia! dersom Himlen havde givet mig en saadan, havde jeg været meget lykkelig! men jeg fortjente det ikke." Efter dette Svar kunde jeg ikke mere tvivle om dens Troeløshed, som havde taget Grevinde Simmerens Søns Navn. Imidlertid fik jeg en Idee, som jeg vilde opklare; og i det jeg opløftede en Haand mod Himlen, sagde jeg til den deeltagende Veninde, som saae paa mig med vaade Øine: sværg mig i Guds Navn som straffer Meenedere, aldrig at aabenbare Nogen de Spørgsmaale, som jeg vil gjøre Dem, og den Hemmelighed, som De maaskee gjætter. Jeg lover det, svarede hun, i det hun saae forundret paa mig. — Nu vel, sig mig: dersom Deres Søn havde elsket mig, og han havde ønsket at forene sig med mig, vilde De da have nægtet ham Deres Samtykke? Jeg, raabte hun, overordentligen forundret, jeg skulde have misbilliget et Baand, som havde sikkret mig mit øvrige Livs Lykke! — Men troer De, at Frue Woldemars Samtykke vilde synes ham ligesaa nødvendig som Deres? — uendelig mere Amalia; thi han agter meget mere sin Velgjørerinde end sin Moder, han skylder hende alt hvad han er. — Gud være lovet

raabte jeg, der er endnu et Haab for mig; Frygt for at skrække mig kan have hindret ham fra at lade mig kjende al den Magt, som Erkjendtlighed har over hans Sjæl: maaskee er det endnu Adolf. — Forklar Dem bedre, afbrød Grevinden med megen Bevægelse. De skulde kjende min Søn? Han skulde elske Dem? Spørg mig ikke mere; husk paa den Taushed som De har lovet mig, og lad mig reise. — I Himlens Navn! sig mig... Jeg kan det ei nu: naar jeg faaer at vide, hvordan min Skjæbne er, skal jeg underrette Dem om den, jeg skal komme tilbage her. — Ak! min Datter, dersom De venter længe, vil De maaskee ei finde mig mere. — Ak! sagde jeg til hende, hvoraf veed vi om Graven ikke skal modtage mig før Dem? — Amalia, De har en Trøst, som jeg ei har mere, De er uden Samvittighedsnag; Deres Sorg er ikke som min, som Deres! raabte jeg ude af mig selv, tusinde Gange frygteligere! Men da jeg sagde disse Ord, som næsten forraadte min Skam, løb jeg ud af Værelset." Grevinde Simmeren vilde, skjønt svag, løbe efter mig. „Amalia sagde hun til mig, hør; jeg har en Formodning, med eet Ord kan jeg sige den." Jeg skjelvede for at høre dette Ord: jeg flygtede hastigere, og kastede mig i Vognen, som har bragt mig herhid.

Adolf er en haard, streng Mand, som dømmer ubarmhjertigen de Vildfarelser, som en uimodstaaelig Lidenskab fører med sig! Adolf har ikke sagt sin Moder, at han elskede, han har ikke nævnet Navnet Amalia... Nei, Du er ikke Adolf.... Hvem er Du skrækkelige

Væsen! som ikke har nærmet Dig til mig uden for at fuldende min Ødelæggelse, og derpaa overlade mig til en utrøstelig Sorg?.... O, det Ord af Grevinde Simmeren, denne Mistanke, som forfølger mig som en truende Skygge!... Dersom der var Bestemmelser strenge i Himlen, dersom min ubøielige Farfader fra Gravens Inderste havde vidst at naae mig og straffe min Ulydighed ved denne Haand selv.... dersom dette Menneske var!.... Nei, Nei, jeg vil ikke skrive det fatale Navn.... Han! han skulde blive Faderen... O min Gud! dersom det er min Skjæbne, tillad mig da at gaae til Dig, førend jeg har kjendt min Ulykkes hele Udstrækning.

To og halvfemsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Wien 6te September.

Hvorfor har jeg ikke seet Dig før min Bortreise Adolf? hvorfor har Du ikke skreven mig et eneste Ord siden! jeg har beklaget mig derover hos min Moder; hun paastaaer; at Du har gjort vel: veed hun da Dine Aarsager? foregaaer det mellem Eder Begge Noget, som jeg ei veed? og skulde min Ven bedrage mig? Ak! tilgiv Adolf en Mand, hvis Hoved endnu er svagt, at have kunnet fatte en saadan Mistanke; jeg lader Dig vederfares Ret; jeg veed at Du er den troeste Ven og det dydigste Menneske; men der er en Hemmelighed, som forUroliger mig og som maa op-

klares. Jeg er ikke fornøiet med min Moder: Ak eftersom mit Helbred kommer sig igjen, antager hun atter et strengt Øiekast, og synes færdig at paalægge mig Taushed hvergang jeg nævner Amalia: Ak! gid hun vovede at gjøre det en eneste Gang, min Beslutning var da snart taget; Hun skulde da see, hvilken Nytte hun havde af at have brudt sit Løfte.

Gaae hver Dag til Albert for at see til at han uden Ophold sender mig Svar, som Amalia maatte adressere til ham, jeg har høitidelig svoret ei at spilde et Øieblik, men dit Venskab maa og hjelpe mig. Indtil det kommer i mine Hænder, indtil jeg med mine Øine har seet, at Amalia tilgiver mig, elsker mig endnu og troer sig lykkelig, skal jeg ikke have et Øiebliks Roe, mine Dage ere urolige, mine Nætter ere uden Søvn; tusinde Tanker, tusinde Bekymringer vise sig vexelviis: min Amalia har maattet lide meget! med en saa blid Charakteer, har hun et følsomt Hierte, det er saa hastigt til at skrækkes, saa skikket til de meest overdrevne Beslutninger! i hendes sidste Brev talte hun om Forsætter, om Fortvivlelse: siden har hun ei skreven mere.... hvoraf kommer denne Taushed?... O Adolf! vær medlidende med mig; ikke et Minut, et Sekunds Opsættelse med det Brev, jeg venter! maaskee vil Albert bringe mig det selv: thi Baron Seysa, som er kommen her igaar med sin Familie, har forsikkret mig, at han snart vil følge ham: hans Nærværelse er nødvendig for Testamentets Tilintetgjørelse; men endskjønt hans Ægteskab med Blanca bør fuldbyrdes umiddelbar derefter,

haaber jeg, at han ikke skal reise forend han har modtaget sin Søsters Brev. Adolf, hav Øie med ham, giør det for min Skyld, for Din Vens Liv.

Tre og halvfemsindstyvende Brev.

Grandson til Albert.

2den September.

Jeg kan ikke mere holde det ud, jeg maae blive hende ulydig. Min kjære Hr. Greve, Amalia har forladt mig: jeg veed ikke hvor hun er bleven af: siden den Dag kan jeg hverken spise eller sove, jeg græder fra Morgen til Aften: De veed hvorledes jeg elskede hende, hun var min Datter; jeg vilde give hende min hele Formue: og nu! hun er gaaet uden at sige mig hvorhen. Uagtet hendes Utaknemmelighed kan jeg ikke være vred paa hende: Hendes Brev af hvilket jeg intet forstaaer, viser mig hendes stakkels Hierte saa sorgfuldt! det ulykkelige Barn hvor skal det gaae hende, alene, uden Oppvartning, maaskee uden Penge?... I Sandhed, Hr. Greve, mit Hoved er forvildet, og dersom hun ei havde besvoret mig ikke at forlade sin liden Eugen, skulde jeg have løbet om i Verden for at finde hende igien. Hun havde ogsaa anmodet mig om ikke at underrette Dem om hendes Flugt forend efter en Maaneds Forløb; derefter skulde hun lade mig høre fra sig; uagtet det hun lader mig lide, vilde jeg adlyde hende; men da det allerede er fiorten Dage siden hun er reist, og jeg endnu ikke har

faaet et Ord fra hende, kan jeg ikke mere holde det ud; jeg maa vel sige Dem Sandheden for at De kan bringe mig hende. Forbandelse over den Henrik Semler! jeg vædder, at hun stedse har tænkt paa ham, endskjøndt hun ei talte mere derom, og at han har megen Deel i alt dette. Imidlertid, det som forvilder mig, er, at Dagen før hendes Afreise gav hun et Brev til een af mine Folk, for at han skulde bringe det paa Posten samme Dag: han glemte det, og skyndte sig at give mig det, da Amalia ei var at finde Dagen efter i mit Huus. Dette Brev er adresseret til Adolf Reinsberg: min Tjener forsikkrer, at hun har skreven mange med samme Adresse. Hvem er da denne Adolf? og hvor har hun kjendt ham? I øvrigt sender jeg Dem dette Brev, maaskee vil det give Dem nogle Oplysninger om hendes Reise, som De maa have for at finde Deres Søster igien. Eugen er fortvivlet; Han kalder hvert Dieblik paa sin Moder og naar han kommer og spørger mig om hende, veed jeg ikke at gjøre andet end at beklage mig med ham: i Sandhed, i mit hele Liv har jeg ikke udgydet saa mange Taarer som ved denne frygtelige Hændelse. Forbandelse over den Skyldige! Men Himlen beskytte den stakkels Uskyldige, thi jeg sværger det, hun er uskyldig. Natten til 12te August reiste hun! jeg har erkyndiget mig hos alle Vognmænd i Bellinzona og jeg har erfaret af een af Dem, at han otte Dage før denne ulykkelige Epoke, har fulgt en Vogn til en ung Dame, som han ikke kjendte: jeg veed, at Amalia ved den Tid var en Dag i Bellinzona, og jeg

tvivler ikke paa, at det har været hende, som har kjøbt Vognen; men hvorledes har hun skaffet sig Heste, og hvilken Vei har hun taget? det er det, jeg ei kan gjætte. Dersom De vil følge mit Raad, skal De reise til Bayeren, der maa denne Henrik Semler være, jeg tør sværge paa, at Amalia ikke er langt borte; maaskee er hun gaaet ind i et Kloster. See underret Dem ved alle Gittere, og bring det stakkels vildfarende Faar tilbage til hendes gamle Onkels faderlige Hjerte; hun skal blive modtaget som den forlorne Søn, med aabne Arme: sig hende og, at jeg ikke er vred; og at hendes Søn er vel, det vil glæde hende; sig hende, at den Dag paa hvilken vi see hende, skal blive den skjønneste i mit Liv!... ja, den skjønneste... Hun er en sand Engel!... Men dersom hun ikke kommer igjen Hr. Greve, har jeg intet andet tilbage end at døe.

Fire og halvfemsindstyvende Brev.

Albert til Blanca.

Dresden 12te Semptember.

Jeg har modtaget et Brev fra Hr. Grandson, som underretter mig om, at Amalia har forladt hans Huus og sin Søn, og at man ei veed hvor hun er reist hen: jeg vil ikke ophalde mig med Kloger over denne Tildragelse; det gjelder ei om at sukke, man om at frelse hende. Jeg reiser øieblikkelig og jeg sværger, ikke at standse, ikke at tage et Øieblikks

Hvile, og ei at see Dig igjen forend jeg har fundet min Søster. Den Ulykkelige! hun har kunnet forlade sit Barn! Hvor frygtelig maa den Magt være, som har kunnet bestemme hende dertil! og i hvilken Tilstand maa hun være!... mod min Villie flyde Taarerne paa mit Papiir: Ak! maaskee skal jeg fælde Blodtaarer over hendes Skjæbne! Blanca iagttag en dyb Taushed over denne ulykkelige Begivenhed; fortie den især for Ernst: han vilde ikke kunde tvinge sin Sorg, han vilde ønske at flye efter Amalia, hans Bortreise vilde gjøre min Søsters Uforsigtighed bekjendt; hans opbragte Moder kunde deri finde et Paaskud, til at tilbagekalde sit Løfte, og gribe det med Glæde: denne Ulykke maa man undgaae. Naar jeg seer Dig igjen, skal Du faae det at vide, hvad der har forvoldt min Søsters Ulykke; Du vil gyse, naar Du seer De skrækkelige Følger, som den overdrevne Lyst til at behage, der endnu behersker Dig, kan medføre. Du har villet synes elskværdig for Adolf og for Ernst; Du roser Dig af at have opnaaet det; Du troer kun at have været flygtig.... Blanca! jeg beskylder ikke Dit Hjerte, men ved det Onde, som Du har været Aarsag i, skal Du for sildig erfare at et coquet Fruentimmer kan vel være dydig, men at hun altid er udsat for at gjøre Fortred.

Min Fraværelse vil maaskee være Dine Forældre imod: Du vil kunne tilfredsstille Dem, naar Du siger, at jeg er bleven kaldet til Lüneberg for en vigtig Forretnings Skyld! dersom denne Undskyldning ikke er Dem nok, og De endnu vedbliver at være vrede, kan

paalægger jeg Dig Blanca, for mit hele Livs Rolighed Skyld, ikke at retfærddiggjøre mig ved at beskylde min Søster, udtael ikke Navnet Amalia: giv jeg maatte frelse hende og Du bevare mig Din Kjærlighed, det er alt hvad mit Hjerte forlanger.

Fem og halvfemsindstyvende Brev.

Adolf til Ernst.

Dresden, 13de September.

Paa Din Anmodning var jeg i Gaar hos Grev Løneberg, nylig var han reist bort med Extrapost; jeg formoder det var for at samles med Dig i Wien: jeg kunde maaskee undre mig, at han ei har villet sige mig et Ord om sin Afreise; men jeg erfarer hver Dag, at i den Verden, hvor Rang og Rigdom regnes for Alt, maa den, som er fattig og ubekjendt, vente sig at blive ubemærket.

Ernst, det er sandt, at der er skeet en Forklaring, som har adskilt os for stedse: jeg har ikke kunnet taale at blive fornærmet: jeg vilde ikke udholde det endog af Dig, som er mig kjærere end Livet. Dersom jeg troede, at Fortællingen om denne Scene kunde være nyttig for Din Lykke, skulde jeg have ventet til i Dag med at tilskrive Dig Omstændighederne, men denne Underretning vilde kun skade Dig; forlad Dig paa mig, min Ven, og lad mig endnu nogen Tid tie.

Du kjender mig tilstrækkelig for at være overbeviist at det er hverken Frygt eller Trudsler, som jeg

foragter, der afsondrer mig fra Dig; og jeg agter Dig nok for at være forsikkret om, at uagtet Ondskabens Bagvaskelse og Stolthedens Fordringer, saa Du i Din Ven stedse kjende en retskaffen Mand og Din Ligemand.

Sex og halvfemsindstyvende Brev.

Adolf til Albert.

Dresden 20de September.

Hr. Greve, hun har ikke ladet mig love Taushed; derfor kan jeg, uden at feile mod Retskaffenhed underrette Dem om, at Deres ulykkelige Søster er her. I Gaar, Klokken fem om Eftermiddagen, bragte man mig en Billet, ved hvilken jeg blev bedet strax, at begive mig til Gjestgivergaarden Svanen, i Anledning af en Sag af Vigtighed: jeg var tvivlraadig, fordi jeg i denne Indbydelse fandt et Slags Hemmelighed, som var mig imod; men da Tjeneren fra Gjestgivergaarden havde sagt mig, at den unge Dame var meget svag, meget syg, og forlangte bestemt at tale med mig samme Aften, besluttede jeg at følge ham.

Man bragte mig ind i et hvidt, maadelig oplyst Værelse, et Fruentimmer med foldede Hænder, Hovedet hældende paa Brystet og i en dyb tænkende Stilling knælede for en lav Stoel nær Vinduet med Ryggen vendt mod Døren. Madame, sagde Tjeneren til hende i det han kom ind, der er den Person, som De har spurgt om. — Det er godt, svarede hun uden

at forandre Stillingen; gaae, Tjeneren gik: neppe havde hun hørt ham lukke Døren, førend hun reiste sig hurtig op, kom hen til mig, saae paa mig, gav et høit Skrig, slog sine Hænder sammen, faldt om paa Gulvet, og gjentog flere Gange: det er ikke ham, O min Gud! det er ikke ham.

Min Forundring lignede neppe min Forvirring: dette Fruentimmers ædle og anstændige Udvortes, tillod mig ikke nogen uforbeelagtig Tanke, og hendes saa smukke Lineamenter, hendes rørende Sorg, paabød Agtelse og Medlidenhed. Jeg var betænkelig ved at tale til hende, jeg frygtede for at sige Ord, som kunde saare hende; omsider sagde jeg: dersom det er Adolf Reinsberg, De spørger om, Madame... — Nu vel, min Herre, afbrød hun i det hun løftede Hovedet op og saae paa mig med en forvirret Mine, dersom det er Adolf Reinsberg? — De seer ham for Dem, Madame; det er mig som hedder saaledes. — De er Adolf, vedblev hun, og saae paa mig igien, De er Adolf? og han, hvem er han da? — hvem, Madame; om hvem taler De til mig? — om hvem jeg taler?... Ak! min Herre vedblev hun heftigere, i Himlens Navn lad det ikke være Deres Ven, jeg kan udholde Alt, undtagen dette Navn.... disse besynderlige Ord udtalte med en endnu mere besynderlig Tone opvakte mine Formodninger, jeg betragtede nøiagtigen denne unge Person: hendes Haar var i Uorden, og flagrede om hendes Hals og Skuldre, hendes Ansigt udtrykte Forvirring, Frygt, Sorg, hendes ømme Blik, hendes udmærkede Skjønhed, bragte mig paa den Tanke at

kun hun i Verden havde kunnet opvække Ernstes skrækkelige Lidenskab: jeg traadte nogle Skridt tilbage og sagde: det er hende! det kan ingen anden være end Amalia. Ved dette Navn, raabte hun med en skrækkelig Stemme! han har nævnet mig, han kjender mig, der er ingen Tvivl mere, min Skjæbne er bestemt, jeg døer for Ernstes Haand. Nei Madam, De fornærmer min Ven, Deres Liv er ham mere dyrebart end hans eget, han er fuld af Ædelmodighed, af Kjærlighed. . . . — tael ikke ud, sagde hun i en uudsigelig Forvirring; vanær ikke saaledes Agtelse og Kjærlighed, ved at henføre dem i den Troløses Sjæl. Han agtet mig; han, som med saa megen Nedrighed og Snedighed har kunnet bedrage et uskyldigt Hjerte, som ganske og albeles overgav sig til ham! skal han sige, at han blev hentrukken mod sin Villie? at uimodstaaelig Kjærlighed triumpherede over hans Bestræbelser? Nej end ikke denne Undskyldning har han tilbage. I det Øieblik, da han saae mig, vidste han hvem jeg var, og hvilken uovervindelig Forhindring, der reiste sig imellem os; han vidste det saa vel, at for at kunne indvikle mig i denne Snare skjulte han mig sit Navn, som saa vel kunde have bevaret mig mod ham. At han derefter har elsket mig, det er mueligt; jeg vil endog gjerne troe, at den Lidenskab, som han har viist, ikke kan være forstilt; men at han har villet bedrage mig, da intet opfordrede ham dertil, at han har villet bedrage mig med koldt Blod, da han tydelig saae, at min Undergang skulde blive den uundgaaelige Følge af hans Rænker, det vil den Ulykkelige

at kunne nægte for sig selv, det skal hans Samvittighed gjentage for ham, hver Time i hans Liv lige til den sidste.... Min Herre vedblev hun, i det hun greb mig i Armen, tael aldrig til mig om Deres Vens Kjærlighed: hans Moders Had har gjort mig mindre ondt. Jeg tilstaaer, sagde jeg til hende, at Ernst har været meget svag, meget strafværdig; men med hvilke Lidelser har han ikke forsonet sine Feil! selv Deres Ulykker har ikke lignet hans. Jeg har seet ham nærved at miste Forstanden, Livet; og dersom hans Moder ei havde havt Medlidenhed med ham, dersom hun ei havde givet efter.... — Hans Moder har givet efter! afbrød hun med et Forundringsskrig, som om Himlen havde aabnet sig for hende paa eengang. — Ja Madam, hun har forpligtet sig til at kalde Dem sin Datter; — At kalde mig sin Datter! „hun blev ubevægelig og som henrykt.“ De er vis derpaa, de sværger mig, at Ernstes Moder samtykker i at kalde mig sin Datter? Ved dette saa bestemte Spørgsmaal tænkte jeg paa det sidste Brev, som jeg havde faaet fra Frue Woldemar, hvor hun vedbliver i sit Afslag; og alt for sikker paa at intet kunne bevæge hende i denne Henseende, havde jeg ikke kunnet love Amalia hendes uigjenkaldelige Samtykke uden at gjøre mig skyldig i den nedrigste Usandhed. Jeg løftede Øinene mod Himlen uden at svare; hun gysede over min Taushed; alle hendes Forhaabninger havde forladt hende. Efter at have betragtet mig nogle Øieblik, sagde hun til mig med Uvilliens bittre Smiil: „De har endnu ei lært at bedrage som han. — Ak!

anklag ikke Ernst, for hans Moders Skyld; jeg sværger ..... Svarg ikke, afbrød hun, jeg troer ikke mere nogen Mands Ord; der er i deres Hierte ikke uden Bedragerie, Falskhed, Løgn. Gaae, min Herre, jeg behøver Dem ikke for at kiende min Skiæbne. — Nei, Madam, jeg skal ikke forlade Dem, uden at have retfærdiggiort Ernst .... — Og troer De, at det er mueligt? vedblev hun med dyb Foragt, og naar det skulde være, tænker De da, at jeg kan troe de Forsikkringer, som De giver mig, De, som er medskyldig i hans Troløshed? Ak! Han har helbredet mig, helbredet mig for bestandig fra Tillid, tilføiede hun, i det hun lagde begge sine Hænder paa sit Hierte. — Hendes Bebreidelse giennemtrængte mig; thi den var retfærdig: jeg vilde svare, hun gav mig ikke Tid: Forlad mig, min Herre, jeg kan ikke mere taale noget Menneskes Nærværelse; dersom det er sandt, at Ernst kan have nogle Undskyldninger, da er det ikke Dem, som skal overtale mig; jeg vil ikke troe uden mig selv, og jeg veed, hvilke Midler der skal underrette mig. Gaae, vedblev hun, i det hun gav mig et Tegn med Haanden, Synet af Dem forøger min Qval. Hun laae paa en Lænestoel, hvor hun skiulte sit Hoved, udstødende saa klagende og saa indtrængende Skrig, at jeg troede, hendes Hierte skulde briste. Jeg vilde nærme mig for at hielpe hende; men hun stødte mig tilbage og raabte med et Udtryk af Skræk, som bragte mig til at gyse: „Rør mig ikke, Menneske, rør mig ikke.“ Jeg trak mig tilbage mod Dørren; der blev jeg staaende et Øieblik, og sagde til hende: „Kan jeg da Intet giøre

E

for Dem?" Med disse Ord vendte hun sit med Taarer overstrømmede Ansigt mod mig. „De kan love mig, svarede hun, at fortie Ernst og hans Moder, at De har seet mig, og at jeg er her; det er det eneste Gode, som jeg vil og som jeg kan modtage af Dem; jeg beder Dem om det med al min Siæls Kraft og med saadanne brændende Bønner, som man henvender til Gud! men De vil ikke kunne love det; en Mands Hierte kan ikke ville, kan ikke giøre Noget uden Ondt." „Jeg sværger dem at tie for Ernst og hans Moder: De bestemmer ingen Anden?" Hun svarede intet. „Tillader De mig at see Dem et Øieblik i Morgen? en Forklaring vil blive nødvendig." Hun gav benægtende Tegn. „Et eneste Øieblik: De er ikke istand til at høre mig i Dag; men i Morgen maaskee de mere rolig....." Endnu ikke i Morgen skal jeg blive rolig, svarede hun med et saa dybt Suk, at det syntes at gaae ud fra hendes Inderste. Efter en kort Pause tilføiede hun: Husk paa Deres Løfte; dersom det er Dem mueligt at være det troe, saa bliv det: De skal høre fra mig i Morgen: nu gientager jeg det, forlad mig, jeg trænger til Hvile, jeg føler mig meget slet. Hendes Stemme tog af, jeg frygtede, hun skulde besvime; jeg skyndte mig at gaae ned for at sende et Fruentimmer til hende; jeg ventede en Time i den nederste Sal i Hotellet for at høre fra hende, og da jeg var vis paa, at hun var bedre, og at man bragte hende til Sengs, gik jeg hiem; min Forstand var forvirret og mit Hierte sygt over det, som jeg havde seet.

Jeg tænker, at De bør skynde Dem meget at komme til Deres Søster, maaskee vil De bringe hende til mere

Rolighed, Fornuft og Tillid; imidlertid har jeg skrevet hende et Brev til, som er tydeligt nok, og som forklarer hende alt hvad Ernst har lidt af Kiærlighed til hende siden hans Hiemkomst; jeg haaber, hun skal læse det med mere koldt Blod, end hun hørte mig, og at denne oprigtige Fortælling skal gyde nogen Trøst i hendes bedrøvede Siæl.

Jeg adresserer dette Brev til Wien, hvor De uden tvivl nu er kommen.

Syv og halvfemsindstyvende Brev.

Adolf til Albert.

Dresden, 21de September.

Det er ikke mere Tid, at De kommer herhid, min Herre; Deres Søster har forladt Dresden i Dag allerede i Dagbrækningen, og Ingen af Folkene i Huset veed, hvilken Vei hun har taget.

Den Tiener, som jeg havde sendt for at bringe hende mit Brev i Morges, kom tilbage med denne Tidende; jeg kunde ikke troe den: jeg havde forladt Deres Søster i en saa svag Tilstand, at det syntes mig umueligt, at hun kunde have Kræfter til at reise. Jeg begav mig øieblikkelig til Hotellet for at faae Oplysninger: alle de, som man kunne give mig, ledte til dette: en Kone havde vaaget hele Natten hos hende: Klokken fire aabnede hun sine Gardiner, hun befalede, at man skulde skaffe hende Heste, medens hun klædte sig paa og beredte sig til at reise; man vilde forestille hende, at

Hun var syg og ei istand til at udholde Vognens Bevægelse; men hun vilde Intet høre; man maatte adlyde: førend hun steg i Vognen, drak hun en Kop Thee med lidt Melk og det Halve af en ristet Brødskive; alle Folkene i Huset bleve vel betalte, og Klokken sex var hun ude af Dresden. Jeg dølger ikke for Dem, at jeg er overordentligen urolig over denne ulykkelige og indtagende Kones Tilstand; hendes Legeme er ubentvivl svækket, men hendes Siæl er især i en saadan Uorden, at jeg ei uden Skræk seer de fortvivlede Beslutninger, som hun kan tage. Jeg skriver ikke til Ernst, mit Løfte tvinger mig hertil: han skal engang regne mig det til en Forbrydelse, jeg er overbeviist derom; men jeg troer, at det vilde være en mere væsentlig, at handle imod Amalias Villie og mit Løfte. Iøvrigt, hvad skulde han giøre mere end De, og som jeg ikke skulde være rede til at foretage, for at gienfinde og frelse denne Ulykkelige? Jeg skal tilbringe hele Dagen med at giennemreise Omegnen ved Dresden, for at faae at vide, til hvilken Side hun er reist, og i Morgen skal jeg underrette Dem om hvad jeg har erfaret.

Fortsættelse af Amalias Dagbog.

23de September.

Nu kan jeg intet mere opdage; Alt er opløst og min Elendighed skal faae Ende. — Adolf har ogsaa villet bedrage mig: Frue Woldemar havde givet efter, sagde han: hun skulde give efter, og Verden ikke være forgaaet! Men hvad kunde jeg vente af Ernstes Ven

uden Usandhed? jeg var paa Woldemar; jeg vilde Kinke mig hos Wilhelm, see Ernst og døe for hans Øine paa min Faders Grav; men Ernst var fraværende, og Wilhelm var der ikke mere: de har jaget ham bort, den gode, den agtværdige Wilhelm, hvis Haar vare blevne hvide i deres Tjeneste; de har jaget ham bort, fordi han holdt af mig, og Ernst har ikke forsvaret ham.

Da jeg saae Slottet forladt, den ubekiendte Mand, som aabnede mig den yderste Dør, den nye Familie, som beboede Wilhelms Bolig, og mit Ansigt fremmed for alle dem, som omgave mig, troede jeg at føle en Begyndelse til Døden, og da jeg satte Foden paa Dørtærskelen, slog den Tanke mig, at jeg ikke skulde vende tilbage uden i en Liigkiste.

Den nye Forvalter spurgte hæftigen om hvad jeg ønskede. „Jeg vilde see Grev Ernst." Han er for korten Dage siden reist til Wien med sin Moder. Ved denne Tidende syntes mig, at jeg havde intet mere at spørge om, men jeg var udmattet, jeg satte mig paa en Steenbænk; jeg saae omkring mig, jeg fandt mig omgiven af alle de stumme Vidner til min Ungdoms Lege: den store Alm, som bedækkede mig med sine Grene, det Fuglehuus, hvor jeg havde givet Duerne Æde, Alt kaldte mig en Erindring tilbage, og jeg, jeg var glemt! Ak! hvor det er sørgeligt at vende tilbage til det Sted, som saae os fødes, uden at blive modtaget med et Smiil og et venligt Aasyn. — Hele Forvalterens Familie samlede sig, betragtede mig nysgierrig, og ventede paa, at jeg skulde forklare hvad jeg vilde. Omsider brød Konen Tausheden: „Fruen lien-

ker da Grev Ernst," spurgte hun mig? Ja, svarede jeg hende, i det jeg løftede Øinene op: man har forsikkret mig, at han har været meget syg. — Meget syg? Han har været Døden nær. Virkelig? sagde jeg saa forskrækket, som om jeg endnu havde Noget at frygte. Og hvilken Sygdom havde han? Han var som vanvittig; han kiendte Ingen: man sagde, det kom af Græmmelse over, at han var bleven uenig med sin Moder. Og hvorfor var han det? Vi veed intet derom, svarede Forvalteren .... O, jeg veed det nok, Fader, svarede en ung Pige smilende. — Nu vel! mit Barn, kom, sig mig det, sagde jeg, i det jeg tog hende ved Haanden. — Nu vel! det er fordi Frue Baronessen vilde have sin Søn gift efter hendes Lune, og han vilde gifte sig efter sit eget. Du er en Tosse, vedblev Faderen; thi du veed vel, at de ere reiste i den bedste Forstaaelse, der kan tænkes, og at Baronessen efter hans Bortreise har ladet os sige, at det var for at slutte hendes Søns Forbindelse med Prindsessen af B.... Ved disse Ord slog jeg taus Øinene op mod Himmelen, uden Klager eller Taarer, og spurgte, om den kunde forøge min Ulykke, da den unge Pige tilføiede: og jeg, jeg er overbeviist om, at han ikke skal komme tilbage uden gift med Frøken Blanca. Dersom De vidste, hvor de elskede hinanden! Saalænge han har været syg, har hun ikke forladt Slottet, og han var ikke syg, uden fordi hans Moder ikke vilde give ham hende til Kone; hun har vaaget flere Nætter over ham; og hver Gang man sendte mig for at bringe Noget til Herr Greven, fandt jeg hende i hans Værelse, og hun betragtede ham med

en saa elskværdig og blib Mine! O de kunde blive meget lykkelige sammen. — Det kan være, sagde Faderen i en tør Tone; men dersom Baronessen har befalet det anderledes, maa de vel adlyde, og Greven især.

Jeg hørte ikke mere deraf; en kold Sved betog mig; jeg blev nogle Timer uden Bevidsthed.... Imidlertid troede jeg ikke bestemt det, men sagde mig; jeg troede ikke, at Ernst var forelsket i Blanca; men maaskee havde han forledt denne svage Skabnings Hierte, som han havde forledt mit: maaskee sukker Albert i dette Øieblik, ligesom hans Søster, som Offer for et nedrigt Forræderie. Jeg bebreider ikke Himlen de Ulykker, som overvælde mig; jeg har kun alt for meget fortient dem; men den dydige Albert —, hvorfor straffer den ham? Da jeg kom til mig selv, fandt jeg mig i Gaarden, som Gienstand for alle disse Fremmedes kolde Medlidenhed, som troede at hielpe mig ved at bringe mig tilbage til Livet. Jeg skyndte mig at forlade dem, og medtog det Haab, at en Dag skulde komme, da man ikke mere skulde opvække mig.

Siig, Ernst, af alle de Ulykker som man forkynder mig, hvilken skal jeg troe? og hvilken er den mindst frygtelige? Jeg har ei glemt at Blanca skrev til Albert, at hun smigrede sig med at behage dig og at opvække heftige Følelser i dit Hierte... Men nei, jeg kan ikke troe det; hvor stor min Feil end er, har den dog ei fortient en saadan Tugtelse ... det er vel nok at have mistet din Kiærlighed; ja jeg har tabt den, og jeg bør ei beklage mig derover, eftersom jeg har givet dig Ret til at foragte mig; ja, jeg har mistet din Kiærlighed,

thi du er kommen til Wien med din Moder, uden at jeg veed noget deraf, uden at du i tre Maaneder har tænkt paa at skrive mig en eneste Linie til; du reiser med din Moder; du sover rolig, du smiler maaskee, medens du veed mig nedsænkt i Sorger uden Maal og uden Ende. Hvorledes! ikke et medlidende Ord efter saamegen Kiærlighed! Hvorfor sagde du mig ikke blot: Jeg er Ernst. Veed du ikke, at dette Navn vilde have været mig nok for at give slip paa dig? Hvorfor vilde du nøde mig til at komme selv og søge min Dom? Hvorfor vilde du udsætte mig for at omkomme elendigen, langt fra alle Mine? hvorfor vilde du giøre dig skyldig i en langt større Forbrydelse end den, som Gud straffer mig for i Dag? Du beroliger dig ved den Tanke, at fordi min baarlige Lidenskab ei forlader mig før med Livet, skal jeg ikke udaande mit sidste Suk, uden at tilgive dig; men troer du, at den uskyldige Fader- og Moderløse, fra hvilken du har frarøvet mig, ogsaa skal tilgive dig? hvad vil du svare, naar han kommer og spørger dig, hvor du har giort af hans Moder? Og for den anden Skabning, som du dræber med mig, skal du ikke have været Fader, uden for at blive Bøddel? O! hvor jeg skrækkes over din Fremtid! Det er over dig jeg græder; thi naar Alt kommer til Alt, er jeg overbeviist om, at du har elsket Amalia, og at du ikke med et tørt Øie skal see hendes Ulykker og hendes Grav; ja, naar den Steen, under hvilken jeg skal sove, viser sig for dig, skal du ikke uden Taarer tænke, at der er Tilflugtsstedet, hvor du før Tiden har styrtet den, som har frelst dit Liv og som har givet dig skt-

Gid da i det mindste Erindringen om det, som jeg har lidt, maa opvække i dit Hierte en saa levende, saa dyb Fortrydelse, at den udsoner din Meeneed i den høieste Dommers Øine! Tænk i det Øieblik, at Amalia beder for dig hos Ham. Ernst! Ernst! den som har elsket dig saa høit, skal aldrig ønske din evige Ulykke. Jeg har ikke glemt, at du har villet flygte med mig, at du har foreslaaet mig, at vi skulde begrave os samlede i en Krog ukiendte for Verden; jeg var dig da kiær? Ak! hvor denne Erindring skulle give mig Haab, dersom jeg ikke følte, at en vanæret Skabning er uværdig til Lykken og dig, og at du ikke vil kunne hæve hende til Rang af din Gemalinde, uden at rødme for Verdens og dine egne Øine! Ak! uagtet de Sandsynligheder, som vidne mod dig, og alle de Ting, som forene sig mod dig, synes det mig, at dersom jeg var uskyldig, skulde jeg ei troe dig utro; men jeg har fortient, at du er det, og min Forseelse svarer til min Ulykke ... Ligegyldigt! En Tvivl opstaaer i mit Hierte og min Skiæbnes Fuldendelse skal endnu blive opsat. Jeg vil gaae til Wien, jeg vil see dig, tale med dig, og modtage min Dom af din Mund. Ak! blev den end Døden, skal jeg ei beklage mig derover! jeg skal være hos dig, jeg skal høre din Røst, mine Hænder skulle røre dig; det skal ei blive mig bittert at døe.

Fortsættelse af Dagbogen.

1ste Oct. Kl. 9 om Morgenen.

Kommen til en Straahytte nærved Byen, stiger jeg af der; jeg har sendt min Postillon og Hestene tilbage.

jeg vil lade min Vogn og min Paaklædning blive der; jeg vil laane en anden, jeg vil klæde mig i Elendighedens Pialter; der er intet andet end dem, som bør bedække den, som bærer Skammen i sit Bryst.

Wien, samme Dag, Midnat.

Da jeg kun har faa Penge tilbage, er jeg gaaet ind i et elendigt Værtshuus i een af Wiens Forstæder, hvilket støder til en ødelagt Kirke; jeg er udmattet af Strabadse og kan ikke sove. Ak! der er kun Søvn for den Uskyldige, de Strafværdige sove ikke mere; min forvirrede Forstand fatter tusinde Forsætter, alle for at komme til at see ham ... Ja, Ernst, jeg skal see dig, jeg skal gaae lige til det Sted, som du beboer; i min Forklædning skulle endog dine Øine ikke kiende mig.

2den October. Middag.

Jeg er gaaet ud for at komme til ham, men den lyse Dag har skrækket mig; det syntes mig, at alle de Personer, som jeg henvendte mig til for at spørge om Veien, kiendte mig; jeg frygtede for at møde Ernst selv midt paa Gaden; hans Moder kunde komme forbi; min Broder er ogsaa i Wien .... Ak! min ulykkelige Broder! dersom han har gienkiendt sin Søster under denne stygge Forklædning, hvilket dødeligt Stød vil da

have rørt ham; jeg vendte tilbage for at skiule mig til Natten: de Strafværdige bør flye Lyset og kun gaae i Mørket.

3die October, Morgen.

Jeg har seet ham; det var virkelig ham: dersom han havde været alene, skulde jeg have kastet mig i hans Arme; men han ledsagede tvende Fruentimmer, hans Moder og en ung Pige . . . . uden tvivl den, som han skal ægte, i det Mindste var det ikke Blanca, og undtagen den Ulykke at see ham elske hende, synes mig nu at ingen skulde bringe mig til at døe fortvivlet. Siddende paa en Afviser ved Hotellets Port, med Hovedet indhyllet i en gammel Regnkappe af sort Taft, saae jeg ham hielpe disse Fruentimmer at stige til Vogns . . . . imidlertid forlod han dem for at nærme sig til mig, og da han uden tvivl antog mig for en Tiggerske, gav han mig nogle Skillinger; hele mit Legeme skielvede saa stærkt, at han blev det vaer. „Min Gode," sagde han med denne blide Stemme, som jeg kiender saa godt, „De synes at være syg; tag dette her for at skaffe Dem Pleie." Og isteden for hans Smaapenge gav han mig fire Ducater. En Skygge fordunklede mit Syn; en kold Sved trængte frem af alle mine Lemmer, jeg kunde hverken tænke eller røre mig. Ernst, raabte Baronessen, hvad giør du? vi vente dig. Han lagde sine Penge paa mine Knæe. Jeg følte . . . . ja, jeg følte hans Haands Tryk, jeg giorde en Bevægelse for at gribe den,

Jeg aabnede Læberne for at sige ham „kiender Du mig?" men en ubevægelig Forstenelse holdt mig tilbage. Han gik fra mig, han vendte tilbage for igien at betragte mig: jeg kunne ikke skielne hans Træk, men jeg troede at høre ham sukke. Men Baronessen kaldte ham anden Gang med Utaalmodighed: da steg han ind i Vognen, og Hestene førte ham hastigen bort . . . . jeg fulgte Vognen med Øinene, saalænge jeg kunde . . . . da jeg ikke længere saae den, faldt jeg paa Knæe paa Steenbroen, jeg lagde mit Ansigt mod Stenen, hvorpaa jeg sad, omfattende den med begge mine Arme. Hvormange Taarer udgiød jeg! jeg kunde ikke rive mig fra det Sted, hvor jeg havde seet ham . . . . Nogle Forbigaaende forsamlede sig omkring mig; jeg følte, at jeg maatte begive mig bort. Jeg reiste mig for at vende tilbage til mit Smuthul; men i mine Tankers Forvirring kunde jeg ikke finde Veien. Jeg vankede omkring i den store Stad fra Gade til Gade, vovede ei at spørge Nogen om Veien, og frygtede for at blive mistænkt, naar jeg tog en Vogn i den elendige Paaklædning, som jeg bar. En voldsom Vind bevægede Lyset i Gadelygterne; Regnen faldt strømmeviis, men jeg følte hverken Vind eller Regn. Lidt efter lidt bleve Gaderne øde, jeg fandt mig ene: jeg mødte ikke mere uden nogle Mennesker af styggt Udseende, som betragtede mig med en fornærmende Opmærksomhed. Skrækken angreb mig og mistvivlende om at finde min Bolig før Dagen, gik jeg ind i den første Kirke, jeg saae. Paa et lidet Capel nær, hvor der brændte nogle Vorlys, og hvor flere Personer af Almueklassen syntes at bede, var det Øvrige i

et dybt Mørke. Jeg begav mig til Choret, som syntes mig at være det mørkeste og meest afsides Sted; der lagde jeg mig paa Jorden, ubentvivl paa en Grav, men jeg frygtede ikke for Gravene; alt det, som er uhyggeligt og dødt, længes jeg efter; jeg kunde ønske at være denne haarde Steen, dette kolde Monument, denne Ruin, som styrter ned; jeg kunde have ønsket aldrig at have været til .... O! hvor det er afskyeligt, naar man forlader Livet, at see den Skam, som man er bedækket med, falde tilbage paa dem, som man elsker, og at have mistet den Rettighed at fordre en Vens, en Broders, et Barns Taarer! .... dersom de udgyde dem over min Skiæbne, skal det blive Undseelsens Taarer ... Ak! hvorfor kan jeg ikke, som disse kolde Stene, undgaae at leve i Nogens Erindring, og være død i alle Hierter, som jeg skulde ønske at blive det for Evigheden! ... Midt i disse Betragtninger følte jeg, at Livets Tyngde qvalte mig, jeg reiste mig op: Nei, nei, sagde jeg, det er alt for meget! jeg vil ikke mere see Jordens Levende, eller noget Menneske, jeg vil døe .... Farvel Ernst, farvel! jeg iler at begrave mig i evig Forglemmelse af Verden og af dig! Jeg vilde gaae ud af Kirken for at udføre mit ulykkelige Forsæt; Dørrene vare lukkede; Vorlysene i Capellet var slukkede; jeg var alene i denne store Bygning: det syntes mig som om Guds Haand holdt mig tilbage, da vendte jeg om, men med en roligere Aand. Alt omkring mig var taust og mørkt som Dødens Dale. Jeg gik langsomt uden at kunne fatte nogen tydelig Idee, da jeg paa een Gang hørte en Klokke. Et Øieblik efter hørte jeg bag Gitteret, som ad-

Piller, Kirken fra det indre Chor, nogle Fruentimmer-stemmer; de hellige Sange, denne religiøse Musik bragte mig i et Slags Henrykkelse: jeg troede at have forladt Jorden og at være bleven kaldet til Englenes Sang. Jeg syntes at see Himmelen aaben og Ernst ved min Side; han smilede kiærligen til mig: Min Elskede, sagde han til mig, vort Ægteskab blev besluttet paa Jorden, men den var ei værd at see vor Lyksalighed, det er her at den bør fuldbyrdes. Han trykkede mig mod sin Barm: vore Siæle forenedes: de bleve sammelede i en Strøm af Glæder, som fulgte hinanden uden Ophør: guddommelige Stemmer gientog stedse! stedse! og Hvælvingerne gientog: Stedse, stedse. Musiken hørte op og det fortryllende Syn forsvandt; men den gode Virkning paa mig vedblev; jeg kunde græde og bede; jeg takkede Gud for at have straffet mig paa Jorden for min Brøde; lykkelig den, som har lidt nok i denne Verden for i Dødsstunden at være overbeviist om at hans Forsoning er endt; jeg bad for min Søn, det uskyldige Offer, som ikke mere skal modtage en Moders Kiærligheds-Beviser; for Albert, hvis Dyder ei have fortient en Søster som jeg; for dig, Ernst, Aarsagen til alle mine Ulykker, men som jeg skal elske til min sidste Time, som i den, da jeg hengav mig til dig. Ak! Gid Barmhiertighedens Gud, din og min Dommer og min, maa finde dig straffet nok ved de Bekymringer, som jeg har lidt! Gid han forlænge mine Lidelser, dersom de kunne tiene til at befrie dig fra dine! og gid han, o du, som blev mit Hiertes Afgud, maa tilgive dig, som jeg tilgiver dig!

Fortsættelse af Dagbogen.

Samme Dag Kl. 9.

Jeg er nu overbeviist om, at min Skiæbne skal blive afgiort før Dagen bryder frem, alle mine Forholdsregler ere tagne; jeg skal tale med Ernst i Aften.

I Morges, da jeg vaad og uordentlig gik ind igien i mit elendige Smuthul, saae jeg, at min Fraværelse om Natten, min Forklæoning og min Ungdom havde opvakt uværdige Formodninger i min Værtindes Siæl. Min Pige, sagde hun til mig, jeg veed ikke hvor De kommer fra, men jeg maa sige Dem, at jeg ikke modtager uden anstændige Folk hos mig. „Ak!" tænkte jeg, „jeg maa da ikke blive der." Altsaa, vedblev hun, dersom De ei fører et mere ordentligt Liv, og De endnu bliver een Nat ude, kan De søge Dem et andet Værelse. Jeg gik uden at svare hende op i det, som hun kaldte Værelse, et lille Kammer med en Seng uden Omhæng, tvende sønderrevne Straastole og et lidet ormstukket Bord, for hvilket jeg satte mig for at skrive disse Ord:

„Den Ulykkelige, som i Gaar har modtaget Al„misse af Dig ved Porten af Din Gaard, i hvilken „man ikke vilde lade hende gaae ind, er den, som har „hengivet Dig sit Liv, og hvem Du har svoret at blive „hendes Mand: dersom Du vil see hende engang endnu, „saa følg den Kone, som bringer Dig denne Billet."

Jeg skrev udenpaa og forseglede, derefter kaldte jeg min Værtinde og sagde til hende: Maaskee skal jeg i Morgen forlade Deres Huus. Imidlertid, om De vil

fortiene denne Ducat (jeg kastede een af dem paa Bordet, som Ernst havde givet mig), saa gaae til Graben, spørg efter Baronesse Woldemars Hotel, beed en Tiener at føre Dem ind hos Grev Ernst; naar De er kommen til ham, saa giv ham dette Brev; men jeg paalægger Dem udtrykkeligen og som et formeligt Vilkaar for deres Betaling, ikke at betroe det til noget Menneske, ikke at give det uden til ham, og at giøre hvad han beder Dem om. En saa betydelig Sum, og som det syntes over min Evne, for en saa ubetydelig Commission, Navnet og Titelen paa den Person, til hvem jeg sendte hende, opvakte hendes Forundring ... dog forsikkrede hun mig med en ærbødig Tone, at mine Befalinger skulde blive udførte ... hun gik, alt mit Blod foer til mit Hierte: O, min Gud! endnu skal jeg leve en Time for at see ham.

Kl. 6.

Hun bragte mig mit Brev: Ernst var gaaet ud; Tieneren vidste ikke, naar han kom hiem, alle vare beskiæftigede; man beredte sig til en Fest, som Baronessen i Nat vil give for Prindsen af B.... s Familie: der skal være Concert, Fyrværkerie, Illumination og Maskerade, Alle blive modtagne... Nu vel, han skal see mig der; jeg skal kiøbe det Nødvendige til en Forklædning, som jeg uden Ernstes Almisse ikke skulde have kunnet betale.

Otte og halvfemsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Wien, 3die October om Morgenen.

Jeg forfølges af de mørkeste Anelser; en Storm trækker op; Alt er hemmeligt omkring mig, Alt er mig mistænkeligt: jeg faaer ingen Brev fra Amalia; Albert, som Du siger mig er reist til Wien, lader sig ikke see; Blanca er tvivlraadig, naar jeg spørger hende; hun modsiger sig i sine Svar, og for at undgaae mine Spørgsmaal holder hun sig indelukket hos sig selv og nægter at see mig. Hele Familien er ligesaa forundret som fornærmet over Alberts Fraværelse; man begriber ikke Aarsagen i et Øieblik, da hans Nærværelse er uundgaaelig nødvendig for Testamentets Tilintetgiørelse, og da man troede, han skulde bestræbe sig for at ende en Sag, som skulde forsikkre ham Blancas Besiddelse. Jeg kiender kun een Aarsag i Verden, som var istand til at holde ham tilbage; udentvivl er der hændet Amalia noget: denne skrækkelige Frygt, som har ulmet i mit Hierte i nogle Dage, tillader mig ikke et Øieblliks Roe. I Nat er jeg bleven forfulgt af skrækkelige Drømme; jeg troede at see Amalia bleg, vanziret, at kaste veemodige Øiekast til mig. Da jeg vaagnede, saae jeg bestandig disse samme Billeder, og utydelige Skrig løbe omkring mig. Endelig — skal jeg tilstaae hvor forvirret min Forstand er? I Gaar Aftes bad en stakkels Skabning om Almisse ved Hotellets Port, jeg nærmede mig for at give hende Noget, hun talte

ikke et Ord: Nu vel! skulde Du troe det? hun bragte mig til at tænke paa Amalia; jeg troede at høre hendes Aandedræt; og i Nat viste dette Fruentimmers Billede sig i mine Drømme, foruden alle de andre Syner, som jeg var plaget af: denne Tilstand, føler Du vel, er utaalelig . . ., der er mødt Amalia Noget, og for mig skiuler man det, for mig, som er tusinde Gange mere interesseret ved hvad der angaaer hende end den øvrige Verden, jeg, som lever kun for hende, og som døer, dersom jeg mister hende! . . . . Men lad dem tie! jeg skal uden dem erfare Sandheden. Jeg vilde endog i Morges reise til Lüneberg, hvor man siger, at Albert er, og dersom jeg ei traf ham der, flye uden Ophold til Amalia; min Moder forestillede mig forgiæves, hvad Opsigt en saadan Bortreise just paa den Dag, man gav en Fest for Prindsen af B. . . ., som var tilberedt med saa megen Glands og tilsagt saa længe forud, vilde giøre. Disse elendige Grunde skulde ikke kunne holde mig tilbage; men jeg har tænkt, at Blanca ikke kunde undgaae at komme der, og at jeg sandsynligen kunde frarive hende den Hemmelighed, som det saa meget ligger mig Magt paa at faae at vide, og derfor vil jeg ikke forgiæves spilde tvende Dage med at reise til Lünebrrg; thi jeg har den Anelse, at det ikke er der, jeg skal finde Albert. Blanca skal ikke blive uforsonlig, jeg skal knæle for hende, hun skal have Medlidenhed med min Fortvivlelse; allerede i Nat skal jeg blive underrettet om Alt; jeg føler, at jeg ikke længere kan taale denne sønderrivende Uvished, der er tusinde Gange

værre, end Ulykken; mit Blod farer om i mine Aarer, som en brændende Ild; mit Bryst er beklemt af heftige og hastige Slag, og sørgelige Spøgelser synes at gaae for mig, som Forløbere for den sidste Ulykke, som jeg endnu skal erfare.

Farvel, min Ven! mon dette Farvel skal blive det sidste?

Ni og halvfemsindstyvende Brev.

Blanca til Albert.

Wien, 4de Octobr. Kl. 8 om Morgenen.

Jeg sender et Bud til alle de Steder, hvor Du har sagt mig, at Du tænkte at opholde Dig, for at underrette Dig om, at Din Søster er her. Hun lever; det er det meest trøstende, som jeg kan sige Dig, og det er meget mere, end jeg havde haabet for nogle Timer siden. Jeg er ei istand til at skrive Dig mere, denne Nats Tildragelser har udmattet mig; i øvrigt venter mit Bud kun mit Brev for at reise, og jeg vil ikke opholde det længere.

Jeg skal i Morgen sende Dig et Brev til Linz, hvorigiennem Du maa passere, for at begive Dig hertil; deri skal jeg sige Dig de Omstændigheder, som Du maa underrettes om, førend Du kommer.

Hundrede Brev.

Blanca til Albert.

4 October, Kl. 6 om Aftenen.

Man forbyder mig at være hos Din Søster; de Timer, som det ikke er mig tilladt at offre til hende, skal jeg i det mindste anvende paa at tale til Dig om hende, og at fortælle Dig alle Omstændighederne ved den skrækkelige Begivenhed.

For at kunne være Dine Anmodninger tro undgik jeg i nogle Dage Ernst, da Synet af hans Sorg, og hans heftige Bønner meer end engang nær havde frarevet mig Din Hemmelighed. I Gaar var jeg betænkelig ved at gaae til den Fest, min Tante gav; jeg vidste, at Ernst havde forsøgt alle Slags Midler, for at fralokke mig Hemmeligheden; han skrev mig til hver Time: jeg var overbeviist om, at naar han saae mig, vilde han fornye sine Bønner, og jeg kunde da ikke modstaae dem. Jeg havde ønsket at finde et Paaskud, for ikke at komme i denne Assemblee; men hans Familie og Fru Woldemar skulde ikke have tilladt mig det; jeg maatte da gaae.

Under Concerten og Aftensmaaltidet tillod Etiquetten mig ikke at forlade min Moder. Ernst kunde ikke tale med mig; men neppe var Ballet aabnet, da Maskerne tog mere Frihed, før han kom til mig, bad mig ærbødig, at give ham Armen et Øieblik, et eneste Øieblik, da han forsikkrede mig, at hans Skiæbne beroede derpaa. Jeg fulgte ham skiel-

vende; han lod mig gaae igiennem forskiellige Sale, fulde af Folk, og standsede i den, som syntes ham meest eensom og mindst oplyst. Flere Masker gik og kom; en eneste satte sig ved Siden af Døren, nogle Skridt fra os, og sad saa ubevægelig, at jeg troede, den sov. Imidlertid tog Ernst, lidet bekymret om, hvad der gik for sig omkring ham, sin Maske af, satte sig hos mig, og sagde mig ganske sagte: jeg har bestemt at reise om nogle Timer, for at søge Albert; naar De tilstaaer mig Sandheden, vil De spare mig en Efterforskning, som vilde spilde mig en kostbar Tid, og hvorpaa mangfoldige Personers Liv beroer, som De holder af: eftertænk, hvad De giør. Denne Tilstaaelse forbausede mig, og jeg var nærved at tilstaae ham Alt; men da jeg erindrede mig baade Din Villie og de Ulykker, som kunde følge af Sladderagtighed, fattede jeg Mod, og rev mig ud af hans Hænder. Nei, sagde jeg til ham, det er forgiæves, at De søger at bevæge mig, De skal ei bringe mig til at bedrage Albert. Blanca, svarede han i en Heftighed, som hindrede ham fra at dæmpe sin Stemme; Blanca! De veed ei alt det Onde, De kan giøre mig, naar De modstaaer mine Bønner. . . . De veed ei, hvor stor min Kiærlighed er; det er ei en almindelig Kiærlighed. Ak! jeg besværger Dem, Blanca, vær medlidende, jeg seer i Dem Herren over min Skiæbne; giv efter, giv efter, eller jeg døer. Han favnede mig, for at hindre mig fra at forlade ham; han laae for mine Fødder, udgiød en Strøm af Taarer; jeg tabte Kraften til at give ham Afslag; min Haand

blev liggende i hans! Kom, sagde jeg til ham, i det jeg gik tilbage til den Plads, som vi forlod, De skal høre det.

Da reiste den Maske, som jeg troede sovende, sig hastig op; den tog en Blyant og et Stykke Papiir. Jeg saae den skrive nogle Linier stiltiende. Tag Dem iagt, sagde jeg til Ernst, man hører os. Ernst vendte sig; Masken nærmede sig, gav ham sin Seddel, trykkede hans Haand med Heftighed og løb bort.

Gud! raabte han, dersom det var hende! Da han havde sagt disse Ord, forlod han mig, løb fra Sal til Sal, skilte Mængden; han spørger alle dem, han møder, beskriver den Maske, som han forfølger, griber een, bliver vaer, at han tager feil, kommer tilbage til Stedet. Jeg havde søgt at følge ham; jeg naaer ham paa samme Sted, hvor vi i Begyndelsen vare samlede. Han stod nærved et Lys, læste Billetten, og uden at see mig, uden at høre mig, flyer han og løber ud af Huset.

Omstændighederne har han fortalt mig for en Time siden. Du kan aldeles stole paa deres Nøiagtighed; her er den skrækkelige Billet:

„Ja, det er mig, jeg har seet Alt, hørt Alt, „og Alt nærmer sig Enden. Nagt Du dræber „mig, saa stød i det mindste ikke Dolken i min „Broders Bryst, ved at forføre den, som skal „være hans Ægtefælle, og dersom Du vil see mig „endnu engang, saa løb til Donaus Bredder, det „er mit sidste Møde."

Han giennemløber strax de nærmeste Gader; der er Ingen. Han lytter, og hører ikke uden en forvirret Allarm af Glædens Instrumenter; han flyver afsted, den Ulykkelige; han kommer til Donaus Bred; han kalder paa Amalia; der er en Dødstaushed. . . . . Han raaber som en Afsindig; hans Hoved er forvirret; han raaber om Hielp, flere Personer hører det langt fra, nærme sig og omringe ham. Han besværger dem at gaae fra hinanden ved Flodens Bred, for at opdage et Fruentimmer i sort Domino. — Jeg har seet Een, som løb for et Øieblik siden ved den høire Flodbred, sagde en Mand, som kom til: hun kan ikke være langt borte. Ernst hører ei mere derpaa; han styrter sig til den Side, som man tilkiendegiver ham: han seer derhen, han kalder igien paa Amalia, troer at see et Legeme stride mod Bølgerne; han kaster sig ud, dukker under Vandet: det er ikke hende; paa een Gang hører han Skrig gienlyde fra Strandbredden: han skynder sig at komme derhen; man siger ham, at et Fruentimmer uden Bevidsthed er funbet paa Sandet. Han flyver mod hende, river den sorte Domino af, som bedækker hendes Hoved, gienkiender Amalia, troer hende død, og falder uden Bevægelse ved Siden af hende.

Folkene, som omgive dem, bringe dem i en elendig Hytte hos en Fisker; den prægtige Dragt, som Ernst bar under sin Domino, viiste dem, at det var en Mand af høi Rang; man giør sig Umage for at søge Hielp; en Chirurg kommer, han beskiæftiger sig især med Ernst, hvis Udvortes tilkiendegiver en Rig-

dom, som Amalias Paaklædning ikke viste. Man har liden Umage med at bringe ham til Live. Han faaer sine Sandser, han aabner Øinene og seer Amalia udstrakt bleg og kold hos ham. Min Herre! min Herre! siger han til Chirurgen med et vildt Aasyn, hvorfor vil De bringe mig til Live førend dette Fruentimmer? — Amalia! raaber han (og man har sagt, at disse Skrig bragte Tilskuerne til at gyse) Amalia! tael, tael dog et eneste Ord til mig endnu, et eneste Farvel. . . . Men nei, nei, intet Farvel; jeg forlader dig ikke mere: du skal leve, eller vi skulle døe samlede. Min Herre! vedblev han, i det han saae paa Chirurgen med en truende Mine, svar: er dette Fruentimmer død? — Min Herre! jeg kan ikke sige det endnu, De seer, at jeg beskiæftiger mig med at hielpe hende; jeg veed ikke Aarsagen til den Tilstand, hun er i, hun kan ikke være faldet i Vandet; thi hendes Klæder ere ikke vaade.

Virkelig, Albert, havde Din Søster ikke opfyldt sit ulykkelige Forsæt: da hun var kommen til Flodens Bred, havde hun i det Øieblik, hun skulde styrte ud, standset, ikke af Frygt for Døden, men af Frygt for den guddommelige Vrede. Det syntes, sagde hun til os, at Gud ventede mig der, for at vise mig den hele Udstrækning af den Forbrydelse, som jeg vilde begaae. Jeg gysede, jeg havde ikke Kraft til at blive saa strafværdig; men da jeg ikke havde Kraft til at leve med min Sorg, formørkenedes mine Øine, mit Blod iisnede, og jeg veed ikke mere, hvad der blev af mig.

Da Ernst og Din Søster vare henbragte i Fiskerens Hytte, forsamlede alle de Personer, som denne Hændelse havde tiltrukken sig, omkring dem: enhver havde forskiellige Meninger over det, som gik for sig, og over Amalias Tilstand; man troede hende tabt uden Redning. Ernst hørte Alt i Stilhed, svarede intet, og med Haanden paa sin Elskedes Hierte ventede han i en uudsigelig Angest, at hun skulde give et Livs Tegn . . . . Den Ulykkelige, han ventede fem Timer! da han saae Amalias Aandedræt blive friere, og Varmen udbrede sig i alle hendes Lemmer, lod han hende bringe i et særskilt Kammer med Chirurgen og en Kone, for at opvarte hende. Man lagde hende paa en Seng, han holdt sig til Siden nogle Skridt: han vilde vente til hun blev rolig, for at reise sig; men ved det første Ord, som hun talte, styrtede han sig paa Knæe for hendes Seng, og raabte med en qvalt Røst: Hun lever! hun lever! Amalia er igiengivet mig! Ved Synet af ham, ved denne Tale, reiste Din Søster sit Hoved, og læggende sine Hænder sammen, sagde hun: Ja, jeg er. Er det mig, som lever? er det ham, som er der? Ja, Amalia, ja, du er skienket til Ernst, til din Mand! Til Ernst! til min Mand! Ja, saaledes skulde det have været; men Himlen har ikke villet det . . . . Den vil det. Amalia! Du seer vel, at den har samlet os; dersom falske Sandsynligheder, dersom uværdig Mistanke har kunnet giøre mig mistænkt i dine Øine, skal jeg retfærdiggiøre mig, og du skal troe mig . . . . Skulle mine Sandser have bedraget mig? Du skulde

ikke elske Blanca? .... O min Hustrue! vedblev han, i det han saae paa hende med Taarerne i Øinene, du har kunnet tænke.... Ak! naar du faaer Alt at vide .... Din Tone, dine Ord, dine Øiekast, sagde den blide Skabning, overtale mig: du veed om min Tillid til dig ikke har været indskrænket; men disse skrækkelige Ord, som jeg har hørt, bør erhverve min Tilgivelse. O min Gud! jeg velsigner dig: det var saa haardt at døe med den Tanke at have tabt hans Kiærlighed. Hun faldt i sin Elskers Arme. Glædes og Ømheds Taarer randt ned ad Ernstes Kinden, da han fortalte mig om dette lykkelige Øieblik. Hvad maa det ikke have været, Albert, eftersom de begge forsikkre, at det har ladet dem glemme deres Ulykker?

Medens alt dette gik for sig, var jeg i den største Uroe. Min Tante, ængstelig over ikke at see sin Søn, spurgte forgiæves om ham; hun fandt mig bleg og uden Maske løbende om i Salen, og spørgende Enhver om, hvordan det var gaaet en Maske, som jeg beskrev, da jeg kun alt formeget formodede, at det ikke kunde være uden Amalia. Blanca! hvad feiler dig? raabte min Tante; hvad foruroliger dig saaledes? hvad søger du? skulde der være hændet min Søn Noget? — Ja, noget Skrækkeligt uden Tvivl: han er gaaet bort. — Hvor er han? — hvor gaaer han hen? — Han løber efter den Maske — det Fruentimmer? — Hvad siger du? om hvem taler du? — Ak! Tante, han sagde, at det var hende. — Hvem? I Himlens Navn, forklar dig; du bringer mig til

at Kielve. — Han er ikke mere her; send alle Deres Folk efter ham; søg at forekomme en Ulykke. . . . . Amalia hørte os, hun maa have misforstaaet en uskyldig Samtale. Amalia! Amalia! gientog min Tante med Skræk. Amalia skal være her? — Jeg har ikke seet hendes Ansigt; men efter hendes Bevægelse, efter Ernstes Flugt, er jeg overbeviist om, at det er hende, som var her nylig. Frue Woldemar forlod mig hovedkulds; hun lod sine Folk kalde, befalede dem at søge hendes Søn i hele Byen, og ude af Stand til at styre sin Urolighed, begav hun sig i sit Værelse.

Tienerne skyndte sig, vi erfarede intet; min Tantes Folk kom fra Tid til Tid tilbage, for at melde, at de ingen havde mødt. Ved Dagens Anbrud forlod hele Selskabet Ballet. Jeg talte med faa Ord til min Moder om Frue Woldemars Urolighed, og jeg bad hende om Tilladelse til at blive hos hende, indtil man fik nogen Oplysning om denne Nats Hændelser. Min Moder vilde ikke forlade mig; vi vare begge samlede hos min Tante, hvis Bekymring virkeligen skulde have rørt mig, dersom hun ikke til de moderlige Ængstelser, som hun følede for Ernst, havde føiet de meest fornærmende Skieldsord mod Amalia.

Endelig Klokken otte om Morgenen bragte en ubekiendt Mand en Billet fra hendes Søn, hvori Skriften var saa rystende og forandret, at ingen af os ved første Oiekast kiendte den. Følgende var dens Indhold:

Ernst til sin Moder.

Kl. 6 om Morgenen.

„Amalia har været nærved at døe i Nat; ved „et Mirakel har jeg reddet hende; jeg er hos hende, „og jeg er der for stedse. Vi ere i en elendig Hytte „ved Donaus Bred; dersom dette Tilflugtssted synes „Dem uværdigt for Deres Søn, og dersom De øn„sker, at Deres Niece og Svigerdatter skal bringes „Dem, vil De da sende en Vogn for at hente os „begge; men dersom De lukker Deres Huus for Ama„lia, skal Deres Søn ei mere komme tilbage; thi „han sværger, aldrig at komme der, hvor man nægter „at modtage hende."

Ved at læse denne Billet skiftede min Tante flere Gange Farve, og gik op og ned i Værelset uden at tale til os; omsider ringede hun med Heftighed: en Tiener kom ind. Er den Mand, som har bragt denne Billet, endnu her, spurgte hun? — Ja, Madam, han venter Svaret. — Lad ham vente lidt endnu! Man skal spænde Hestene for, han skal føre min Vogn, hvor den skal hen; jeg skal give en Billet med. Tieneren gik. Min Tante satte sig ved sin Skriverpult, hun forsøgte at skrive; men hendes Nerver vare saa rystede, at det var hende umueligt at trække en Linie. Hun kaldte paa mig. „Blança, sagde hun til mig, i det hun gav mig Brevet fra hendes Søn, læs dette for din Moder, og derefter maa du komme og sidde her; jeg skal tilsige dig mit Svar, thi jeg kan ikke holde min Pen." Jeg tog Seddelen, som jeg et

kunde læse, uden at udgyde mange Taarer over Ernstes og Din Søsters Lidelser. — Efter at have hørt det, fattede min Moder sig, saae paa Frue Woldemar, og sagde til hende: det er meget overordentligt! . . . . „Hvad tænker Du derom, min Søster?“ Jeg er meget forundret, i Sandhed meget forundret! Jeg troede Ernst mere føielig: Det er ikke den Ærbødighed, den Underdanighed, som du burde vente af en Søn, for hvilken du har giort saa meget. — Nei, sagde Baronessen, det er ikke den Belønning, som min Ømhed fortiente, eller Frugten af den Omhu, som jeg havde anvendt, for at bibringe ham Følelser, værdige det Blod, han nedstammede fra; men jeg har for længe siden maattet opgive de Forhaabninger, hvis eneste Gienstand han var, og som den Utaknemmelige saa høilig har skuffet! I Sandhed, dersom jeg var i dit Sted, skulde jeg ikke modtage dem hos mig.

O Himmel! hvad siger De? raabte jeg heftigen. Du er ikke af den Mening, Blanca? sagde min Tante. Og jeg skulde vove at svare, at De ikke heller er det. Du skal faae det at vide; sæt dig her og skriv. Jeg tog Pennen; men forend jeg begyndte, sagde jeg til hende: jeg siger Dem forud, Madame, at jeg ikke skriver et Afslag. — Tænker du at foreskrive din Tante Vilkaar? sagde min Moder. — Jeg troer, Moder, at uden at tilsidesætte den Ærbødighed, jeg har for hende, kan jeg sige, at dersom den Dom, hun dicterer, er uretfærdig og grusom, skal min Haand ikke skrive den. — Du seer, sagde Frue Woldemar, i

det hun saae bedrøvet til sin Søster, den værdige Virkning af min Søns Opfætsighed, og hvad hans Exempel har virket paa Blancas Forstand. Troer De, Tante, vedblev jeg, at jeg behøvede Ernstes Exempel, for at have Uretfærdighed, og at opsætte mig mod den? — Blanca, vedblev min Tante, med mere Mildhed, end jeg ventede, skulde du da vælge det Øieblik, da du seer mig nedsænket i Kummer, for at tale saaledes til mig? Denne Bebreidelse rørte mig. Jeg har Uret, svarede jeg, og kyssede hendes Haand; sig mig til, Tante!

Baronesse Woldemar til sin Søn.

Klokken 8.

„Jeg skal ikke lukke min Dør for Dig, omendskiøndt Du maaskee har fortient det; men jeg vil i „det Mindste være uvidende om, at Du ikke kommer „tilbage alene: sørg for, at Madame Mansfield ikke „kommer for mine Øine. Det er alt, hvad jeg kan „giøre for Dig."

Det er Alt, sagde hun til mig; læg Brevet sammen. Hun vendte sig til min Moder, og imidlertid skyndte jeg mig at tilføie:

„Kommer, skynder Eder, mine Venner; dersom „I ikke finde en Moder her, skulle I i det mindste „finde en Søster, en Veninde, som elsker Eder begge, „og længes efter at see Eder igien."

Jeg forseglede Billetten meget hurtigt, for at man ikke skulle see min Efterskrift. Skal jeg sende

den bort, Tante? spurgte jeg. Jeg vilde bringe den selv, i det Haab at kunne udspørge Ernstes Bud; men Frue Woldemar, som giættede mit Forsæt, sagde til min Moder: Lader du Blanca gaae? — Nei, det er ikke nødvendigt. — Kan du ikke ringe, min Pige? — Jeg kom suklende tilbage; jeg trak i Klokkestrængen; Tieneren kom og Billetten blev sendt bort. Jeg troer, sagde jeg til min Moder, at det bliver passende at sende et Bud til Grev Albert, for at underrette ham om, at hans Søster er her. — Skriv en Billet, og giv Fritz den; han skal reise øieblikkelig. Jeg skrev til ham, og da jeg nu havde Tilladelse til at gaae ud, gav jeg Fritz Ordre til at reise igiennem alle de Byer, hvorhen Du har bedet mig at skrive Dig til. Da jeg kom ind, fandt jeg Frokosten paa Bordet. Min Moder nærmede sig til Bordet og skienkede Chocolade, hvoraf hun selv nød noget; min Tante og jeg, beskiæftigede med een og samme Gienstand, men med meget forskiellige Planer, vare alt for meget bevægede, for at kunne spise eller tale; forgiæves søgte min Moder at begynde Samtalen ved at giøre os Spørgsmaal: vi svarede med enkelte Ord, og Samtalen blev afbrudt. Der gik vel en halv Time, hvori hun, kied af de unyttige Bestræbelser, ogsaa taug, da Stilheden blev afbrudt ved Larmen af en Vogn, som rullede i Gaarden: mit Hierte bankede heftigen; jeg saae paa min Tante: hun blegnede, hendes Læber skielvede. See der! see der, hvem der kommer i mit Huus! sagde hun, i det hun opløftede sine forbittrede Øine mod Himmelen. Jeg, som tænkte, at Amalia

nu kun var nogle Skridt fra mig, kunde ikke holde mig længere; jeg styrtede mig ud af Værelset mod min Moders Villie, som vilde holde mig tilbage, og var snart nede af Trapperne, hvor jeg mødte Amalia, ledsaget af Ernst. Da hun saae mig, strakte hun Armene imod os og udraabte: Min Cousine! — O min Søster! svarede jeg, og trykkede hende mod mit Bryst. — Din Søster, Blanca? Ak, hvor det Navn er mig kiært! Albert skal da blive lykkelig. . . . . Da hun talede saaledes, slap hun Ernstes Arm, for at støtte sig paa mig, og en Glædesstraale oplivede dette blege og nedslagede Ansigt. Hvor skal vi bringe hende hen? spurgte jeg Ernst; min Tante har ikke sørget for Værelser. — Til mit, svarede han heftigen: er hun ikke min Kone? — Hun skal jo rigtig nok være det; men indtil den Tid. . . . . Indtil den Tid, tænker jeg, min Moder nægter mig ikke et andet Logis i sit Huus? — Nei, det vil hun ikke. — Vi gik op paa Ernstes Værelser.

Amalia taug, og var saa svag og saa nedtrykt, at hun ikke vilde have havt Kraft til at gaae op ad Trappen, dersom Ernst ikke havde saa godt som baaret hende i sine Arme. Da hun kom ind i Værelset, gik hun nogle Skridt alene; hun opløftede sine Hænder mod Himlen og sagde: Jeg er da hos ham! — Ja, min Amalia! du er hos din Mand, svarede han, i det han bragte hende til at sidde paa en Canapee, og satte sig hos hende, hiemme i dit Huus. Hun smilede veemodig, derefter vendte hun sine Øine mod mig med en Engels Blidhed: Ak! Blanca, siden

mine Formodninger vare ugrundede, siden min Broder er dig klær, saa kunde jeg, dersom han var her, dersom han sad mellem os begge, endnu have et glad Dieblik. . . . . Kiære Amalia, det Dieblik skal komme, da vi skulle blive lykkelige. — Lykkelige . . . . eller rolige, tilføiede hun med en Tone, som bragte mig til at skielve. Jeg aabnede Munden for at svare, da vi hørte Een komme; Amalia gysede. Det er ikke min Tante, det er ikke din Moder, Ernst! raabte hun med Uroe. Han reiste sig for at overbevise sig derom, da en Tiener traadte ind og sagde mig, at min Moder spurgte om mig. Veed min Moder da ikke, at jeg er hos min Cousine? — Jeg veed det ikke, Frøken; Frue Baronessen har blot befalet mig at bede Dem komme til hende. — Gaae, min Blanca! sagde Amalia sagte til mig; du seer vel, at de ikke vil lade dig blive hos mig. — Dersom det var sandt! sagde Ernst med Heftighed. Han taug, som om han ikke vilde udtrykke sine Tanker. Nu vel, dersom det var sandt, hvad vilde du da giøre? spurgte Amalia, og betragtede ham med Urolighed. — Hvad jeg vilde giøre! svarede Ernst, og holdt, saa meget som han kunde, sin kogende Utaalmodighed tilbage, endog i dette Dieblik skulde jeg bringe dig med Blanca herfra; vi skulde søge Albert op; og langt fra Tyrannie, fra haarde Forældres Despotisme, Stolthed og Ubøielighed, skulde vi endnu kiende lykkelige Dage. — Kiære Ernst! sagde hun, opløftende Armen mod ham; — men Bevægelsen forhindrede hende fra at vedblive;

hun lagde sit Hoved paa min Skulder, og først efter et langt Ophold tilføiede hun: Kiære Ernst! vent endnu nogen Tid; der kan møde saadanne Ting, som kunde tillade dig at tage en mindre voldsom Beslutning. Hun tvang sig til at smile, da hun udtalte disse Ord.; men jeg forstod dem, hun havde en meget sørgelig Tanke derved. Hvad skal jeg svare Deres Frue Moder, spurgte Tieneren, som endnu ventede ved Døren? — Sig hende, svarede Ernst heftig, at i dette Øieblik kan Frøken Sepsa ikke forlade sin Cousine. — Gaae, tilføiede han med en utaalmodig Mine. Vi bleve alene, og da fortalte Ernst mig korteligen de Omstændigheder, som jeg har skrevet Dig til, fra det Øieblik af, da han havde forladt Ballet, lige til det, da han var gaaet ind i Huset; men Frue Woldemar tillod mig ikke længe denne interessante Underholdning, Tieneren kom tilbage for at befale mig fra min Moder øiebliklig at komme til hende. Ernst holdt mig tilbage ved Haanden; men Amalia rev mig løs, og sagde veemodig til mig: Gaae, min Blanca! gaae, opbring dem ikke mere. Jeg reiste mig, jeg omfavnede hende flere Gange. Et Ord, førend du forlader mig, Blanca, veed du, hvor min Broder er? — Ja, jeg veed det; vi skulle tale derom, naar jeg kommer tilbage. — Troer du da, at man lader dig komme tilbage? — Hvem skulde vove at forhindre hende? spurgte Ernst. Hvem? svarede Amalia, i det hun saae ømt til ham, hendes Moder; en Moder har mange Rettigheder, Ernst! jeg kiender dem, jeg agter dem, jeg skal aldrig tillade, at man trodser dem for min

Skyld. — Aldrig .... aldrig, sagde han med en forskrækket Mine; og hvad skulde da blive af os, dersom min Moder .... Lad os ikke nu tale derom, sagde hun, jeg er meget svag; men jeg haaber, dersom Gud giver mig Mod dertil, at overbevise dig om, at det ikke er ved at fortørne sin Moder, at man kan naae Lykken. Hun vilde reise sig for at ledsage mig til Døren; men hendes skielvende Been tillod hende ikke at gaae frem; hun faldt tilbage paa Canapeen næsten besvimet. Jeg gaaer for at hente Draaber til hende, sagde jeg til Ernst. — Ja, og min Moders Piger for at opvarte hende.

Jeg løb til Frue Woldemars Værelse; min Moder var der endnu: begge modtog mig med en overordentlig Alvorlighed; jeg lod, som jeg ikke bemærkede det. Min Tante, sagde jeg, Amalia er meget slet, hun behøver Hielp; befal Deres Piger at begive sig til hende, og giv mig nogle Draaber til hende. — Er hun da nærved at døe? spurgte min Moder mig. Nærved at døe! raabte jeg. Himlen bevare os fra en slig Ulykke! — En Ulykke! gientog Frue Woldemar, og sukkede bitterligen; hun kan kalde det en Ulykke! Blanca, vedblev hun med en bydende Tone, din Nærværelse hos hende er ikke nødvendig, og det tilkommer ikke mig at bære Omsorg for hende. Men min Søn kan befale over mine Folk: dersom han ønsker nogen af dem, kan han kalde paa dem. Tante! jeg har efterladt ham alene med Amalia; hun var næsten uden Samling; han kunde ikke forlade hende.

530771

Frue Woldemar tingede: gaae til min Søn; spørg om hans Befalinger; dersom han behøver mine Fruentimmer, skal du sige dem det. Min Moder reiste sig meget forundret. Du er overordentlig god mod Amalia, sagde hun til hende, efter et Øieblik Taushed. — Nei, svarede hun, det er ikke af Medlidenhed med hende, at jeg handler saaledes; men det er af Agtelse for mig selv, at jeg giør min Søn agtet. Han er endnu ikke aldeles tabt; saa længe skal jeg i mit Huus bevare ham den Agtelse, som tilkommer ham. — Men lad ham i det mindste bede om at begive sig hertil: hvorfor skulde du tillade ham at være hos Amalia? For at hindre ham fra at blive mig ulydig: i dette Øieblik skulde han være istand til at giøre det; lad os afværge en Fornærmelse, som jeg aldrig skulde tilgive ham. Hvad dig angaaer, Blanca, skal du ei mere lade dig see i det Værelse. Tante, sagde jeg med Heftighed, min Moder har ikke sagt mig det. Denne skyndte sig at tale videre: Er det dig ei nok, Mamselle, at din Tante befaler dig det? Ak! raabte jeg, dersom han var her. . . . Nu vel, Mamselle, dersom han var her, skulde han understøtte dig; er det det, som du venter? Nei, min Moder, men han skulde understøtte Amalia; hun skulde i det mindste have en Ven, der kunde beklage og trøste hende. — Ei! den Elendige! har hun ikke een? afbrød Frue Woldemar. Har hun ikke berøvet mig min Søn? . . . Ja, give Gud, at Albert var her! jeg skulde vide, til hvem jeg skulde sende Amalia: han skulde føre hende med sig. — Jeg tvivler om, at Ernst tillod det, svarede

jeg. — Du troer, at han skulde være mig ulydig? — Tænkte De ikke ogsaa i dette Øieblik det Samme, Tante? Du glemmer dig selv, Blanca. Ak, Tante! det er forbi jeg har seet deres Lidelser, og forbi jeg talte til den, som foraarsager dem. Min Tante befalede mig opbragt at gaae fra hendes Øine; og det er uden Tvivl efter min Moders Befaling, at man har indelukket mig paa det Værelse, hvor jeg nu er. Her bringer man mig min Middagsmad, som jeg ikke har kunnet røre; men jeg bad Tjeneren om at skaffe mig Papiir, Pen og Blæk; han tog en Billet med til Amalia, hvori jeg trøster hende saa meget, som jeg kan, hvor jeg giver hende den Forsikkring at see hende i Morgen, endskiøndt jeg ikke veed, om jeg faaer, jeg siger ikke Tilladelse, men Mulighed. I mere end tre Timer har jeg skrevet. Albert, jeg er aldeles udmattet af Strabadse og Bekymring. Jeg vil tage en Søvn, som jeg høilig har nødig. Hvorfor er Du ei her! Jeg kalder Dig med alle mine Ønsker.

Hundrede og første Brev.

Blanca til Albert.

5te October Kl. 6 Aften.

Dette er det første Øieblik, som jeg har fundet hele Dagen, for at skrive Dig til. O, hvilken Dag, Albert, er denne! Amalia er meget syg, og hendes Fare har jeg at takke for, at jeg bliver i Nat hos hende. Medens hun sover, vil jeg vedblive at underrette Dig om alt det, som er skeet.

I Morges, henved Kl. 10, kom min Tantes fortrolige Kammerpige, aabnede mit Fængsel, og sagde, at man ventede mig til Frokosten. Da jeg gik ned ad Trappen, spurgte jeg, om hun vidste Noget fra Amalia; bedrøvet rystede hun med Hovedet. . . . . Ak! Frøken Blanca, hvor det er tungt! Hvad for Noget? udraabte jeg forskrækket; hvad er der mødt hende? Ak! Frøken! saa ung, saa smuk at være falden i hele sin Families Unaade! . . . Feilen er paa hendes Families Side. — O forlad mig, Frøken! Forældrene har aldrig Uret; det forsikkrer Baronessen. — De har ikke seet min Cousine? afbrød jeg heftigen. — Ak, jeg vilde ønske, ikke at have seet hende, Frøken! jeg vilde ønske det; thi siden det Øieblik staaer hun bestandig for mine Øine. I Morges, da Frue Baronessen blev vred paa hende, forestillede jeg mig hende, som hun var igaar Aftes, da jeg sagde til hende, at hun ikke skulde see Dem mere, saa rørende, saa hengiven i sin Sorg! Hun laae paa Knæe for Gud, og bad til ham med saamegen Gudfrygtighed og Andagt! . . . Frøken! man har intet ondt Hierte, naar man beder saaledes. — Jeg benyttede mig af denne gode Stemning for at formaae hende til at lade mig et Øieblik gaae ned til Amalia: „Min Tante eller mine Forældre skulle ikke faae det at vide.“ Nei, Frøken, nei, det er mig forbuden. De veed, at Forholdet imellem Hr. Greven og den fremmede Dame ikke er, som det burde være; man siger, at det vilde blive et slet Exempel for Dem. Mine indstændige Begiæringer vare unyttige; jeg bad hende, om hun i det Mindste vilde paatage sig at bortsende

det Brev, som jeg om Natten skrev Dig til. Meget gierne, Frøken! fra denne Side er der Intet i Veien. De skal ægte Grev Løneberg; der kan ikke være noget Ondt i at De skriver ham til. Derpaa forlod hun mig, og jeg gik til min Tante.

Hun sad ved Kakkelovnen med min Moder; de talede i en temmelig levende Tone. De taug, da de saae mig; jeg hilsede dem, de gav mig et temmelig koldt Nik med Hovedet, og vi spiste Frokost.

Den var neppe endt, og jeg havde endnu ikke aabnet Munden, da een af Frue Woldemars Piger traadte meget forstyrret ind. Hr. Greven sender mig for at sige Dem, Frue, at Deres Niece er meget syg. . . . Hun er ikke min Niece, sagde Baronessen: hun kommer mig ikke ved. — O barbariske og grumme Hierte! raabte jeg ude af mig selv. — Min Tante saae paa mig uden Vrede. Jeg har ingen Niece her uden dig, Blanca, sagde hun til mig; men dersom den Person, som for bestandig har giort sig uværdig til en saadan Titel, virkelig er i Fare, da modsætter jeg mig ikke det, som Menneskelighed tilsiger dig. — Jeg spurgte ikke mere, og jeg løb til Amalia. Hun laae paa en Seng, bleg, uden Bevægelse, med flagrende Haar. Lægen, som man havde kaldet, stod i den anden Ende af Værelset, og Ernst syntes at være fortvivlet. O min Gud! hvad fattes da min Cousine? — Hun har skrækkelige Convulsioner og idelige Besvimelser. — Og hvad siger Lægen derom? — Naar han vil nærme sig hende, synes hendes Onde at fordoble sig; hun foruroliges stærkt, og

støder ham tilbage. Jeg nærmede mig til Sengen: Amalia, min Søster, hører du mig? Hun trykkede min Haand. I Ernstes Navn, i Alberts Navn, tillad Doctoren at undersøge din Tilstand, for at lindre dine Lidelser. Hun rystede med Hovedet. Nei, nei, sagde hun med en qvalt Stemme. Ernst faldt paa Knæe for hendes Seng. Amalia! raabte han vemodig: Amalia! Du vil da døe? — Ak! ulykkelige Ernst, svarede hun med et sønderrivende Suk; troer du, at jeg skulde være kommen imod din Moders Villie i dette Huus, dersom det ikke var for at døe her? Ved disse Ord faldt hun tilbage i en saa lang og saa skrækkelig Crisis, at jeg troede, jeg skulde see hende døe i mine Arme; men endskiøndt hendes Hoved syntes forvirret, udstødte hun Skrig, hvergang Lægen søgte at nærme sig til hendes Seng; hendes Arme strakte sig ud for at støde ham tilbage. Lad ham ikke røre mig, raabte hun i sin Forvildelse: Albert, min dydige Broder, bevar mig fra ham . . . . Min Gud! spar mig . . . at jeg maa døe med min Ulykke! . . . . Flere uforstaaelige Ord fulgte efter: vi kunde ikke forklare os den Skræk, som Tanken om Hielp foraarsagede hende, uden ved at troe, at hun ikke vilde reddes. Omsider giorde Udtømmelsen af alle hendes Kræfter hende mere rolig, og medførte endog nogle Timers Søvn. Lægen benyttede sig af det Øieblik, for at nærme sig til hende, og efterat han længe havde følt paa Pulsen, forsikkrede han os, at ved stor Rolighed for Legeme og Siæl, kunde man have Haab, men at alt for levende Indtryk af

Bekymringer vilde dræbe hende. Ernst sagde til ham: Hr. Doctor, gaae til min Moder, sig hende alt, hvad De tænker om hendes Nieces Tilstand: gientag hende, at „alt for levende Indtryk af Bekymringer vilde dræbe hende;" tilføi, at min Tilværelse er bunden til Amalias: derefter vil hun vide, hvad hun har at giøre, for at opholde eller at miste oe begge. Der var i Ernstes Mine noget saa Mørkt, at jeg, saasnart som vi vare alene, stræbte at trøste ham; men han afbrød mig heftigen: Blanca, De veed ikke, hvad man har at sige mig; De kiender ikke min Tilstand, jeg er bedrøvet, men rolig; og skiøndt jeg skielver for Amalias Liv, er jeg mindre ulykkelig, end om jeg var skilt fra hende; thi nu er jeg sikker paa, ikke at forlade hende mere. . . . Nei, aldrig, tilføiede han i en høitidelig Tone. Derpaa reiste han sig op, og i det han knælede ved Foden af Amalias Seng, aftørrede han sine Taarer, og vedblev med en svag Stemme: „Nei, aldrig, jeg sværger det! siden min Skiæbne er uigienkaldeligen bunden til den, hvor skrækkelig den end er, er den det dog mindre, end den har været, og nu kan jeg i det Mindste udholde den." —

Lægen kom ind igien. Frue Baronessen spørger efter Dem, Hr. Greve. Mig, Hr. Doctor? Hvad vil hun mig? hvad har hun at sige mig? Jeg vovede ikke at spørge hende derom. Talte De om Amalias Tilstand? hvad svarede hun Dem? Ikke et Ord. — Ikke et Ord! naar hendes Niece døer — og det kalder hun et ædelmodigt Sind! Gaaer De til hende, Ernst? spurgte jeg ham. — Nei, jeg skal ikke forlade dette

Værelse, saa længe Amalia er i Fare; nei, jeg skal ikke gaae til en grusom Moder, som uden Medlidenhed seer den døende Uskyldighed. Imidlertid, Blanca, gaae til hende, siig hende, at hendes Søn er rede til at falde for hendes Fødder; men at hun ikke skal see ham der, med mindre hun samtykker i at modtage Amalia i sine Arme. — Jeg gaaer derhen. Siig hende, at jeg betragter mig som Amalias Ægtemand, at ingen menneskelig Magt skal bringe mig til at give slip paa denne hellige Titel. Jeg skal sige hende det. Og kom derpaa tilbage til den Ulykkelige, for at trykke Dem med mig mod hendes Hierte, for at Tanken om, at der er umenneskelige Skabninger, som støder hende tilbage, ikke skal kunne nærme sig til hende. Jeg skal komme tilbage, Ernst, vær overbeviist derom.

Klokken var nær fem, da jeg fremstillede mig for Frue Woldemar; min Moder var der endnu, og jeg traf min Fader hos hende. Man kom og meldte, at Maden var paa Bordet. Jeg kunde ikke komme til at tale med min Tante; men jeg bad hende, da vi gik fra Bordet, om at tilstaae mig et Øieblik alene, „man har da paalagt dig en Ambassadeurs Rolle?" sagde min Fader til mig spodsk smilende. Og Forslagene kan ikke giøres i vor Nærværelse, tilføiede min Moder i samme Tone. Blanca, sagde min Tante meget alvorlig til mig; tag dig i Agt for hvad du giør: jeg har tilladt, jeg har endog bifaldt, at du bærer Omsorg for Madame Mansfeld; i din Alder bør Medlidenhed have Fortrin for Vrede, og du bør ikke lade hende døe uden Hielp; men nu,

dersom du vover at tale til hendes Fordeel og søger at retfærdiggiøre hende, troer jeg, at dine Forældre vilde handle klogt iat fierne dig herfra, for at bevare dig fra de onde Raad og det skadelige Exempel, som du her skulde kunne modtage. Det er og vor Hensigt, svarede min Moder, og saae til sin Mand; er det ikke sandt, Seysa? — Visseligen, min Kiære, og dersom vor Nærværelse ikke er nødvendig for din Søster, ønsker jeg fra i Aften af, vi indelukke Blanca i Huset, til denne Historie er endt. Jeg saae alle Gemytterne saa forbittrede, at jeg troede ikke at burde opbringe dem mere; og i det jeg meldte Ernstes Ord, sagde jeg blot: dersom jeg har faaet Tilladelse til at see Amalia, ved den Tanke, at hendes Liv var i Fare, hvorfor nægter man mig det da nu? Faren er der, og dersom Lægen har seet rigtigt, er Amalia endog uden Redning. Har han ikke sagt, at et Indtryk af Bekymring vilde dræbe hende? Det synes mig ikke, at man har Lyst til at lade hende undgaae det. Det angaaer mig formodentlig, Blanca? spurgte min Tante med Stolthed. — Om nu saa var, Tante, skulde jeg da have fornærmet Dem? Har jeg giort andet, end gientage det, som De ikke ophører at sige? Thi endelig, naar Deres Søns Lidenskab og Amalias sørgelige Tilstand ikke har kunnet svække Deres Had, og alle Deres Ord, Deres Lader udtrykke, at De vil overvælde den Ulykkelige dermed, kan jeg da ikke tænke, at De ikke lader hende undgaae de Indtryk, som kan dræbe hende? Men hvor har hun alt det fra, som hun siger i Dag? sagde min Fader og saae

da hun saae, at hun bedrøvede ham, faldt hendes Haand tilbage, og hun sagde med et ømt Smiil til Ernst: Tal om vor Fremtid, jeg hører dig. Min Elskede, jeg smigrer mig endnu med det Haab, at min Moder, eftersom hun vil see dig, vil formilde sig, og jeg er næsten vis paa, at dersom hun seer dig, skal hun ikke modstaae den Yndighed, som fængsler alt det, som nærmer sig til Dig; men dersom jeg skulde bedrage mig, og hun vedblev at nægte sit Samtykke til vor Forening, saa lov mig, Amalia, at bestemme dig til at gaae herfra, og jeg, jeg sværger, saaledes som jeg allerede engang har giort, uden Fortrydelse at forlade mit Fædreneland, min Familie og min Moder. — Uden Fortrydelse, Ernst! Du tager feil, det formaaer dit Hierte ikke. — Jeg sværger det, vedblev han i en endnu mere fast Tone. Maaskee vil Albert samtykke i at følge os, og jeg er vis paa, at hvilket Sted vi gaae hen, skal din Onkel ledsage os. Dit Barn skal ikke mere blive faderløst: jeg skal kun ene leve for dig og for ham; sig, Amalia, samtykker du ikke deri? Og medens vi ere lykkelige sammen, svarede Amalia, skulde din Moder leve uden Støtte og døe i Eensomhed! Ernst blev urolig. Og naar du erfarer, at hun ikke er mere, vil du da ikke sørge derover? Ernst gik urolig op og ned i Værelset. „Og om Natten, naar hendes blege Skygge kom og sukkede ved Bryllupssengen, vilde du da blive rolig og tilfreds i mine Arme?“ — Hold op, hold op, hold op, Amalia! raabte han, styrtende sig ned paa Knæe ved Canapeen, du sønderriver mit Hierte. Hun

mere Amalias Selskab for hende? spurgte min Moder hende. — Nei, nei, Blanca har Ret, det er ikke anstændigt, at de ere alene, og siden min Søn har besluttet at blive der . . . . Hør, Blanca, tilføiede hun, du seer, naar jeg har Uret, tilstaaer jeg det gierne; men naar Retten og Æren ere paa min Side, giver jeg heller aldrig efter. . . . Du kan sige det: De tillader mig da at vende tilbage til hende? Ja, gaae hen og sig Ernst; at siden han nægter at komme til sin Moder, skal hans Moder komme til ham; naar Amalia bliver istand til at høre mig, skal jeg tale til hende. — Hvorledes, De vil see hende? — Det er min Beslutning: det vil koste mig meget; men det er ligemeget, min Søns Vel fordrer endnu dette Offer af mig. Ak, Tante, det er maaskee for at tilgive hende, at De vil see hende. — For at tilgive hende? afbrød hun . . . . Hun standsede paa een Gang, syntes at grunde, og derefter saae hun stivt paa mig og tilføiede: Ja, Blanca, det er for at tilgive hende, at jeg vil see hende; det skal beroe paa Amalia, om hun vil forlige sig med mig. — Og hvilken skal Prisen være for denne Gunst? spurgte jeg skielvende. Naar jeg troer at burde underrette dig derom, skal du faae det at vide: indtil den Tid, Blanca, maa du lade være at spørge mig. Jeg svarede ikke, og efter at have taget Afsked med hende, med min Fader og Moder, løb jeg hurtig til Amalia. Hun havde Feberen, og var meget mere livlig, end i Morges. Ernst havde faaet hende til at tage den Medicin ind, som Doctoren havde foreskrevet.

Hvorledes! De har tilladt dig at komme tilbage, Blanca? sagde hun, da hun saae mig; Deres Vrede er da ophørt. — Jeg veed ei, svarede jeg hende, hvilken hemmelig Hensigt Frue Woldemar har; men det er med hendes Samtykke at jeg kommer her, og hun agter og selv at komme her, naar du bliver vel nok for at modtage hende. — Hvad hører jeg? raabte Ernst; hvorledes! min Moder vil see Amalia? O uventede Forandring! o henrivende Haab! min Amalia! dersom min Moder vil see dig, er det ikke uden for at kalde dig Datter. Ak! gid hun maa skynde sig med dette lykkelige Dieblik. — Nei, nei, gid hun ikke vil paaskynde det, sagde Amalia hurtig. Hvorfor, min Elskede, vil du forskrække dig over Lykken? Denne Lykke vil maaskee ikke svare til dine Forhaabninger; troe mig, Ernst, hyt dem ikke bort for den, uden saa sildig, som muelig. Altsaa Amalia, du nægter absolut at troe, at vi skulle blive lykkelige. Lykkelige! raabte hun grædende; vi vare bestemte til at blive det, og det er mig, som ikke har villet det; der var en Tid, paa hvilken din Moder ikke skulde have foragtet Amalia, du skulde have kaldet mig din Hustrue uden at rødme; min Broder skulde ikke være bleven omvankende og fortvivlet, allerede længe skulde Blanca have tilhørt ham. Den Stakkels Fader- og Moderløse, som jeg har forladt, skulde ikke have begrædt sin strafværdige Moder. Endelig, tilføiede hun, i det hun skiulte sit Hoved i Ernstes Barm; det, som nu giør min Skam og Elendighed, skulde være bleven min Stolthed og min Lykke....

Taarerne qvalte hendes Stemme. Efter en lang Pause talte hun til mig om dig; jeg sagde hende, at jeg havde sendt et Bud, for at melde Dig, at hun var kommen til Wien, for at Du kunde paaskynde Din Tilbagereise. Ak! sagde hun til mig, gid jeg kunde see ham engang endnu! gid jeg kunde erholde hans Tilgivelse! gid den ædelmodige Albert maatte modtage Fortrydelse og Farvel fra et Hierte, som Lidenskabernes Storm ikke har kunnet afvende fra Venskab! O min Blanca! Du skal giøre min Broders Lykke, du skal oprette alt det Onde, som jeg har forvoldt ham; du har meget at oprette. Jeg omfavnede hende taus. — Da hun saae, at jeg vilde vaage ligesom Ernst, modsatte hun sig det ivrigt. For at tilfredsstille hende, anstillede vi os, som vi begave os bort; vi efterlod een af Baronessens Piger; vi gik over i det nærmeste Kammer. Saasnart jeg var ene med Ernst, spurgte jeg ham, om Amalia havde sagt ham, hvilke Aarsager der havde bestemt hende til at forlade Schweiz. Hans Svar vare hverken tydelige eller bestemte; imidlertid vare de tilstrækkelige for at overbevise mig om, at jeg har fortient Dine Bebreidelser, og at i det jeg har søgt at forurolige Dig, har jeg bidraget til Din Søsters Ulykke. Troe ikke, Albert, at jeg for at undskylde mig skal beraabe mig paa mine Hensigters Reenhed; visseligen, jeg var langt fra at forudsee de skrækkelige Følger af min Ubesindighed; men jeg burde have følt, at ogsaa for at forøge Din Kiærlighed, havde jeg ikke Ret i, at skildre Dig det Venskab, som Ernst viste mig, som en

ømmere Følelse. O min Albert! naar jeg er rørt af de ulykkelige Følger, som det kan have, som jeg kaldte et uskyldigt Koketterie, saa, dersom det var muligt, at du i hele mit Livs Fremtid fik en eneste Bevægelse at bebreide mig, burde Du støde mig langt fra Dig, som en Skabning, uværdig til alle ædle Hierters Agtelse.

Klokken 2, Nat.

Jeg er gaaet sagte ind til Amalia; hun sover, man har redt en Seng for mig nær hende; jeg vil sove, til hun vaagner. Jeg har bevæget Ernst til at tage nogle Timers Hvile; men han vil ikke forlade Amalias forreste Værelse. Neppe nok samtykkede han i at gaae fra det Sted, hvor vi begge skulde sove; han forundrede sig over, at jeg satte mig derimod, og jeg fandt det temmelig naturligt at han satte sig derimod; der er ved store Bekymringer noget Ædelt, Reent, som tillader at trodse Velanstændighed, uden at fornærme Undseelsen.

Hundrede og andet Brev.

Blanca til Albert.

6te October, Middag.

Amalia befinder sig bedre i Dag, og jeg begyndte at haabe, at Frue Woldemar skal lade sig formilde. Ak! hvor det er mig behageligt, kiære Albert, at have noget Trøstende at melde Dig.

I Morges sad jeg ved Amalias Seng, og talede med Ernst om Din forestaaende Ankomst og om alle

de lykkelige Virkninger, som din Nærværelse kunde frembringe. Amalia hørte os stiltiende, og syntes bevæget af en giennemtrængende Følelse. Man kom at melde mig, at min Tante bad mig komme til hende; dette Budskab bekymrede os. Hvad kan hun ville mig? spurgte jeg Ernst. Det er for at tale med Dem om Amalia. Uden Tvivl. — Men hvad vil De sige hende, Blanca? Ak, min Gud! jeg veed det slet ikke. Vi vare begge saa bevægede, at vi gik omkring i Værelset, som Afsindige; Amalia var rolig og smilede veemodig. Gaae, Blanca, sagde hun til mig, lad ikke vente paa dig: nu da det er dig tilladt, at komme tilbage, seer jeg dig gaae bort med mindre Bekymring. Ernst fulgte mig til Trappen, og anbefalede mig mange Ting, hvoraf jeg ikke hørte det Halve. Jeg traf min Tante med min Fader; efterat have hilset dem, spurgte jeg til min Moder; hun sov endnu: jeg ventede, at man skulde tale til mig om Amalia men ingen sagde noget. Omsider kom min Fader, efterat være gaaet nogle Gange om i Værelset, til mig, betragtede mig med Ømhed: jeg finder dig forandret, min Blanca, sagde han; du har et følsomt Hierte, du foruroliger dig altfor let; du har nok vaaget den hele Nat; see hvor hun er bleg, min Søster! i Sandhed, dette Liv er ikke godt for hende. — Slaae Dem til Rolighed, min Svoger, alt dette skal ikke vare længe. — Da nærmede hun sig mig og spurgte mig om, hvilke Aarsager der have formaaet Amalia til at forlade Schweiz; jeg sagde hende, hvad jeg vid-

ske, og det var mig let at bevise hende, at Ernstes Forseelser og mine Uforsigtigheder varè Aarsag til det overordentlige Skridt, hvortil Amalia var henrevet. Hun svarede mig slet ikke, og faldt i en dyb Grublen, som hverken min Fader eller jeg vovede at adsprede, derpaa reiste hun sig op og sagde til mig: Du kan gaae tilbage til Amalia, lad hende pleie med Iver, og saasnart hun bliver bedre, saa forsøm ikke at lade mig det vide øieblikligen. Derpaa gik hun uden at oppebie Svaret ind i sit Cabinet. Ak, min Fader! raabte jeg, hvad kan en saadan Interesse betyde? skulde det være mueligt, at min Tante kunde formildes, og at Amalias Ulykke endelig har rørt dette hevngierrige Hierte? Min Fader bebreidede mig, at jeg talte for frit om Frue Woldemar; imidlertid gik han tilsidst over til min Mening, og tilstod, at hun brugte en overdreven Strænghed mod Amalia og Ernst. Han lovede mig og at tale for dem, men jeg stoler lidet paa hans Hielp, og jeg frygter meget, at ved det første Ord af Frue Woldemar vil hans Mod forlade ham.

Hundrede og tredie Brev.

Blanca til Albert.

7de October, Middag.

Mine Forhaabninger bestyrkes: Amalia er bedre end igaar; jeg gik til min Tante for at sige hende det: denne Tidende syntes at fornøie hende. „Vend tilbage til Amalia: du kan melde, at jeg snart skal

see hende . . . . forlad hende ikke; jeg skal sende dig Middagsmad i hendes Værelse; jeg har at tale med dine Forældre alene; du skal ikke komme, førend du bliver kaldet." Min Moder bifaldt denne Ordre ved et Tegn med Hovedet; og jeg fortalte med et af Haab kielvende Hierte mine Venner den lykkelige Stemning, hvori Frue Woldemar syntes at være. Ernst saae paa Amalia og blev tvivlsom, som om han ikke vovede at lade sin Glæde udbryde, førend han havde mærket, at hun deelte den; men Amalia slog sukkende Øinene ned, og en mørk Sorg udbredte sig over Ernstes Ansigt. Din Søster blev denne Forandring vaer; vi vare alene i Værelset; hun rakte Haanden til Ernst, og lod ham sidde nærved den Canapee, hvorpaa hun laae; hun sagde til ham: Tilgiv mig, dersom jeg ikke tør haabe; tilgiv mig, at jeg ei mere troer paa Lykken, og lad de Taarer, som jeg ikke kan lade være at udgyde, ikke giøre mig ubehagelig for dit Hierte. — O min Amalia! hvor dine Bekymringer røre mig! tvertimod, det synes mig, at du skulde elske mig mindre, dersom du saa hastig kunde berolige dig; og imidlertid, naar jeg med saa megen Heftighed greb det mindste Skin af Haab, hvad skulde da være Aarsagen uden den meest brændende Kiærlighed? Men hør, min Amalia, i Dag, da du er mere rolig, lad mig da tale med dig om vor Fremtid. Hun skielvede, hendes blege Kinder bleve oplivede ved en levende Rødme. Hun strakte sin Haand ud, for at støde Ernst tilbage; men

Tante, sagde hun til hende, taler De ikke til Bedste for Deres Søsters Barn? Vil De ikke understøtte Deres Blod? — Vort Blod! udbrød Frue Woldemar, og løftede Øinene mod Himlen; ja til vor Ulykke er De det. Men Amalia, vedblev hun meget heftig, reis Dem og hør mig. Hun lod hende sidde hos sig, tog een af hendes Hænder mellem sine, og sagde til hende: jeg har elsket Dig meget, og da jeg seer Dig igien, føler jeg, i hvor stor min Vrede og Din utilgivelige Feil er, at Du endnu er mig kiær, og jeg beklager, at Du har giort mig det umueligt, at give Dig min Søn til Ægtefælle. — Umueligt! udbrød Ernst ude af sig selv. — Det er til Amalia, jeg taler, min Søn, det er hende alene, der bør svare mig; og dersom du vover at afbryde mig en eneste Gang endnu, forlader jeg øieblikkelig Værelset, og jeg skal aldrig mere see nogen af Eder. — Jeg siger Intet mere, sagde Ernst, og reiste sig op. Han blev staaende, støttende sig mod Amalias Lænestool. Du elsker min Søn, Amalia, og jeg troer, at din Kiærlighed er ædel nok, uegennyttig nok til, at hans Lykke rører dig mere, end din egen. Nu vel! troer du, siig mig, at denne Forening giør ham lykkelig? maaskee nogle Øieblik, saalænge Kiærlighedens Ild varer; men naar denne Ild, som Tiden stedse udslukker, og som Ægteskab saa hurtig fortærer, er forsvunden, hvad bliver da tilbage for Ernst, uden Fortrydelse, og for dig Anger? I den meest glimrende Periode i Livet, i Ærgierrighedens, skulde han vel med den Stolthed, som han har i Siælen, og med det Navn, som han bærer, trøste sig over

at have tabt al Agtelse i sit Fædreneland, ikke at vove at søge nogen Hæderspost, og at blive anseet med Foragt af sine Lige? Og du, Amalia, du skulde aldrig trøste dig over, at have samlet saadanne Ulykker over hans Hoved. — O nei! aldrig, sagde den ulykkelige og skiulte sit Ansigt, badet i Taarer, i sine Hænder. Det er ikke Alt: de Plager, som ville sønderrive ham, vil han bebreide dig: han skal sige nei, nu, da Lidenskaben fører ham vild: men troe ikke det, troe ikke uden Naturen, som bringer os til bestandig at beklage os over det, som skader os. Og derefter, Amalia, om du endog i saa høi Grad skulde indtage din Mands Hierte, at der ei skulde finde nogen Fortrydelse Sted, troer du, at dit Hierte, der er saa følsomt for Kiærlighed, længe skulde nyde en Lykke, som han havde erholdt uden sin Moders Samtykke? og dette Samtykke maa du aldrig haabe, jeg skal aldrig give det til min Søns Vanære. — Ak! jeg var vis derpaa, svarede Amalia, og da jeg henvendte mine Bønner til Dem, havde jeg ikke det Haab, at de kunde røre Dem. Har De sagt Alt, vedblev Ernst, som neppe tilbageholdt sin voldsomme Utaalmodighed? Kan jeg nu tale? Endnu ikke, svarede Baronessen, bie til jeg tillader dig det. Og du Amalia, du, som er den eneste her, som bevarer nogen Magt over denne Affindiges Forstand, her er Øieblikket til at bruge den værdig, og til ved et stort Offer igien at naae din Plads i Verdens Omdømme og din Familie Kiærlighed; viis ham hans Pligter ved at følge dine; kald ham tilbage til Dyden ved dit Mod; har

kan kun kaste et Diekast til Madam Mansfield, for ikke at tvivle paa, at fra det Dieblik, Frue Baronessen seer hende, vil hun føie Hr. Greven i Alt.

Men jeg troer at høre min Tantes Stemme paa Trappen . . . . Det synes mig, at hun kommer her, ja, det er hende selv; hun gik ind i den forreste Stue; min Fader og Moder ere med hende. Hvad mon de har i Sinde? Jeg løber til Amalia.

Midnat.

Da jeg i Morgen tidlig uden Tvivl ikke mere vil være her, saa vil jeg anvende endeel af Natten til at beskrive den Scene, som er foregaaet: jeg skal lade Ernst beholde Brevet, at han kan give Dig det ved Din Ankomst.

Neppe havde jeg seet Frue Woldemar med mine Forældre, førend jeg styrtede ind i Amalias Værelse. See der er min Tante! der er Din Moder, Ernst! Amalia blegnede pludselig saa overordentligen, at vi bleve forskrækkede derover. I Himlens Navn, vær rolig, min Veninde, sagde Ernst til hende, hold alt dit Mod samlet; har du ikke her Blanca og mig til at understøtte dig? Frue Woldemar kom ind. Ernst løb hende imøde. I fire Dage har jeg ikke seet dig, min Søn. — Ak Moder, Tilgivelse! svarede han, og førte sin Moders Haand til sine Læber. Ja, Tante, Tilgivelse! raabte Amalia i en smertelig Tone, og gik nogle Skridt henimod Baronessen; men hun var saa svag og saa skielvende, at hun, ude af Stand til at holde sig, faldt uden Kraft for sin Dommers Fødder.

vidst, hvem jeg modtog hos mig! Men ak! alle mine Ulykker ere komne af, at jeg har forkastet ham og elsket ham, begge Dele uden at kiende ham. Og nu, da De kiender ham, vedblev Baronessen, nu, da det kommer an paa Dem at fuldføre hans Ødelæggelse og min Fortvivlelse, da De seer mig bragt til at anraabe Dem, som har giort mig mere Ondt, end min dødeligste Fiende skulde have kunnet giøre, hvilken Skiæbne har De nu bestemt for os Begge? har De besluttet at røve Ernst fra sin Moder, sit Fædreneland, for at indhylle ham i den Skam, hvormed De har bedækket Dem? vil De, at han skal blive Familiens Skam og min Morder? . . . Hold op, hold op, min Moder, raabte Ernst heftigen; Amalia, hør mig, førend du svarer: o min Amalia! lad en falsk Ædelmodighed ikke lede dig vild! Amalia! lad mig ikke blive opoffret! giør du mindre for den, som har skienket dig sin Kiærlighed og sin Tilværelse, end for den hovmodige Kone, som vil opoffre det helligste Baand, der forener os, for barbariske Fordomme? . . . . See dog, hvorledes jeg behandles af min Søn, sagde Baronessen opbragt! — De kan være tilfreds med Virkningen af den Kiærlighed, som De indgyder: og Mansfields Enke maa fornøie sig over at see Baronesse Woldemar ydmyget. — I Sandhed, tilføiede min Moder i en spodsk Tone, jeg troer ikke, at Ernst havde vovet at forglemme sig i den Grad, dersom han ikke var forledet ved slette Raad. — Ak! sagde Amalia, i det hun hævede begge sine Hænder mod Himlen, jeg veed alt for vel, at jeg er Aarsagen til Ernstes

Forseelser og en Familiens Uenighed, som jeg skal agte til mit sidste Suk. Men, vedblev hun, i det hun henvendte sig til Baronessen; dersom De kunde læse i det Hierte, som De sønderriver, hvilke de eneste Forhaabninger ere, som det vover at fatte, skulde De maaskee finde, at det noksom affoner den uforsætlige Vildfarelse, som har giort mig saa strafværdig i Deres Oine. Jeg veed ikke, Amalia, hvilke Forhaabninger du nærer, sagde Ernst bevæget til hende; men dersom det er andre end mine, dersom det ikke er at tilhøre mig; uagtet alle Modsigelser, alle Hindringer, alle Beslutninger, sværger jeg for Himlen, min Moder, dig selv, at disse Forhaabninger skulle blive skuffede. Min Moder, De veed, jeg har Ret til at tale saaledes; De veed, at De selv har lovet mig, ikke mere at modsætte Dem min Forening med Amalia: bedrog De mig, da De lovede det, eller vil De nu bryde Deres Ord? — Men du selv, Ernst, erindrer du dig ikke mere, at du har lovet mig at give slip paa hende? Ak! jeg har ikke glemt den skrækkelige Anstrængelse, som forvirrede min Forstand, og som havde kostet mig Livet, dersom De ikke igien havde fritaget mig for et ufrivilligt, ugudeligt Løfte, som jeg affværger, og som De ikke bør gienkalde mig, da De har giort det til Intet ved Deres. O min Moder! det er forbi De blev bevæget over mine Ulykker, at jeg lever endnu; tag ikke Deres Velgierninger fra mig, jeg beder Dem knælende derom. I det han talede saaledes, omfavnede han Frue Woldemar med Heftighed; see min Amalia, De

elskede hende saa meget tilforn. Har en Feil, som hendes store Ungdom maatte undskylde for stedse, udelukket hende af Deres Hierte? See paa min Amalia, min Moder, og De skal elske hende endnu, og De skal tilgive mig, ikke at kunne leve uden hende, og De skal sige: Ja, det er endnu mit Hiertes Barn, mit antagne Barn. Hulken qvalte hans Stemme. O min Tante, sagde Amalia, i det hun kastede sig for Baronessens Fødder ved Siden af sin Elsker; tilforn aabnede De mig Deres Arme, De trykkede mig mod Deres Barm, de kaldte mig Deres Datter, Deres kiære Datter; den Mand, som De bestemte mig, ligger sukkende for Deres Fødder, bedende Dem om min Haand, som man beder om Livet; han er mit Hiertes Afgud, vi kunne ikke leve uden hinanden. Lykkelige ved Dem, skulle vi betragte Dem, som den høieste Guddom, som med et Ord trækker Fortvivlelsen ud af Dybet, for at give den Himlens Lyksalighed. O min Tante, skulde De være ufølsom ved at kunne uddele saa mange Velgierninger? O min Tante, min Moder! tilgiv, om Kiærlighed, som fylder mit Hierte, giør mig dristig til at give Dem dette Navn, forkast mig ikke, overvæld ikke den med Deres Had, som De har elsket saa meget, som elsker Dem inderlig, ærer Dem, som Deres Søn har valgt, og som De saalænge ansaae som hans Brud. Ved denne saa sønderrivende Skildring, ved Tonen af denne indtrængende Bøn, kunde jeg ikke tilbageholde min Hulken; min Fader havde Taarerne i Øinene, min Moder syntes ogsaa bevæget. Amalia vendte sig mod hende: Og De, min

Forseelser og en Familiesk Uenighed, som jeg skal agte til mit sidste Suk. Men, vedblev hun, i det hun henvendte sig til Baronessen; dersom De kunde læse i det Hierte, som De sønderriver, hvilke de eneste Forhaabninger ere, som det vover at fatte, skulde De maaskee finde, at det noksom affoner den uforsætlige Vildfarelse, som har giort mig saa strafværdig i Deres Dine. Jeg veed ikke, Amalia, hvilke Forhaabninger du nærer, sagde Ernst bevæget til hende; men dersom det er andre end mine, dersom det ikke er at tilhøre mig, uagtet alle Modsigelser, alle Hindringer, alle Beslutninger, sværger jeg for Himlen, min Moder, dig selv, at disse Forhaabninger skulle blive skuffede. Min Moder, De veed, jeg har Ret til at tale saaledes; De veed, at De selv hav lovet mig, ikke mere at modsætte Dem min Forening med Amalia: bedrog De mig, da De lovede det, eller vil De nu bryde Deres Ord? — Men du selv, Ernst, erindrer du dig ikke mere, at du har lovet mig at give slip paa hende? Ak! jeg har ikke glemt den skrækkelige Anstrængelse, som forvirrede min Forstand, og som havde kostet mig Livet, dersom De ikke igien havde fritaget mig for et ufrivilligt, ugudeligt Løfte, som jeg afsværger, og som De ikke bør gienkalde mig, da De har giort det til Intet ved Deres. O min Moder! det er fordi De blev bevæget over mine Ulykker, at jeg lever endnu; tag ikke Deres Velgierninger fra mig, jeg beder Dem knælende derom. I det han talede saaledes, omfavnede han Frue Woldemar med Heftighed; see min Amalia, De

at have tabt al Agtelse i sit Fædreneland, ikke at vove at søge nogen Hæderspost, og at blive anseet med Foragt af sine Lige? Og du, Amalia, du skulde aldrig trøste dig over, at have samlet saadanne Ulykker over hans Hoved. — O nei! aldrig, sagde den ulykkelige og skiulte sit Ansigt, badet i Taarer, i sine Hænder. Det er ikke Alt: de Plager, som ville sønderrive ham, vil han bebreide dig: han skal sige nei, nu, da Lidenskaben fører ham vild: men troe ikke det, troe ikke uden Naturen, som bringer os til bestandig at beklage os over det, som skader os. Og derefter, Amalia, om du endog i saa høi Grad skulde indtage din Mands Hierte, at der ei skulde finde nogen Fortrydelse Sted, troer du, at dit Hierte, der er saa følsomt for Kiærlighed, længe skulde nyde en Lykke, som han havde erholdt uden sin Moders Samtykke? og dette Samtykke maa du aldrig haabe, jeg skal aldrig give det til min Søns Vanære. — Ak! jeg var vis derpaa, svarede Amalia, og da jeg henvendte mine Bønner til Dem, havde jeg ikke det Haab, at de kunde røre Dem. Har De sagt Alt, vedblev Ernst, som neppe tilbageholdt sin voldsomme Utaalmodighed? Kan jeg nu tale? Endnu ikke, svarede Baronessen, bie til jeg tillader dig det. Og du Amalia, du, som er den eneste her, som bevarer nogen Magt over denne Afsindiges Forstand, her er Øieblikket til at bruge den værdig, og til ved et stort Offer igien at naae din Plads i Verdens Omdømme og din Families Kiærlighed; viis ham hans Pligter ved at følge dine; kald ham tilbage til Dyden ved dit Mod; han

den Siæls Storhed at give slip paa ham, og strax ere mine Arme dig aabne, jeg skienker dig mit Venskab, og jeg tager dig under min Beskyttelse. Dersom Klosterlivet behager dig, saa nævn det Kloster, du synes bedst om, og øieblikklig skal jeg lade dig udnævne til Abbedisse.

Din Søn.... Hun standsede, i det hun giorde en foragtelig Mine. Din Søn, endskiøndt han bærer Navnet Mansfield — jeg lover dig det Amalia; han skal ikke blive en Fremmed for mig; jeg skal vise ham Erkiendtlighed for det Gode, som du har giort mig; denne Følelse skal, i det den fylder mit hele Hierte, udslette for stedse Erindringen om din foregaaende Opførsel. Hun taug. Er De færdig, min Moder? spurgte Ernst igien yderst forbittret. — Ja, jeg har Intet at tilføie; men da det ikke er dig, jeg har talet til, kommer det heller ikke dig til at svare mig: lad Amalia forklare sig. — Og jeg, Moder, jeg tillader hende det ikke; thi jeg føler vel, at jeg aldrig vilde tilgive hende at have været tvivlraadig i sit Svar. — Og dersom jeg paalægger dig at oppebie det? — Da skal jeg vove at trodse en Moders Befalinger, som krænker de Forpligtelser, som hun har antaget. — O Amalia! sagde han og trykkede hende i sine Arme, skulde jeg nogensinde kunne tilgive dig, at du opløste vore Baand, og at du blev dine Løfter utro? At min Moder er det mod sine, maa hun forsvare for Gud; men vi skulle hellere døe, end blive Meenedere: jeg er din Ægtefælle, du tilhører mig, du er min. — Du er hans, du tilhører ham! raabte Baronessen

blegnende af Skræk. — Ja, jeg erklærer det for Dem, for min hele forsamlede Familie, at Amalia er min Hustrue, og hvem der forsøger at skille os ad, begaaer en Misgierning. — Jeg vil ingen troe, uden dig, Amalia; er du virkelig hans Kone? — Vov at sige nei! sagde Ernst afbrudt. — Ak! jeg kan ikke lyve, svarede Amalia hende smerteligen. — Hvorledes! du er ikke min? Jeg er din, Ernst, men jeg er ikke din Kone; og Himlen veed, at dersom jeg havde troet at giøre din Lykke ved at aabenbare min Skam, skulde jeg ikke saalænge have skiult den. Ved denne Tilstaaelse bedækkede min Moder Ansigtet, min Fader reiste sig, Baronessen syntes tilfredsstillet, og jeg udstødte et smerteligt Skrig. Ved dette Skrig vendte Amalia sig mod mig, og sagde til mig med den Tone, som giennemtrænger Hiertet: O den dydige Alberts Elskede, rødmer du over mig, og er jeg ikke mere din Søster? Jeg svarede ikke uden ved at kaste mig i hendes Arme, men ikke uden at sukke over, at Tabet af hendes Uskyldighed skulde blive Grunden til min Tantes Samtykke, og endnu tog jeg feil; thi efter en sørgelig og lang Taushed af alle dem, som havde hørt denne skrækkelige Tilstaaelse, vedblev Frue Woldemar med et Slags Triumph: Gode Gud! det er da for at ægte en paa alle Maader vanæret Kone, at en utaknemmelig Søn opsætter sig mod mig! og det er hans Maitresse, som han har vovet at bringe i mit Huus! Ved disse fornærmende Ord iisnede Amalias Haand, som jeg holdt i mine, og Forbittrelses Rødme udbredte sig paa hendes brændende

Kinder. Hun reiste sig, og Ernst sluttede hende i sine Arme, og sagde til hende: Kom, Amalia! lad os gaae herfra, lad os flye en barbarisk Moder, som nedværdiger sig til at fornærme den hellige Gienstand for min Kiærlighed og min Tilbedelse. Kom — Nei, endnu ikke, svarede Frue Woldemar, og holdt Amalia tilbage; vi maae vide alt, og jeg har endnu Tvivl at opløse. Lægen har talt til mig om den Skræk, som han foraarsagede Dem; jeg antog, at Aarsagen var Længsel, som De følte efter at døe; men nu formoder jeg en anden. Har De ingen Aarsag til at frygte Lægens Undersøgelse? Amalia blev staaende ubevægelig med Øinene fæstede paa Jorden. De skielver, og vover ikke at svare mig. Efter den Tilstaaelse, som jeg har giort, sagde Amalia med temmelig Rolighed, da jeg intet mere har at tabe, er det, ifald jeg tier, ikke min Fordeel, som bringer mig dertil. — Og hvis da? spurgte Baronessen haanlig. — Maaskee Deres! — Min? — Ja, Deres; thi ved at opoffre mig for Dem, kunde jeg ønske at giengielde Deres Fornærmelser. — Amalia! udraabte Ernst med en svag Stemme: Amalia! jeg vil ogsaa, at du skal svare min Moder; jeg vil vide, om den velgiørende Himmel har forenet mig med dig ved flere Baand, end jeg troede endnu at have. — De hører det, vedblev Amalia. Ak! jeg kiender ham bedre, end De; og dersom jeg for ham skiulte den skrækkelige Sandhed, som De har frarevet mig, var det for at give Dem et Middel til at skille mig fra ham; nu har De ingen mere dertil. — Jeg har ingen mere! og

blegnende af Skræk. — Ja, jeg erklærer det for Dem, for min hele forsamlede Familie, at Amalia er min Hustrue, og hvem der forsøger at skille os ad, begaaer en Misgierning. — Jeg vil ingen troe, uden dig, Amalia; er du virkelig hans Kone? — Vov at sige nei! sagde Ernst afbrudt. — Ak! jeg kan ikke lyve, svarede Amalia hende smerteligen. — Hvorledes! du er ikke min? Jeg er din, Ernst, men jeg er ikke din Kone; og Himlen veed, at dersom jeg havde troet at giøre din Lykke ved at aabenbare min Skam, skulde jeg ikke saalænge have skiult den. Ved denne Tilstaaelse bedækkede min Moder Ansigtet, min Fader reiste sig, Baronessen syntes tilfredsstillet, og jeg udstødte et smerteligt Skrig. Ved dette Skrig vendte Amalia sig mod mig, og sagde til mig med den Tone, som giennemtrænger Hiertet: O den dybige Alberts Elskede, rødmer du over mig, og er jeg ikke mere din Søster? Jeg svarede ikke uden ved at kaste mig i hendes Arme, men ikke uden at sukke over, at Tabet af hendes Uskyldighed skulde blive Grunden til min Tantes Samtykke, og endnu tog jeg feil; thi efter en sørgelig og lang Taushed af alle dem, som havde hørt denne skrækkelige Tilstaaelse, vedblev Frue Woldemar med et Slags Triumph: Gode Gud! det er da for at ægte en paa alle Maader vanæret Kone, at en utaknemmelig Søn opsætter sig mod mig! og det er hans Maitresse, som han har vovet at bringe i mit Huus! Ved disse fornærmende Ord iisnede Amalias Haand, som jeg holdt i mine, og Forbittrelses Rødme udbredte sig paa hendes brændende

jeg dog ikke vil forvolde en Opsigt, som berøvede ham al den Agtelse og de Forhaabninger om Beforbring, som Vanæren over hans Ægteskab kun alt for meget skulde svække, afstaaer jeg mit Huus, forlader det fra i Aften af; jeg overlader ham det, som uindskrænket Herre; jeg skal ikke giøre noget Skridt mod Opfyldelsen af disse Lastværdiges Ønsker; men lad ham ikke glemme, at naar han fremsiger dem, vil han sønderrive sin Moders Hierte, og at hun i det Kloster, hvor hun vil begive sig hen, skal til sit sidste Suk begræde, at have givet Livet til en saadan Søn. —

Hun gik derpaa bort, og efterlod os bestyrtede over et Afslag, som syntes saa meget mere umueligt at overvinde, som der ikke fulgte Forhindringer deraf. Min Moder reiste sig for at følge hende. Amalia udstrakte Armene mod hende og raabte: „Gaaer De ogsaa bort med Had til mig, min Tante?" Min Moder svarede hende koldt: „De har forseet Dem høilig, og i den Stilling, hvori De befinder Dem, tillader Velanstændighed mig ikke, at jeg forsøger noget til Deres Fordeel." Uden at anholde om noget, lod Amalia sine Arme falde, opløftede blidt sine Øine mod Himlen, og min Moder begav sig bort. Neppe var hun udenfor, førend min Fader gik frem, tog Ernstes og Amalias Haand, og sagde til dem: Jeg forstaaer Intet af alle disse Samtaler; men jeg seer, at det haster med at lade dem gifte sig. Dersom I vil troe mig, mine Børn, saa spild ikke et Minut, og saasnart Amalia har Titel af Grevinde af Woldemar, saa vær overbeviist, at de stolteste Damer skulle giøre

sig en Ære af, at blive præsenterede for Dem. Amalia kastede sig grædende i min Faders Arme. O min Onkel, det blev mig dog en Ven tilbage i min Familie! Ernst trykkede hans Haand med en levende Erkiendtlighed og tilføiede: Min Onkel, vil De ikke samtykke i, ved Ceremonien at være Fader for min Kone, for Deres Niece? Han syntes forlegen ved dette Forslag. Jeg skulde meget ønske det, svarede han, men jeg frygter meget for at blive uenig med min Søster, og saaledes at berøve mig al Leilighed til at forlige dem. Min Fader, sagde jeg til ham, det er nødvendigt, at De og jeg ere nærværende ved Amalias Ægteskab; det er ikke nok at bifalde det hemmelig, man maa offentlig understøtte det, og vise Folk, at han igien har erhvervet sin Familles Kiærlighed, siden Familiens Hoved forsvarer den. Min Fader, De kan indsee, at det er det bedste Middel til at stille min Tantes heftige Vrede; thi Deres Mening vil være Alles Regel: naar man siger overalt, at Baron Gevsa tænker saaledes, skal Ingen tiltroe sig Ret til at tænke anderledes; understøttet ved Deres Mening vil Ernst ikke lide i Nogens; i Byen skal han kunne fordre den samme Agtelse, ved Hoffet de samme Æresbeviisninger, og naar min Tante bliver overbeviist om, at hendes Søns Ægteskab ikke har stødt an imod hendes ærgierrige Fordringer, skal hun gierne tilgive: det er Dem, min gode Fader, det er Deres Mod, som vi skulle takke for denne lykkelige Fremgang. Elskværdige Smigrerinde! hvorledes du veed, at ordne Tingene efter

din Phantasie og bringe mig til at ville alt det, som du vil! Nu vel! min Fader! De samtykker deri. Er det ikke sandt, vi skulle ikke forlade dette Huus, førend Amalia er gift, saa at Albert, naar han vender tilbage, kan blive modtaget af Grevinde Woldemar? O ædelmodige Veninde, min Lykke er da ikke nok for dig, du tænker ogsaa paa min Broders, raabte Amalia, omfavnende mig med Heftighed, og du vil, at han skal saa libet som muligt rødme over sin Søster. — Og veed du, min Datter, naar han kommer her? spurgte min Fader mig: Jeg formoder, om nogle Dage. See, Amalia, maaskee er det for at søge dig, at din Broder har forladt Blanca. — Nei, Onkel, sagde Amalia til ham, hav Medlidenhed med mig, og lad ikke mit Hierte igien føle alle de Ulykker, som jeg foraarsager. Ak! jeg behøver ikke, at man gienkalder mig dem. — Nei, mit Barn, jeg vil ikke bedrøve dig; dersom du har en dydig Siæl, maae du taale nok for den Uenighed, som herster i din Familie, og som du kun kan tilregne dig selv. En Broder, som reiser Landet rundt, en Venindes Ægteskab forhalet, en Søn uenig med sin Moder, det er Aarsager nok til for at bedrøve dig, uden at jeg skulde forøge din Bekymring. Og dog, imedens han talede saaledes, drev han nye Pile i Amalias Hierte. Den Kraft, som Frue Woldemars Nærværelse forhen havde indgydet, var udtømt; jeg saae hende udmattet, uagtet alle hendes Bestræbelser, og paa hendes blege Ansigt saae jeg legemlig Lidelse forene sig med Siælens Sorg. Denne Forandring und-

gik ikke Ernst; for at forfriske hende gav han hende nogle Draaber med en Urolighed, som han søgte at skiule. Amalia, sagde han til hende, du er ikke vel; du behøver Roe. — Du har Ret, jeg behøver den; men, vedblev hun med et tvungent Smiil, Roligheden vil komme. Ved disse Ord kom en Tiener ind for at melde min Fader, at min Moder spurgte om ham. „Jeg gaaer derhen," sagde han sagte. — „Nei, min Fader, nei, De maae ikke gaae, da De har givet Deres Ord til Amalia, at være tilstede ved hendes Bryllup." — Men da hendes Broder kommer tilbage, kan han da ikke gaae i mit Sted? — Jeg besværger dig, Blanca, anhold ikke mere, sagde Amalia: dit varme Venskab har viist mig alt det Gode, som jeg kunde modtage; men din Faders Samtykke, og endog din Tantes, vilde nu komme alt for sildig. Amalia! hvad har du sagt? udbrød Ernst med en forskrækket Mine. Jeg græd ved disse sørgelige Ord bitterligen, og min Fader tog bevæget Amalias Haand og sagde til hende: Du maa ikke bedrøve dig, mit Barn, eller mistvivle om Fremtiden; saasnart din Broder kommer her, maa du ægte Ernst uden Opsættelse; jeg gientager dig det. . . . Som han talede, kom en anden Tiener for at melde, at Frue Woldemar ønskede at tale med ham et Øieblik, forend hun reiste. Min Fader skyndte sig ud af Værelset, og Amalia foldede Hænderne, og sagde til Ernst: Vil du lade din Moder forlade dette Huus? vil du lade mig døe med den Selvbebreidelse, at have jaget hende derfra? O, Ernst! jeg besværger dig, løb, formild hende. For at naae det,

maa du forlade mig; betænk dig ikke paa at love det: Ak! hvad vinder du ved at være hende ulydig? Ernst, Din Kiærlighed kan ikke mere frelse mig; mit Hierte er dødelig saaret, og jeg er tabt for dig; gid i det mindste mine sidste Oiekast maatte see dig forligt med din Moder! og dersom min Nærværelse er hende forhadt, dersom hun ei kan taale mig nær ved sig, saa giv hende den Forsikkring, at jeg vil have Kraft til at gaae herfra. — Hvad vover du at foreslaae mig, Amalia? Jeg skulde forlade dig? Hvad bryder jeg mig om min Moders Omhed, om Livet, dersom jeg ikke maa dele det med dig? Lad hende reise, den Uforsonlige, som har kunnet see din Sorg, uden at blive bevæget derved; den Grusomme, som har sønderrevet et Hierte, som ikke kan andet, end elske og tilgive .... Men Amalia, dersom du ikke kan leve, kan jeg døe; da jeg i min Siæl bærer den Overbeviisning, at jeg skal følge dig, kan du tale til mig om dit sidste Oieblik, uden at skrække mig, det skal ikke blive vor Adskillelse. — „Ernst,“ vedblev hun grædende, „fra den Dag, paa hvilken jeg har begyndt at tænke og at føle, har jeg aldrig bedet Himlen om anden Lykke, end den, at blive elsket, som du elsker mig. Ak! hvor den i Dag straffer mig ved at bønhøre mig! Saa skulde din Kiærlighed, denne brændende udelukkende Kiærlighed, som alene syntes mig det høieste Gode, blive det ulykkelige Redskab, som Gud havde valgt for at straffe mig. Men, jeg hører en overordentlig Støi: din Moder reiser. ... O løb, løb da til hende, omfavn hendes Knæe, hold

hende tilbage." Ernst, ude af sig selv, blev staaende paa Stedet, svarede Intet. „Du vil da ikke gaae derhen? det er hende!" raabte hun: „Nu vel! lad mig opfylde min Pligt." Derpaa rev hun sig løs fra sin Elskers Arme, som vilde holde hende tilbage. Hendes Svaghed forsvandt, en høi Følelse gav hende en overordentlig Kraft; hun styrtede sig alene ud af Værelset, hun fløi ned ad Trappen; vi kunde neppe følge hende. „Min Tante," raabte hun, „min Tante! i Himlens Navn, hør mig, lad mig ikke jage Dem af Deres Huus! lad mig gaae ud deraf; jeg vil det, jeg kan det!" Hun naaede Frue Woldemar, da denne gik igiennem den yderste Dør; hun kastede sig ned for hende paa Dørtærskelen: „Min Tante!" sagde hun med en forvildet Mine, „De kommer ikke igiennem, uden at træde mig under Deres Fødder. Nei, det skal ikke siges, at en strafværdig Kone har tvungen Dem til at flye Deres Hiem; jeg skulde døe paa denne Steen, jeg sværger det, hellere end at lade Dem gaae bort." Nogle Ord, som man ikke kunde høre, fulgte derpaa; hendes Kræfter forlod hende, og hun besvimede. Ernst troede at see hende opgive Aanden; han gav et voldsomt Skrig og styrtede sig over hende. Jeg saae paa Frue Woldemar, jeg saae hendes Øine fyldte med Taarer, og jeg troede, at Medlidenhed endelig overvandt hende. Medens man hialp Amalia, da enhver bar Omsorg for hende, betragtede hendes Tante hende med Ømelse, og syntes ubestemt; omsider sagde hun sagte til mig: Æren befaler mig denne sidste Anstrengelse, men den koster

mig mere, end jeg kan udtrykke. . . . Jeg bortfierner mig; thi jeg kunde ikke modstaae endnu en Scene, som denne. . . . . Denne Amalia har Toner, som skiære mig i Hiertet. . . . '. Blanca, bær Omsorg for hende, trøst hende; siig hende og, at jeg ikke vil hendes Død . . . . siig hende . . . . Nei, siig hende Intet, og lad mig reise. Derpaa vendte hun sig fra den rørende Gienstand, som hun havde for sig, steg op i Vognen, som ventede hende, og reiste strax. Man bragte Amalia i hendes Værelse. Jeg vil ikke begynde nogen Beskrivelse over de Øieblikke, som fulgte paa dette; den vilde blive unyttig, og jeg har ikke Tid dertil: det maa være Dig nok at vide, at Din Søster, da hun kom til sig selv og erfarede, at Frue Woldemar havde modstaaet hendes Bønner, ikke klagede, ikke udgiød nogen Taare, og forblev i en stum Rolighed, som Intet endnu har kunnet trække hende ud af.

Min Moder . . . skal man have saadanne Beskrivelser at giøre en Moder? min Moder var mere ufølsom end Frue Woldemar, om det er muligt, hun saae Amalia uden Medlidenhed; hun befalede mig at forlade denne Ulykkelige: Min Tantes Afreise er, siger hun, en Ordre til at gaae herfra; hun er bange for at fortørne hende, naar hun ikke følger hendes Exempel, og i Morgen vende vi tilbage til Geysa. Min Fader er her ikke; man har adskilt mig fra min gode Fader, for at han ikke skal lade sig bevæge ved mine Bønner . . . . jeg har tilbragt Natten med at græde; jeg seer Dagen komme: om et Øieblik reise

vi, og vi reise uden at see Amalia igien! ... Ak! skal jeg aldrig see hende mere! O min Albert! hvor tog jeg feil, da jeg troede, at jeg tabte min Frihed ved at offre den til Dig. Dersom jeg tilhørte Dig, dersom jeg kun var afhængig af Dig, skulde jeg kunne blive her, følge alle mit Hiertes Bevægelser: og ved at hielpe den Ulykkelige, ved at hæve mig mod Undertrykkelse, og tilbagestøde Uretfærdighed, vilde jeg være sikker paa Dit Bifald.

Hundrede og fierde Brev.

Baronesse Woldemar til Adolf.

Mölk, 10de October.

Adolf, lad Din Vrede ophøre, og lad mine Fornærmelser glemmes; thi jeg er bekymret og trænger til Dine Tienester.

Reis øieblikkelig til Wien, og gaae til min Søn; han skal underrette Dig om alt det, som er foregaaet imellem os: Du skal see Amalia, den sørgelige Gienstand for hans Kiærlighed, og jeg kan tilføie, for min dybeste Meblidenhed; men dette maa Du vel vogte Dig for at sige dem, Adolf, det er en ubrødelig Hemmelighed, som jeg betroer Dig, og uagtet den Uret, Du har viist mig, har jeg aldrig frygtet Din Sladderagtighed; dersom de vidste den Omvæltning, som Synet af den døende Amalia har virket hos mig, at der kun behøves et Ord til mig for at bringe mig til at give efter, skulde De endog i dette Dieblik aftvinge

mig mit Samtykke, og dersom jeg kun ventede til den sidste Yderlighed for at tilstaae det, skulde jeg blive uundskyldelig i Verdens Øine, som i mine. Endskiøndt jeg er heftigen rørt over Amalias Tilstand og min Søns Fortvivlelse, har dog min Mening om deres Ægteskab ikke forandret sig; jeg anseer det som en meget stor Ulykke, men mindre dog end den, at miste dem begge. Jeg veed vel, at der var mere Mod og sand Storhed i at foretrække sit Barns Død for hans Vanære; men jeg tilstaaer det, jeg er ikke fast nok, for at tage denne Beslutning, og forgiæves har jeg forsøgt paa at tage den. Reis da til dem, Adolf, og underret mig hemmeligen om hvad jeg har at frygte eller at haabe; jeg veed vel, at Lægen har sagt mig, at en altfor heftig Bedrøvelse skulde kunne dræbe Amalia; men jeg troede, at han var bestukken dertil, for at forskrække eller bevæge mig. Dig ene vil jeg troe, Adolf; jeg kiender Din Agtelse for Sandhed: jeg er overbeviist om, at den ved denne Leilighed ikke skal blive sig selv uliig. Jeg har skyldt mine Forfædres Erindring, at tage min Tilflugt til alle mulige Midler, for at bringe deres Afkom til at renoncere paa en skammelig Forening, og at hærde mit Hierte mod Bønner og Taarer; men, ved den første Sandsynlighed af en virkelig Fare, vil jeg uden at forandre Mening, uden at troe mig fritaget fra Bebreidelser, give efter: derfor, Adolf, i det Øieblik, da Du finder, at der er Fare, saa kom, søg mig i Ursuliner-Klostret i Mölk, hvor jeg har begivet mig

hen; og jeg kommer tilbage med Dig, for at gienkalde mit Afslag.

Hundrede og femte Brev.

Albert til Blanca.

Wien, 18de October.

Jeg er først kommen for en halv Time siden, jeg har endnu ikke kunnet see min Søster; man siger mig, at hun sover. Dine Breve, den bedrøvede Mine hos alle Folkene i Huset, og især Ernstes Nedslagenhed, har givet mig de meest følsomme Stød. Jeg har ikke vovet at spørge Lægen; jeg skielver over at see min Søster, og jeg føler mig ikke modig nok for at modtage Bekræftelse paa den Dom, som jeg frygter. Der har i alt dette været skrækkeligt Vanheld. Adolfs Breve, som man leverede mig, da jeg kom, underrettede mig om, at Amalia var kommet igiennem Dresden; han troede mig uden Tvivl her, siden han har adresseret dem hertil; dersom han havde vidst, hvor jeg var, skulde jeg have kunnet komme snarere tilbage; dersom min Afreise fra Dresden havde været mindre hovedkulds, kunde jeg have mødt min Søster; jeg kunde have ledsaget, understøttet hende, og maaskee en fornærmet Broders Stemme skulde have havt nogen Magt hos Frue Woldemar. . . . . Men hvad skulde jeg have kunnet sige mere end Amalias Taarer og Ernstes Kiærlighed? . . . . Stakkels Offer! hvor du er faret vild! men hvem skulde kunne tænke paa dine Forseelser, naar man saae dine Sorger?

O min Blanca! jeg har et saaret Hierte; der er ei mere Glæde for mig i Verden, og Amalias Ulykker ere de eneste Bekymringer, som Du ikke kan trøste mig for.

Jeg er ikke kommen tilbage ene, jeg har funden Hr. Grandson i Costnitz; han reiste, som jeg, for at finde min Søster, og han havde bragt det stakkels Barn med sig, som skal blive Din Søn, min Blanca, dersom hans ulykkelige Moder bliver ham berøvet. Jeg har truffet Dit Bud i Ingolstadt, og vi have reist Dag og Nat for at begive os herhid. — Hvad vil min Amalia sige, naar hun vaagner, ved at erfare, at hendes Søn, at hendes Broder og hendes Onkel ere nær hende? Ak! dersom den Glæde at være omgiven af alt det, hun elsker, kan lade hende glemme et saadant Had! Men kan jeg have Forhaabninger? Jeg kiender hende saa vel! Man kiender ikke Amalias Stolthed; dersom den synes liden, da er det, fordi der i dette saa ømme Hierte aldrig fandtes Hævngierrighed mod Andre, men dybe Saar, som ingen kiender uden den Ulykkelige, som lider dem. Amalia skulde ikke kunne udholde et foragteligt Øiekast; hun troer, at alt det, som omgiver hende, har Ret til at lade hende rødme; og i det Øieblik, da hun aabenbarede sin Skam, var hun vis paa at døe . . . Ernst kom nu for at melde mig, at hun er vaagen; han vil berede hende paa at modtage mig. Hun er saa svag, at man endnu ikke vil kunne andet, end melde hende min Ankomst. Ikke et Ord om hendes Søn; man beder mig endog at tale meget lidet om ham. Min

Veninde, jeg skulde være mindre urolig, dersom jeg saae Ernst mere i Bevægelse; men hans Bedrøvelse er stille, hans Nedslagenhed uafbrudt. Doctoren har sagt mig, at hans Hud brænder, at Feberen ikke forlader ham. . . . Han fandt ham saa syg, at han besvor ham at bruge nogen Hielp; men han afslog den, i det han svarede med Blidhed, at han ikke behøvede den. . . . Han veed dog, at Amalias Liv er i Fare: har han da maaskee besluttet, ikke at overleve hende? . . . . Amalia ønsker at see mig. . . . . Farvel! jeg gaaer til hende.

Samme Dag Kl. 10 Aftenen.

Jeg har ikke mere Haab: Døden er præget i alle hendes Træk, og til evig Sorg for dem, som elske hende, synes det, at for at lade dem bedre føle Storheden af deres Tab, forøger hendes englelige Mildhed og hendes ømme Følsomhed sig endog i hendes sidste Øieblik. Hvilke Taarer har jeg ikke udgydet paa hendes kolde og blege Hænder, hvilke Taarer har jeg ikke skiult for hendes bekymrede Kiærlighed! Jeg giorde mig Umage for at have et mildt Ansigt; det ømme Hierte skulde ikke kunne udholde min Sorg, og den skulde virke ligesaa meget til at dræbe hende, som hendes Sygdom. Hvor mange Velsignelser har hun ikke overøst mig med! hvilken Oprigtighed, Ydmyghed i hendes Fortrydelse! O! hvor den, som saaledes begræder sine Feil, maa elske Dyden! hvor denne elskende Siæl, endog nær Døden, med Varme veed at trøste sin Broder! med hvilken rørende Veltalenhed

har hun ikke stillet sin Onkels Græmmelse, som hulkede høit, da han gik ind i Værelset! Da hun saae ham, spurgte hun om sin Søn; man kunde ikke skiule for hende, at han var her, hun vilde see ham. Doctoren frygtede for en alt for stærk Bevægelse, og talte endog om, at jeg skulde gaae; men hun modsatte sig det. „Nei," sagde hun, og holdt mig tilbage, „berøv mig endnu ikke det, som er mig kiært; jeg har saa kort Tid for at elske!" Synet af hendes Søn giorde hende meget urolig; hun trykkede ham mod sit Bryst med et Slags krampagtig Bevægelse. Man skulde troe, at hun indvortes bebreidede sig at forlade ham. Omsider lagde hun ham i mine Arme. „Behold ham hos dig, Albert, og lov mig, at han aldrig skal forlade dig." Jeg svor det. „Stakkels Barn!" tilføiede hun med et blidt Smiil, „græd nu ikke mere; naar din Moders Død skienker dig en saadan Beskytter, er den ikke en Ulykke for dig!" Ved disse Ord om Døden udstødte Barnet et saa giennemtrængende Skrig, at jeg var nødt til at bringe ham ud af Værelset; han stred i mine Arme for at blive. Hun henvendte sig til Ernst, og sagde til ham: „Min gode Ven, Semler, du maa forhindre Albert i at føre mig bort." Dette fatale Navn, som opvakte saa mange forskiellige Erindringer, giorde heftigt Indtryk paa os alle. Ak! det er ham, som har giort Amalia ulykkelig! Enhver følte det paa een Gang; og for første Gang, siden min Tilbagekomst, saae jeg Ernst skifte Farve. Amalia blev det vaer, og jeg hørte, at hun sagde ganske sagte: „Hvorfor vil du

bedrøve dig? nu er alt ligegyldigt, og du veed vel, at du har lovet mig at være rolig." Blanca! disse Ord i Forening med Ernstes Rolighed, og den Taushed, Amalia iagttager imod ham, medens hun uden Ophør beskiæftiger sig med mig, viser mig kun alt for meget, at disse Ulykkelige ere enige, og at de med det Forsæt, at døe samlede, hverken have Klager eller Trøst at give hinanden.

Hundrede og siette Brev.

Adolf til Baronesse Woldemar.

Wien den 21de October.

Dersom jeg blot havde funbet Amalia i Fare, naadige Frue, skulde jeg øieblikkelig være reist, for at underrette Dem derom; men da jeg troer hende uden Haab, er det ikke nødvendigt, at jeg skynder mig saa meget; mine Breve skulle forberede Dem paa den Efterretning, som jeg uden Tvivl snart skal bringe Dem.

Ernst giør sig ingen falske Indbildninger over Amalias Tilstand, og venter imidlertid med et Slags Rolighed det Øieblik, som berøver ham hende. Hvorledes han i det Øieblik, han skal miste Gienstanden for en saa heftig Kiærlighed, bærer sin Ulykke med en saadan Standhaftighed, det kan jeg ikke forstaae, og det bestyrker mig i den Mening, at Lidenskaberne ere uforklarlige.

Endskiøndt jeg erfarer, at Amalia ikke er gaaet uskyldig ud fra den Prøve, som bringer hende til Gra-

ven, endskiøndt hendes Feil berøve hende meget af sin Ret til min Agtelse, er der, jeg bør sige det, saa megen Fortrydelse i hendes Hierte, at jeg forundrer mig over, at De ikke har været rørt derover. Hvad mig angaaer, som man stedse har anklaget for en overdreven Ubøielighed; jeg tilstaaer, at jeg ikke uden Bevægelse har seet denne Sorgens Seng, hvor en ulykkelig Kone døer for at have elsket for meget. At erindre sig dens Forseelser, som anklager sig selv, viser Fortrydelse, og døer, er et Barbarie, som man aldrig kan have at bebreide mig.

Samme Dag Kl. 9 om Aftenen.

Alberts Fortvivlelse sønderriver Siælen; der har været nogle Dieblikke, hvor han viste mig sin Søster sovende paa en Canapee, hvor man med Møie havde bragt hende hen, og Ernst paa Knæe, nær hende, med Hovedet hældende paa sin Elskedes Haand i en stum Ubevægelighed. „Seer De dem begge," sagde han til mig, „nærme sig den Hvile, som venter dem? Endnu nogle Dage, nogle Timer maaskee, og de skulle ikke reise sig mere; og deres Hierter, hvor Kiærlighed endnu brænder, skulle blive kolde ved Døden." Hvorledes! frygter De ogsaa for Ernstes Liv? „Hvorledes," svarede han mig, „er De ikke forbauset ved hans Forandring? Er De uvidende om, at en langsom Feber fortærer ham, og seer De ikke hans Rolighed? skulde han vise den, dersom han troede at forlade Amalia?"

Skulde Albert have Ret? og skulde det Mod, som forundrede mig, grunde sig paa den Visshed, ikke, at overleve Ulykken? Det er vist, at der i Ernstes Characteer er foregaaet en sælsom Forandring: min Ankomst syntes hverken at bekymre eller fornøie ham; han kiendte mig, det var alt, hvad jeg erholdt af hans Venskab. Han har tabt sin Heftighed; Ilden i hans Øiekast er aldeles udslukket; han synes ikke at leve uden for at følge alle Amalias Bevægelser; han forlader hende hverken Nat eller Dag; han sover ikke mere, han spiser ikke, han taler til Ingen, og neppe hører han det, man siger ham. Jeg har villet tale nogle Øieblik med ham alene: lænet paa Amalias Hovedpude afslog han at gaae et Skridt derfra, og bad mig endog ikke at trætte ham med unyttige Ord. „Men," sagde jeg sagte til ham, „dersom din Moder lod sig formilde, dersom det var mig paalagt af hende at forsikkre dig, at hun omsider kan give efter? . . ." Han saae paa mig med et tvivlsomt Øie, derefter sagde han: Jeg troer dig; det er ikke dig, som vil bedrage mig; men nu er det meget for silbigt: betragt Amalia, og du vil see, at det ikke mere er Tid. — Kan jeg forsøge at tale til hende? — Hun vil ikke mere høre dig; for et Øieblik siden svarede hun mig ikke mere. — Maaskee sover hun? — Endnu ikke, svarede han mig med en skrækkende Koldsindighed. — Jeg forstod kun alt for vel den Mening, som han forbandt med disse Ord; og uden at plage ham mere, trak jeg sagte Gardinerne fra Amalia; hendes Øine vare luk-

den, endskiøndt hendes Feil berøve hende meget af sin Ret til min Agtelse, er der, jeg bør sige det, saa megen Fortrydelse i hendes Hierte, at jeg forundrer mig over, at De ikke har været rørt derover. Hvad mig angaaer, som man stedse har anklaget for en overdreven Ubøielighed; jeg tilstaaer, at jeg ikke uden Bevægelse har seet denne Sorgens Seng, hvor en ulykkelig Kone døer for at have elsket for meget. At erindre sig dens Forseelser, som anklager sig selv, viser Fortrydelse, og døer, er et Barbarie, som man aldrig kan have at bebreide mig.

Samme Dag Kl. 9 om Aftenen.

Alberts Fortvivlelse sønderriver Siælen; der har været nogle Øieblikke, hvor han viste mig sin Søster sovende paa en Canapee, hvor man med Møie havde bragt hende hen, og Ernst paa Knæe, nær hende, med Hovedet hældende paa sin Elskedes Haand i en stum Ubevægelighed. „Seer De dem begge," sagde han til mig, „nærme sig den Hvile, som venter dem? Endnu nogle Dage, nogle Timer maaskee, og de skulle ikke reise sig mere; og deres Hierter, hvor Kiærlighed endnu brænder, skulle blive kolde ved Døden." Hvorledes! frygter De ogsaa for Ernstes Liv? „Hvorledes," svarede han mig, „er De ikke forbauset ved hans Forandring? Er De uvidende om, at en langsom Feber fortærer ham, og seer De ikke hans Rolighed? skulde han vise den, dersom han troede at forlade Amalia?"

at mit Liv skulde blive belønnet med en evig Lyksalighed? Hvad er jeg? en stakkels meget strafværdig Skabning. Jeg har ikke vidst at modstaae Kiærlighed, og jeg har udbredt Skiændsel og Sorg over en heel Familie. — Min Datter, sagde Grandson, det er ikke dig, som skal være bekymret for Fremtiden; men dette Menneske, som har bedraget dig, (og han viste paa Ernst), det er ham alene, som har været strafværdig; det er ham, som Gud vil straffe. — Ham! raabte Amalia, med en Skræk, som gav hende Kræfter. Ham! gientog hun og slog begge sine Arme om sin Elsker, som for at sikkre ham mod den guddommelige Vrede. Nei, nei, dersom han er strafværdig, er jeg det ogsaa. Retfærdige Gud! dersom vi fortørnede dig ved vor Kiærlighed, fortørnede jeg dig, som han, og du skal straffe os samlede! Ved disse Ord saae jeg Taarer i Ernstes Øine. „Vær rolig, Amalia," sagde han til hende: „i Himlen, som vi vente, er Alt Godhed, Alt er Barmhiertighed, der vil en Fader tilgive, og vi skulle ikke blive adskilte." Jeg afbrød dem. Paa denne Jord tilgiver man ogsaa, Ernst! jeg har allerede sagt dig, at din Moder ikke mere modsætter sig Eders Ønsker. . . . Amalia, hun samtykker omsider i, at kalde Dem sin Datter; vil De ikke leve for at kalde hende Deres Moder? — Jeg vilde ønske det; thi jeg er overbeviist om, at hun vil bebreide sig min Død, og at denne Tanke vil forgifte hendes Dage; men jeg kan det ikke mere. . . . Imidlertid, sig hende og, at det ikke er hendes

K 2

kede, nogle Sveddraabet løb ned ad hendes blege Pande; hendes Aandedræt var kort og besværligt. Ernst kastede et Blik til hende, nærmede sig for at modtage hendes Aandedræt, og derefter satte han sig paa samme Plads og sagde til mig, uden at forandre Mine, men med noget svagere Stemme: „Jeg var ogsaa overbeviist om, at hun levede endnu.“ Jeg tog Amalias Haand, den syntes ufølsom ved denne Bevægelse, og da jeg tog min Haand tilbage, sank hendes uden Kraft tilbage paa Teppet. Jeg nærmede mig mere, og i det jeg bukkede mit Hoved nær til hendes, sagde jeg meget sagte: Madam . . . . Amalia . . . Jeg er Adolf . . . Jeg bringer Samtykke, Tilgivelse fra Frue Waldemar . . . . Hun blev ubevægelig. „Hører hun Dem?“ spurgte Albert mig, som stod i den anden Ende af Værelset, i den meest bedrøvede Stilling. — Ei, hvorfor vækker De hende? raabte Grandson i en saa heftig og høi Tone, at Amalia gios derved. De seer nok, at det stakkels Barn trænger til Søvn. — Men han havde afbrudt Amalias. Hun aabnede Øinene og saae omkring sig; jeg troede at opdage Uroe i hendes Miekast. Gardinerne skiulte Ernst for hende; hun giorde sig Umage for at trække dem fra hinanden, og da hun blev sin Elsker vaer, udbredte der sig en mild Glæde over alle hendes Ansigtstræk. Du bringer mig til at elske Livet, sagde hun til ham; det er skrækkeligt at forlade dig. Tilgiv en Døende sine Svagheder! men naar jeg frygter for, at Døden skal adskille os, kan jeg ikke frie mig fra dens Skræk . . . . og naar jeg seer tilbage, Ernst, hvorledes skal jeg da vove at troe,

bestemme Dem, naadige Frue; jeg afferdiger et Bud for at bringe Dem mit Brev; jeg skal følge strax bag efter: i Morgen tidlig ved Dagens Anbrud skal jeg søge Dem og ledsage Dem herhid: De vil ikke kunne frelse Amalia; men maaskee vil De kunne forsone Dem med Dem selv, ved at velsigne hende, og maaskee vil De ogsaa bringe Ernst fra de sørgelige Forsætter, som jeg kun er alt for overbeviist, at han tænker paa.

Hundrede og syvende Brev.

Albert til Blanca.

Wien, 22 October Kl. 7 om Morgenen.

Der er noget Haab: Natten har været mindre slem, og Adolf, som reiser i Formiddag for at søge Frue Woldemar, vil maaskee bringe hende til rette Tid, for at hendes Samtykke, der blev afslaaet med en unaturlig Haardnakkenhed, ikke omsider skal være givet forgiæves; det er uden Tvivl Haabet om at erholde det, som Amalia skylder den Bedring, hun nyder. Hun har havt en blid og rolig Søvn i fire Timer; da hun vaagnede, syntes hun oplivet, hendes Aandedræt var mere frit, og hendes Ansigt mindre blegt. Lægen forsikkrer, at dersom Feberen ikke tiltager i Aften, og dersom den følgende Nat bliver ligesaa god, vil det være muligt at frelse hende. Ved at høre disse Ord følte Ernst en heftig indvortes Bevægelse; Taarerne flød strømmeviis af hans vilde Øine: han faldt om paa Gulvet, og stødte sit

Strængheb, som dræber mig, Stødet kommer længere borte fra; og dersom jeg ikke havde været strafværdig, skulde jeg have udholdt mine Lidelser; men at leve uden Uskyldighed, at have tabt min egen Tilfredshed og Alberts Agtelse, det er alt for meget for mig.... O Ernst! tilgiv, dersom jeg ikke har kunnet trøste mig over, at have opoffret dig alt; men Dyden var mig ikke mindre kiær, end din Kiærlighed; og skilt ved den ene eller den anden, maatte jeg døe. Hun standsede for at drage Aanden. „Tal ikke mere Amalia," sagde hendes Broder til hende, „du udtømmer dine Kræfter." — Ak, lad mig anvende dem, som jeg har tilbage, for at sende min Tante beroligende og trøstende Ord. . . . Siger De ikke Reinsberg, at hun samtykker i at kalde mig sin Datter? Hvilket Offer! og hvad har det maattet koste hende! Efter et Samtykke, som viser saa megen Kiærlighed for hendes Søn, skulde jeg være meget utaknemmelig, dersom jeg ikke skulde døe med Velsignelse over hende. . . . Siig hende, at jeg kun anklager mig selv for mine Ulykker; siig hende og, at Erindringen om den Ømhed, som hun ødslede paa mig i min Barndom, er den eneste Erindring, som jeg bevarer. — Hun standsede anden Gang. — „Dersom Deres Tante kunde komme og modtage denne Tilstaaelse og denne Tilgivelse af Deres Mund, skulde De da nægte at see hende?" — Nægte at see hende! Ak, dersom Synet af min Død ikke vilde angribe hende for meget, hvor det skulde være mig behageligt, førend jeg døde, at føle mig trykket een Gang mod Ernstes Moders Bryst. — Dette Ord bør

bestemme Dem, naadige Frue; jeg afferdiger et Bud for at bringe Dem mit Brev; jeg skal følge strax bag efter: i Morgen tidlig ved Dagens Anbrud skal jeg søge Dem og ledsage Dem herhid: De vil ikke kunne frelse Amalia; men maaskee vil De kunne forsone Dem med Dem selv, ved at velsigne hende, og maaskee vil De ogsaa bringe Ernst fra de sørgelige Forsætter, som jeg kun er alt for overbeviist, at han tænker paa.

Hundrede og syvende Brev.

Albert til Blanca.

Wien, 22 October Kl. 7 om Morgenen.

Der er noget Haab: Natten har været mindre slem, og Adolf, som reiser i Formiddag for at søge Frue Woldemar, vil maaskee bringe hende til rette Tid, for at hendes Samtykke, der blev afslaaet med en unaturlig Haardnakkenhed, ikke omsider skal være givet forgiæves; det er uden Tvivl Haabet om at erholde det, som Amalia skylder den Bedring, hun nyder. Hun har havt en blid og rolig Søvn i fire Timer; da hun vaagnede, syntes hun oplivet, hendes Aandedræt var mere frit, og hendes Ansigt mindre blegt. Lægen forsikkrer, at dersom Feberen ikke tiltager i Aften, og dersom den følgende Nat bliver ligesaa god, vil det være mueligt at frelse hende. Ved at høre disse Ord følte Ernst en heftig indvortes Bevægelse; Taarerne flød strømmeviis af hans vilde Øine: han faldt om paa Gulvet, og stødte sit

Hoved i en ubegribelig Forvirring, og talte usammenhængende Ord, blandt hvilke jeg blot kunne skielne disse: „Hun skal leve! hun skal leve!“ Jeg besvor ham at berolige sig. Amalia behøver at see dig hos sig, og dersom du viser dig i denne Tilstand, sagde jeg til ham, forstyrrer du den Rolighed, som alene kan bevare os hende. Paa disse Ord vendte Ernstes Uroe sig ganske mod hans Inderste, hans Udvortes blev roligt, og han tog sin sædvanlige Plads ved Amalias Hovedgiærde; men imod hans Villie røbede hans brændende Kinder og hans døende Øiekast den Følelse, som sønderrev ham. Jeg blev nødt til at lade Grandson gaae ud af Værelset, som, mindre Herre over sig selv, forbi han elsker mindre, ikke kunde tilbageholde sin berusende Glæde; Ernst, Vaagekonen og jeg bleve alene. Amalia vilde tale til os; men da Lægen havde foreskrevet os at hindre hende derfra, besvor vi hende at tie. „Hvorfor dog?“ sagde hun, „troer man mig bedre, end i Gaar?“ Ja, min kiære Søster, Doctoren finder din Tilstand meget lidet feberagtig; han har beroliget os. Du vil leve; vi haabe alle. — Og du ogsaa, Ernst? spurgte hun ham med et ømt og veemodigt Smiil. „Forbyder du mig det, Amalia? jeg vil ikke troe uden dig. Tal dog ikke til hende, sagde jeg: naar man paalægger os at undgaae alt det, som kan røre hende, er det da den Gienstand, som man skal underholde hende med? Amalia smilede igien; i det hun trykte min Haand mod sit Hierte, sagde hun til Ernst: „Lad os adlyde min Broder, og lad os ikke tale mere.“

Klokken 11.

Hun vilde tale med Lægen under fire Øine; vi ventede i det forreste Værelse. Da han gik ud, sagde Ernst ude af sig selv til mig, med en afbrudt Stemme, og i det han lagde sin Arm paa min: „Tal til ham . . . spørg ham." . . . Nu vel! Hr. Doctor hvorledes er det med hende? vi vente her vor Dom. — Øieblikket er meget foruroligende; man har ikke været forsigtig nok med hende, hun har udstaaet saa mange Rystelser, at Alt forkynder en Crisis, som jeg frygter hun ikke vil have Kraft nok til at udholde. Ernst faldt om, som slaaet af Torden. I det første Øieblik kunde jeg ikke hielpe ham, jeg saae ikke Andet i ham, end min Søsters Morder . . . . O høieste Retfærdighed! for et Øieblikś Forglemmelse, for en eneste Feil, den Ulykkeliges Død. Hvad siger jeg? Ak! Beggés Død: Ernst vil ikke overleve det . . . . O min Blanca! hvilket Nag i min Siæl! Nei, jeg opfyldte ikke de Forpligtelser, som min Fader havde paalagt mig, jeg samtykkede i, at Amalia afsondrede sig fra mig. Paa det første Ord, som røbede mig den Følelse, som beskiæftigede hende, ilede jeg ikke til hendes Bistand; burde jeg ikke kiende den? burde jeg ikke være overbeviist om, at denne saa ømme Siæl ikke skulde troe at have tilstaaet Kiærligheden nok uden ved Intet at nægte den? vidste jeg ikke, at dersom hun var alt for lidenskabelig for ikke at bortfierne al Mistillid og at feile i sine Grundsætninger, saa var hun alt for reen for at trøste sig over sin Feil, og ikke at døe over Offeret? Den Ulykkelige! alle Tilfælde forenede

sig for at bedrage hende. . . . Jeg hører Larm i hendes Værelse. . . .

Klokken 4.

Doctoren forlader ikke Amalia, og tager lidt efter lidt det Haab tilbage, som han har givet. Hun besvimer hvert Øieblik, og naar hun faaer sin Bevidsthed, formørker en Taage hendes Syn, og hun kiender os ikke mere, uden paa Lyden af vor Stemme. Hvert Øieblik kalder hun paa mig: Jeg skielner dig ikke mere, min Albert, sagde hun til mig med en halvdød Stemme; men mit Hierte, som endnu slaaer, har ikke ophørt at elske dig. . . . Jeg forlader dig. . . . Lev vel, min Broder. . . . Jeg græder kun over dig; thi min Søn skal glemme mig, og jeg overlader ham mellem dine Hænder. Jeg faldt paa Knæe for denne Sorgens Seng, uden at have Kraft til at svare. „Du har tilgivet mig, min Broder! er det ikke sandt?" Paa dette Spørgsmaal forlod Ernst sin mørke Følesløshed, og kastende sig ned ved Siden af mig, sagde han til mig: Tilgiv mig ogsaa, Albert; og hvad det end koster dit Hierte, lov, at jeg ikke skal døe forhadt af Amalias Broder. . . . „Nei, jeg hader dig ikke," sagde jeg hulkende til ham. Amalia hørte os ikke mere, hun mistede igien Samlingen. Vi reiste os for at hielpe hende. . . . I en Times Tid har hun været bedre, som det synes; hun er rolig og sover af og til. . . . O min Blanca! dersom dette sidste Skin af Haab berøves mig, dersom min Søsters Død . . . jeg har ikke Kraft til at vedblive, dersom jeg mister

hende, dersom jeg skal leve... Ak! min Blanca! — jeg vil ikke kunne det, uden for Din Skyld.

Hundrede og ottende Brev.

Adolf til Blanca.

Wien, 3die November.

Jeg beklager Dem, at De saalænge har været i den piinlige Forventning om en Tidende, som ikke kunde blive uden sørgelig; men døm, Frøken, om det har været muligt for Grev Albert at give Dem den, naar jeg, som fra Barndom af er forsøgt i Modgang, jeg, som veed saa vel, at alle Mennesker ere fordømte til at lide lige til de forsvinde fra denne Jammerdal — jeg har behøvet flere Dage for at sætte mig istand til at give Dem en nøiagtig Efterretning om det, som jeg har seet i denne Sorgens Bolig. —

De vidste, Frøken, at jeg var reist for at hente Frue Woldemar, med de bedste Forhaabninger; jeg fandt hende græbende over det Brev, som hun havde modtaget fra mig, og beredt at følge mig herhid for at frelse sine Børn, dersom det endnu var Tid. Jeg troede, at i denne Stemning Intet kunne glæde hende mere, end Tidenden om Amalias Bedring; og virkelig, jeg maa tilstaae, at da hun erfarede den, var hendes første Følelse Glæde; men imidlertid opsatte hun under et temmelig sandsynligt Paaskud sin Afreise til Overmorgen; hun syntes mig endog fristet til at vente med at reise, for at faae andre Tidender fra Amalia; og da hun bestemte sig til at vende tilbage til Wien

gav hun kun efter for mine indstændige Bønner. Under Reisen spurgte jeg hende, og jeg blev kun alt for meget vaer, at hendes Tanker havde forandret sig. Hun lod mig mærke, at dersom Amalias Død ikke medførte Ernstes, skulde hun ikke længe ansee den som en Ulykke; og det undslap hende endog at sige mig, at dersom hendes Niece var uden Fare, naar hun kom til Wien, saae hun ikke, hvad der forbandt hende til at give sit Samtykke til Ægteskabet. Dette Ord, Frøken, opvakte min hele Forbittrelse; jeg overlod mig ganske til den, og sagde til Frue Woldemar, at dersom hun havde været istand til at vælge mig til at være Organet for hendes Meeneed, skulde jeg aabenbare denne Uret for hele Verdens Øine, og at jeg skulde bedække hende med den fortiente Foragt, som tilkom hendes afskyelige Opførsel. Hun lod mig tale uden at afbryde, og omsider løftede hun Hænderne mod Himlen og sagde: O min Søn! see der, hvorvidt du har bragt mig, at jeg maa frelse dig fra Undergang ved saadanne Midler, at et ubekiendt Menneske uden Navn har Ret at giøre mig Bebreidelser, uden at jeg har Lov til at beklage mig! Jeg svarede Intet; og hele Veien til Wien sad vi begge nedsænkte i en mørk Grublen. Da Vognen kom ind paa Graben, saae jeg Baronessen blegne: hun tog min Haand. Jeg veed ikke, hvorledes jeg har det, sagde hun til mig; men mit Hierte er beklemt, i det jeg kommer til mit Huus. Vognen holdt; man aabnede Karetdørren, Baronessen var tvivlraadig, om hun skulde stige ned. Hvad saae vi at vide? Adolf, troer Du,

at hun kommer til sin Moder? Uden at svare hende, bankede jeg paa Hotellets Port; en Tiener kom, hans Navn var forvildet. Frue Woldemar blev det vaer, og da hun saae, jeg vilde spørge, sagde hun til mig med Heftighed: „Tal ikke til ham, jeg vil Intet vide.“ Hun gik ind; derefter standsede hun pludselig, saae omkring sig med en urolig Mine. „Jeg seer ikke min Søn! Adolf; gaae op og hent min Søn.“ Jeg skal giøre det, sagde jeg; men De er saa bevæget, saa skielvende! hviil Dem i den nederste Sal, medens jeg gaaer op. Jeg tog hendes Arm for at ledsage hende derind; jeg aabner Døren: hvilket Syn! Midt i Værelset stod en Liigkiste, nogle Voxlys brændte deromkring; Grandson stod hulkende nær ved Vinduet. Amalias Søn, udstrakt paa Liigkisten, slog sig paa sit Hoved, og raabte: Moder! reis dig dog; o min Moder! reis dig og svar mig. Den ulykkelige Albert, stum, ubevægelig, med Armene korsviis og Hovedet nedbøiet, havde Øinene fæstet paa Kisten, og græd ikke mere. Ved dette Syn foer Frue Woldemar tilbage, og udstødte et vildt Skrig; Albert løftede Hovedet op; han kom til at gyse ved at see hende. Amalia! o Amalia! raabte Baronessen. — Hun er der, sagde Albert, med en vild Mine, visende paa Liigkisten; men hun er der ikke alene. . . . . O min Søn, min Ernst! hvad er der bleven af min Søn? hvor er min Søn? Albert viste anden Gang paa Liigkisten uden at tale, og Frue Woldemar faldt uden Samling for hans Fødder.

Jeg var ikke istand til at hielpe hende; det, jeg hørte, havde tilintetgiort alle mine Kræfter. I denne sørgelige Verden havde jeg kun bundet mit Hierte til eet Væsen, og det var mig berøvet i sin blomstrende Alder, uden at jeg havde kunnet omfavne ham engang endnu, og sige ham et sidste Farvel. Frue Woldemars Folk kom for at rive hende bort fra dette Fortvivlelsens Sted, og at bringe hende op paa en Seng. Jeg fulgte hende ikke. Ubevægelig paa Stedet, hvor jeg blev truffet, kunde jeg ikke vende mine Øiekast fra den Liigkiste, som indsluttede min Ven, min eneste Ven, og ingen Taare lindrede den Sorg, som piinte mig. Grandson kom til mig; knuende min Haand, sagde han: De har dræbt hende, sagde han til mig, der er ingen Glæde mere for mig i Verden; og dette stakkels Barn — hans Taarer vil dræbe ham. Han vilde tage ham i sine Arme; men Eugen fordoblede sine Skrig. „Lad mig være, min Onkel, lad mig være hos hende, jeg vil vække hende, at hun kan reise sig, og at jeg kan holde af hende. . . . O, Moder! hvorfor sover du saa længe, og du svarer ikke dit Barn?" Jeg nærmede mig til Liigkisten, og knælende sagde jeg til Albert: Da min Ven er der, kan jeg da ikke see ham een Gang, een eneste Gang endnu? Uden at svare mig, sagde Albert til Barnet: Gaae tilside: jeg vil vise dig ham, og han stødte Laaget af Liigkisten tilside. Jeg saae Ernst bleg, ukiendelig, bedækket med Liigklædet, liggende livløs ved sin Elskedes; imidlertid syntes en vis Blidhed udbredt over deres Træk, som om de endnu havde følt den Lykke, at

være samlede, og som om de begge, da de havde forladt Livet i samme Øieblik, ikke havde kiendt den Fortvivlelse at overleve hinanden. Ved Synet af hans Søster brød dybe Suk frem fra det Inderste af hans Bryst; han kyssede den Ulykkeliges Pande, i det han vædede den med sine Taarer. . . . Og nu, sagde han til hende, da du er blandt Englene, undskyld mig hos min Fader, for at jeg har forladt dig. Rene og ædle Siel! du har tilgivet, du har velsignet din Broder; men aldrig skal han tilgive sig selv. Ak! dersom jeg ikke havde forladt dig, havde du levet endnu, du havde levet for ham, som har villet døe med dig. Men i det Mindste ere dine Ønsker blevne bønhørte. I ere der samlede for stedse, ømme og ulykkelige Par! . . . Ernst, du skal ikke mere forlade din Hustrue. . . . O min Ven! raabte jeg med en Fortvivlelse, som jeg endnu aldrig har følt. Den eneste Belønning for Deres langvarige Sorger, gientog Albert med friske Taarer, er der. Ved disse Ord bukkede jeg mig mod Liigkisten, og lagde mine Læber paa min Vens kolde Haand: „Farvel, farvel,“ sagde jeg til ham; „Du er død uden at give en Erindring til Adolf; men Adolf skal bevare din til det sidste Suk; han elskede kun dig i Verden.“ — Et Skrig lod sig høre, Døren aabnede sig, det var Frue Woldemar, bleg, ude af sig selv, i en skrækkelig Forvirring. Jeg vil see min Søn! udraabte hun, min Søn tilhører mig, det er min Eiendom, man skal ikke berøve mig ham. Grandson gik frem mod hende, for at faae hende til at gaae; hun stødte ham tilbage med et rasende Aasyn, og

gientagende med en skrækkelig Stemme: Min Søn . . . min Søn! da tog Grandson hende haardt ved Haanden, og bragte hende til at knæle nær Liigkisten: „De vil ham, see ham der. Naar man giver Dem ham saaledes, saa anklag ingen uden Dem selv; betragt disse tvende Offere, og nyd Frugten af Deres uforsonlige Stolthed . . .;" Det er ham! . . . det er ham! jeg gienkiender min Søn, det er ham, raabte hun i en stedse voxende Forvirring; han er død, og jeg har ikke seet ham! han er død, og han har forbandet sin Moder. — I det Mindste skulde han have giort det, udraabte Grandson. — Nei, sagde Albert med Værdighed, Deres Offere have tilgivet Dem i Døden. I Døden bedrøvede Amalia sig over at have fornærmet Dem, og bad Dem at elske hende i det Mindste efter hendes Død. Ernst, langt fra at bebreide Dem sine Ulykker, besvor mig at trøste hans Moder, og at sige hende, at han døde med Kiærlighed til hende: nu bede de begge for Dem hos den høieste Dommer; gaae da, haab paa deres Bønner, fortryd Deres Feiltagelse, og dersom det er mueligt, lev og døe i Fred. Hun blev et Øieblik ubevægelig staaende; derefter løftede hun Hænderne mod Himlen og sagde: Gud! jeg beklager mig ikke, min Straf er stor; men jeg har fortient den! . . . Amalia . . . . hellige og ømme Offere, I har ikke kaldt Himlens Vrede over mit Hoved; men det Samvittighedsnag, som har sat sig her, vedblev hun, i det hun lagde sine Hænder paa sit Hierte, det Nag, som bringer mig til at gyse ved Tanken om en Evighed, som jeg føler at blive uad-

skikkelig fra det; dette Nag skal hævne Eder tilstrækkelig. Da hun havde endt disse Ord, lukkede hendes Öine sig, og man maatte atter bringe hende ind i sit Værelse.

Jeg begav mig ogsaa bort; jeg søgte at giøre mig til Herre over min Bedrøvelse, for at udholde den, som en Mand; det var mig ikke muligt: Tanken om ikke mere at see Ernst, kastede mig i en Sorg, som jeg ikke kunde overvinde, og jeg vandrede om som en Rasende, der i sit afsindige Raserie troer at kunne stride mod Skiæbnens Jernhaand. Imidlertid tvang jeg mig tilsidst; men jeg svor ved min Vens Aske, at mit sønderrevne Hierte for Fremtiden skal blive utilgiængeligt for alle blide og ømme Følelser, som kun tiene til at giøre Mennesket svagt, ved at fordoble den Deel af Sorger, som Himlen har fordømt det til at bære. For at opfylde det sørgelige Hverv, som De har paalagt mig, Frøken, staaer det endnu tilbage at sige Dem det, som jeg har hørt i Gaar.

Henved Kl. 12 om Natten, før min Ankomst, var Albert fordybet i Tanker om Døden; Doctoren og de tvende Vogtere, betagne af Udmattelse, slumrede. Ernst sad indenfor Gardinerne; Skinnet af en Lampe oplyste kun svagt en Deel af Værelset: pludselig lod der sig høre en dump Lyd; Alle løb til, man bragte Lys: Amalia levede ikke mere, hendes Elsker kastede sig over hende, omfavnede hende inderlig, og holdt sig med saadan Kraft til det afsiælede Legeme, at man ikke kunde faae ham løs. Han laae næsten tre Timer

i denne Dødsstrid; han blev derpaa betaget af en krampagtig Bevægelse, udstødte et Skrig . . . . . det var det sidste.

Hundrede og niende Brev.

Adolf til Blanca.

Wien, 5te November.

Jeg reiser i Morgen med Albert for at ledsage det sørgelige Tog til Woldemar; han vil ikke kunne skrive Dem til, førend han har opfyldt de sidste Pligter mod sin Søster og Ernst. De Ulykkelige have ønsket at blive begravede samlede nær ved Amalias Faders Grav; Albert vil selv vaage over det, som hans Pligt forbinder ham til, og betegner allerede sit Sted hos dem. Ja! i dette Liv, der forsvinder som Skyggen, berører Alt sig; Alt trænger sig sammen, Alt sammenblandes: Ægteskab og Døden, Lykke og Ulykke, vore faa korte Glæder og vore saa lange Sorger. . . . Ak! dersom Mennesket i sin Vugge kunde forestille sig, hvad Tilværelse er, hvem skulde da ikke, for at undgaae denne ulykkelige Tilværelse, kaste sig tilbage til Intet!

Hundrede og tiende Brev.

Adolf til Blanca.

Woldemar, 15de November.

Ak! hvilken sørgelig og besynderlig Ceremonie har jeg ikke været Vidne til? Sex unge Piger, som

bleve viede omkring en Liigkiste, og Liigbegiængelsen af tvende Elskende midt i denne Bryllupshøitid; saaledes var Ernstes Befaling; da han havde erholdt sin Moders Samtykke til at ægte Amalia, vilde han hellige en saa uventet Velgierning, og gav Stedets Præst en temmelig betydelig Sum, for at udstyre og gifte sex unge Piger den Dag, paa hvilken han skulde ægte Amalia, og, saaledes hvert Aar til Erindring om hans Lyksalighedsdag; men i Wien, da han havde tabt alt Haab, tænkte han paa sin Stiftelse, og overbeviist om at døe med Amalia, vilde han, at Ægteskabs-Ceremonien skulde holdes over deres Grav. Man troede at burde agte endog Beslutningen af en syg Siæl og en allerede forvildet Indbildningskraft.

I Morges kom sex Piger, klædte i Hvidt med et sort Flor om Armen, og en Krands af Evighedsblomster og Cypresser paa Hovedet, til Liigkisten, for at ledsage den til Kirken. Albert fulgte, holdende Amalias Barn ved Haanden; jeg ledsagede den stakkels utrøstelige Grandson! Tienerne, Forpagterne, de Fattige sluttede Toget. Ved Indgangen til Kirkegaarden standsede den gamle Forvalter Wilhelm Toget, og sagde hulkende: „See her dette Sted, jeg gienkiender det, hvor jeg for ikke mere end et Aar siden saae hende, som vi i Dag begræde, anraabe den guddommelige Barmhiertighed for den grusomme Kone, som har bragt hende til Graven. . . . Hun laae der, knælende, med Øinene opløftede mod Himlen: O min Gud! tilgiv hende, sagde hun. . . .“ En eenstemmig

Hulken afbrød Wilhelm. Den ulykkelige Albert kastede sig bleg og badet i Taarer paa dette Sted, som man viste ham. Ædle Siæl! raabte han, nu da du er kommen i din Skabers Skiød, siger du endnu: forlad! Da skilte Toget sig ad, Enhver vilde røre det Sted, som var helliget ved en himmelsk Skabnings Godhed, Enhver bragte det en Velsignelse og en Hyldning. Jeg saae en fattig Kone kalde sine syv Børn; Græder og beder, sagde hun til dem; thi den, som gav Eder Brød, er ikke mere. Der blev opdaget flere Træk af Amalias Velgiørenhed: og alt det Gode, som hun havde giort, al den Kiærlighed, som hun har indgydet, var førend hendes Ægteskab under de korte Besøg, som hun giorde til Woldemar; hvad havde det ikke været, dersom man havde tilladt hende at komme her tilbage og tilbringe sit Liv der! . . . Vi skulde have været lykkelige, udbrød smerteligen en Olding; jeg har seet vor unge Herre i hans Barndom, da var han haard, stolt; men han var kommen saa menneskelig og saa god tilbage. Han blev kun faa Dage iblandt os; han var syg og nedslaaet, og imidlertid tænkte han paa de Fattige og hialp dem alle. Flere Stemmer gientoge: Begge vare Engle . . . . De vare skabte for hinanden . . . . Nu skulle de ikke ikke forlade hinanden mere, sagde Albert, og tog sin Plads nær Vognen. Enhver fulgte hans Exempel og Toget gik ind i Kirken.

Man satte Liigkisten ned nær ved Altaret under et Sørgeklæde. De sex Par stillede sig omkring: de syntes mere beskiæftigede med deres Sørger, end med

deres Forhaabninger. Alle de unge Piger græd; og jeg hørte Een af dem sige til sin Ledsagerinde, i det hun viiste paa Liigkisten: Ogsaa vi skulle engang ligge, som de ligge der.

Præsten gik paa Prædikestolen, tog dette Skriftsted til Text: Mine Udlændighedsdage paa Jorden have været korte og ulykkelige *). Hans Tale var simpel og og rørende. Han talede om Amalias Barndom, om de Dyder, som hun viiste fra den spædeste Alder. Han bemærkede den Naade, som Gud havde viist Ernst ved at hielpe at at tæmme hans hidsige Characteer: dersom denne lykkelige Forandring, sagde han, forøger Sorgen over hans Tab blandt os, saa giver den ham mere Ret til den guddommelige Barmhiertighed. De Ulykkelige, som vi begræde, vare ikke frie for Vildfarelser; men Gud straffede dem paa Jorden, og nu kalder han dem til sig, og kroner dem med det udødelige Liv: thi den Fattiges Velsignelse er over dem. Og I, vedblev han, henvendende sig til de unge Folk: I, som skulle forenes ved Altarets Fod, I, hvem de have sikkret en Lykke, som de ikke maatte nyde, betragter denne Grav: de, som den skiuler, vare som I i Livets Forgaar, som I have de haabet, have de elsket, nu haabe de ikke mere, de elske ikke mere. De have befalet denne Ceremonie og troet at blive Vidner til den: de ere og tilstede, men stumme og kolde; de ville give Eder Exempel paa en hellig Forening. Ak, den, som de have indgaaet, skal ikke brydes. — Taarerne qvalte hans Stemme; han afbrød, for

*) 1 Mos. B. 47. 9.

at tørre sine Øine; Hulken gienlød i alle Dele af Kirken. Pludselig lod Orgelet sig høre: man begyndte Dødsmesse. Lad os tilsidesætte vore Klager, og lad os bede for dem, sagde Præsten. Enhver faldt paa Knæe. Da Sørgemusikken ophørte, fulgte en dyb Taushed. Præsten betænkte sig længe; omsider steg han ned af Prædikestolen og sagde med en høi Stemme: Lad os nu fuldbyrde et Velgiørenhedsbud, og lad os holde Vielsen. Han nærmede sig Altaret for at give Brudeparrene Velsignelsen. Saasnart Enhver af Pigerne havde modtaget den, nedlagde hun sin Krands paa Liigkisten, ved hvilken hun lagde sig paa Knæe. Disse Blomster, spredte omkring Sørgeslørene, disse Lovsange og denne sørgelige Klokkeklang, denne Fest midt i Sorgen, og disse unge Folk, som svore hinanden en evig Kiærlighed foran denne Grav, som bekræftede, at der er Intet bestandigt paa Jorden, alt dette knuste Siælen og opfyldte den med Skræk. Synet af disse forgiængelige Glæder bragte til at gyse ved Skinnet af Liigfaklerne, og man kunde have sagt, at Haabets Dag ikke nærmede sig Dødens uden for at tilintetgiøre den indbildte Tillid, og at vise farlige Glæders Tomhed.

Efter Ceremonierne blev Liigvognen ført til Slottet; man bragte Liigkisten ned i det underjordiske Capel, som indsluttede deres Forfædres Aske; deres Bedstefaders Grav bragte mig til at gyse af Skræk; det var der, at Stolthed afsagde Amalias og Ernstes Dødsdom..... Ak! Frøken, da jeg saae de beklagelige Levninger af min Ven nærved at forsvinde for stedse, da først kunde jeg græde. Den stakkels Grandson faldt om uden Samling; man maatte bringe ham bort. Amalias Barn vilde ned i Graven; han vilde døe, raabte han, han vilde følge sin Moder; og Albert, den utrøstelige Albert, med Ansigtet nedbøiet mod Støvet,

lysende Marmoret paa sin Faders Grav, bad ham hulkende at tilgive ham sin Søsters Død. „Du havde betroet mig hende," sagde han under en Strøm af Taarer: „Ak! det var ikke for at give dig hende saa snart.... Du sagde til mig: Beskyt hende, min Søn, og din Søn forlod hende."

Han kunde ikke tale ud: hans Fortvivlelse blev saa heftig, at jeg frygtede for hans Liv; jeg tog ham imellem mine Arme. Vær Deres Sorg som en Mand, sagde jeg til ham, og tænk paa Blanca. Ak! svarede han mig, dersom jeg ikke havde tænkt saa meget paa hende, skulde det maaskee ikke have skeet."

Man hængte en Bryllupskrands over denne Ulykkeliges Grav med disse Ord:

„Deres Dage vare som denne Blomst, Stormen knækkede dem, som den, for Tiden, og Jorden, hvor de vare, kiender dem ikke mere."

Paa Stenen, som bedækker dem, satte man disse Ord, som Amalia havde valgt, og som passede sig saa vel paa Ernst:

„Her er man sikker for Lidenskaberne, og de, som ere trætte, hvile ud."

Da jeg gik ud fra dette Dødens Fristed, saae jeg længe paa min Vens Grav, og sagde ham et evigt Farvel; jeg saae den sørgelige Port lukkes over disse kolde Levninger, og Alt var forbi.

Hundrede og ellevte Brev.

Albert til Blanca.

Woldemar 17 Novbr. Kl. 4 om Morgenen.

Jeg kan ikke sove; over disse forgrædte Øine udbreder Søvnen ei sin blide Rolighed. ... Jeg vaager

for at klage; jeg tænker paa det, som endnu i Gaar var skiønt og blomstrende; jeg kommer tilbage til mine første Aar; jeg begræder min Barndoms unge Veninde, som nu sover i Jordens Skiød — ved denne Jord, som bedækker deres samlede Aske. — Ak! det er ikke mere dem, man maa beklage; deres Sorger ere overstaaede, og uden Tvivl nyde de Erstatning derfor; de Ulykkelige ere de, som blive tilbage, for at græde og sørge. — O min Blanca! Du har understøttet hende i disse Prøver, Du har høit elsket hende i disse skrækkelige Øieblikke, da hun endnu stred mod Undertrykkelse og Døden, Du har formildet deres Sorger. Ak! hvor denne Tanke giør Dig agtværdig og kiær i Alberts Hierte! nei, aldrig, aldrig skal han glemme, at Du har trøstet hans Søster!

Jeg er endnu ikke istand til at see Dig, Blanca; jeg er meget nedslaaet af det Stød, som har truffet mig. . . . Om Dagen, om Natten har jeg bestandigen Billedet af min døende Søster for Øine, som hun trykker min Haand med sin svage Haand, som hun søger endnu at see mig; jeg hører hendes sidste Farvel, som en Velsignelse . . . jeg hører hendes sidste Bøn. . . . „Lad Erindringen om Ernst blive forenet med min i dit Hierte!" Ja, jeg skal agte din Villie, o min Søster! og Erindringen om den Mand, som var hende saa kiær, skal ogsaa blive hellig for mig og Dig.

Blanca, siden Du har lovet ikke at leve uden for mig, at hellige mig Dit Liv, skal jeg endnu have lykkelige Dage paa Jorden; men for at vove at tænke derpaa, er jeg endnu alt for nær ved disse sørgelige. — .

Hundrede og tolvte Brev.

Adolf til Blanca.

Woldemar, 29 November.

Albert bereder sig til at reise, han vil hos Dem søge den Trøst, som han høilig behøver, og som De alene kan give ham; jeg for min Deel skal ledsage Grandson til hans Hiem. Betynget af Aar og Sorg har denne Olding Ingen mere til at hielpe sig. Ak! der var Een, som vilde have baaret Omsorg for ham med datterlig Fromhed; men hun er nedstegen i Graven før han. Naar jeg har ledsaget ham til hans Hiem, skal jeg skiule mig paa det meest eenlige Sted imellem Biergene i Schweiz, og der skal endog ikke blive mig Nogen tilbage at græde med.

Farvel, naadige Frøken! De skal ikke erkyndige Dem om min Skiæbne, jeg vil indhylle den i det dybeste Mørke; alle de Baand, som bandt mig til Verden, ere brudte; jeg har mistet min Ven, og mit knuste Hierte kan intet elske mere.

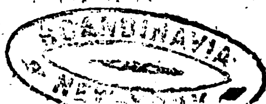
Jeg vil ikke mere see Frue Woldemar, jeg vil ikke kunne Andet, end forbande hende, og det bør jeg ikke; hun er Moder, hun har dræbt sin Søn, hun maa være straffet nok.

Slutning.

Den mørke Adolf skiulte sig, sine Forsætter tro, i den eensomste Deel af Alperne; hans Moder døde uden at have kunnet opdage ham, og døde ulykkelig over at vide, at hun havde en Søn, som ikke var der for at lukke hendes Øine. Albert, den eneste Efterkommer af den Woldemarske Familie, arvede Grevskabet af dette Navn; han fandt i Blanca v. Geysa den elskværdigste og ømmeste Gemalinde; han forundrede sig over, hos hende ikke mere at bemærke Koketterie eller Letsin-

dighed, som man tilforn bebreidede hende, og han kunde ikke undlade i denne Forskiel at erkiende de gavnlige Virkninger af Ulykken; men dersom Erindringen om Amalias Død havde tient til at dæmpe Blancas overordentlige Munterhed, kastede den ogsaa over Alberts Lykke den Sørgmodighed, der var nødvendig, for at hans Lod ikke skulde blive alt for meget over andre Menneskers. Frue Woldemar helligede sine Dage til den høieste Andagt, og forlod ikke mere det Kloster, hvor hun havde begivet sig hen; hun ønskede, at Alberts Børn skulde hedde Ernst og Amalia, men hun afslog standhaftigen at see dem lige til sin Dødsstund; kun da kaldte hun dem til sig, og testamenterede dem al sin Eiendom, bad de Uskyldige om Bønner for hendes Siæls Frelse, og døde, forfulgt af sin Søns Billede og tvivlende om den guddommelige Barmhiertighed. Albert og Blanca opdrog Amalias Barn med deres; den Omhu og de Kiærlighedsbeviser, som de viste ham, skulde have ladet ham glemme, at han var fader- og moderløs, dersom Albert ikke havde fundet en sørgelig Glæde i uophørlig at erindre ham om hans Moder, og at indprente den hellige Erindring i hans uskyldige og følsomme Siæl. Alle Grandsons indstændige Bønner kunde ikke overtale Albert til at overgive ham det kostbare Pant, som hans Søster havde efterladt ham; men for at formilde denne agtværdige Oldings Sorg og af Erkiendtlighed for den faderlige Kiærlighed, som han havde havt for Amalia, reiste han hveranbet Aar med Blanca, for at opholde sig nogle Maaneder i Schweiz, og bragte i denne Amalias elskværdige Vens Arme hendes Barn, som hun havde efterladt, det eneste Billede, som blev tilbage paa Jorden af hende.

Ende paa tredie og sidste Deel.

SCANDINAVIA
NEW YORK

DEC 1 3 1934

